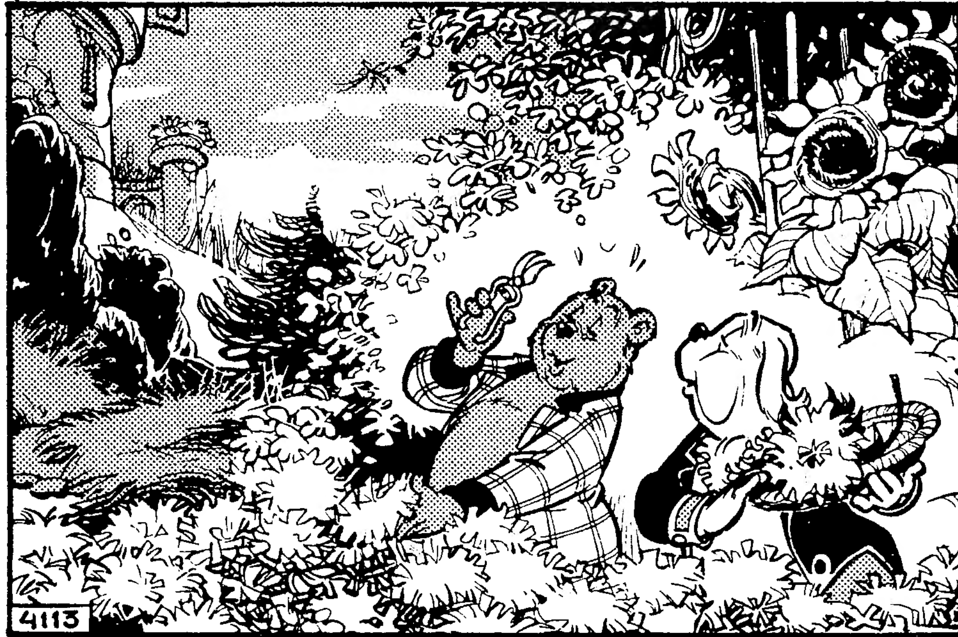
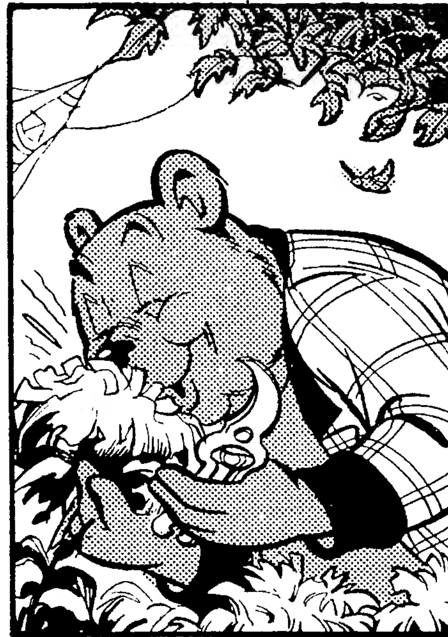
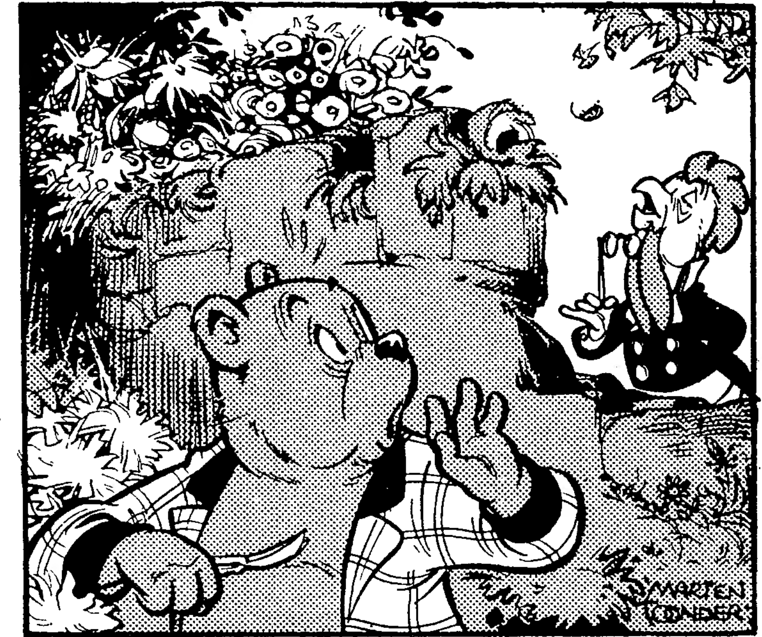
HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

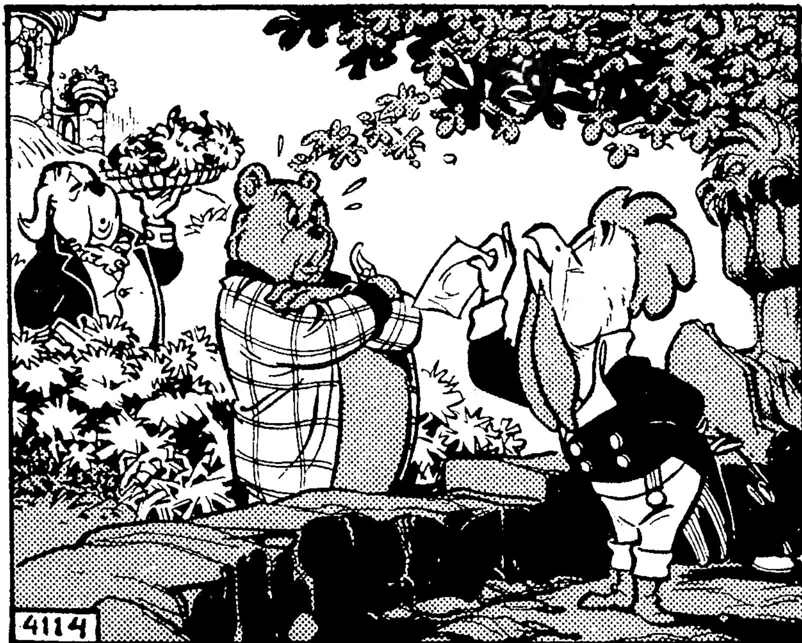
4113 Het achterste gedeelte van heer Bommels tuin grenst aan het Donkere Bomen Bos. De grond is op die plek erg vruchtbaar en het licht is er gedempt, zodat het een goede plek is om er bloemen te kweken.
Op een mooie dag in het najaar bewoog heer Ollie zich dan ook glimlachend door de perken om het gewas te keuren.
„Niet slecht, Joost", sprak hij. „Dit jaar zullen we zeker een prijs winnen op het Rommeldamse Flora festival, denk je niet?"
„Zonder twijfel, heer Olivier", gaf de bediende toe. „Vooral het bed chrysantemums mag er zijn, met uw welnemen. Fraai van kleur, vol van vorm en rank op de stengel, als ik me zo mag uitdrukken".
„Dat zou ik ook menen", zei heer Bommel. Zijn glimlach verdiepte zich toen hij zich over een bijzonder grote bloem boog om de geur op te snuiven.
„Men ruikt de herfst", prevelde hij. „Kruidig, met een zweempje van zoet er in en prikkelend in de neus. De markies maakt dit jaar geen enkele kans, wat ik je zeg. Nog een dagje fijntjes bemesten en dan..."

Op dat moment klonk er een kuchje en toen ze zich omdraaiden zagen ze de markies van Cantecler de Barneveldt achter zich staan.
„Zo vroeg reeds in de weer, amice?", vroeg de edelman deelnemend. „Ach ja, het valt niet mee om het onkruid uit de bloemkoolbedden te houden. Het boerenbedrijf is zwaar".
„Bl-bloemkoolbedden?" stamelde heer Ollie, rood aanlopend. „Dit zijn m-mijn prijsbloemen!"
Nu hief de markies zijn lorgnon omhoog om beter te kunnen kijken.
„Parbleu!" sprak hij. „Nu u het zegt, Waaratje! Het zijn astertjes!"

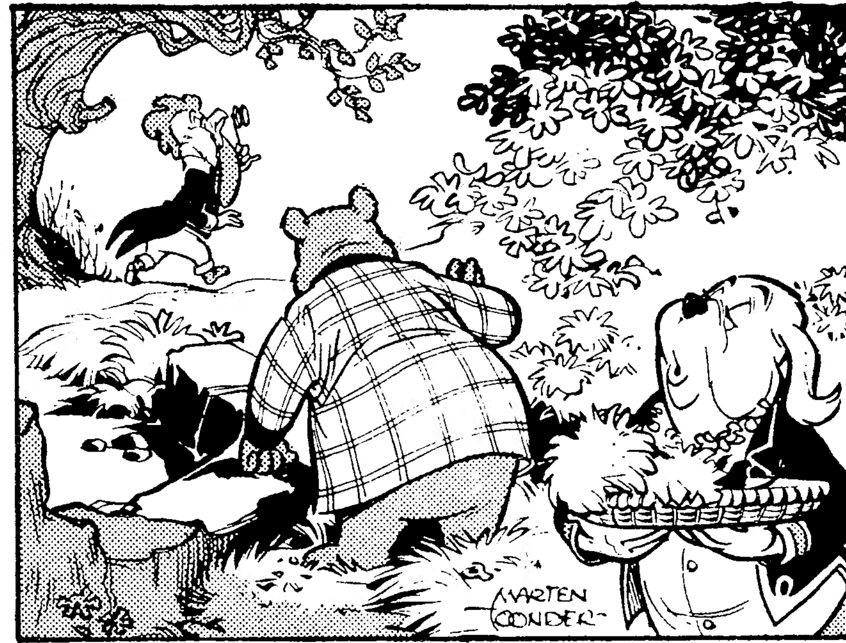
930607

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

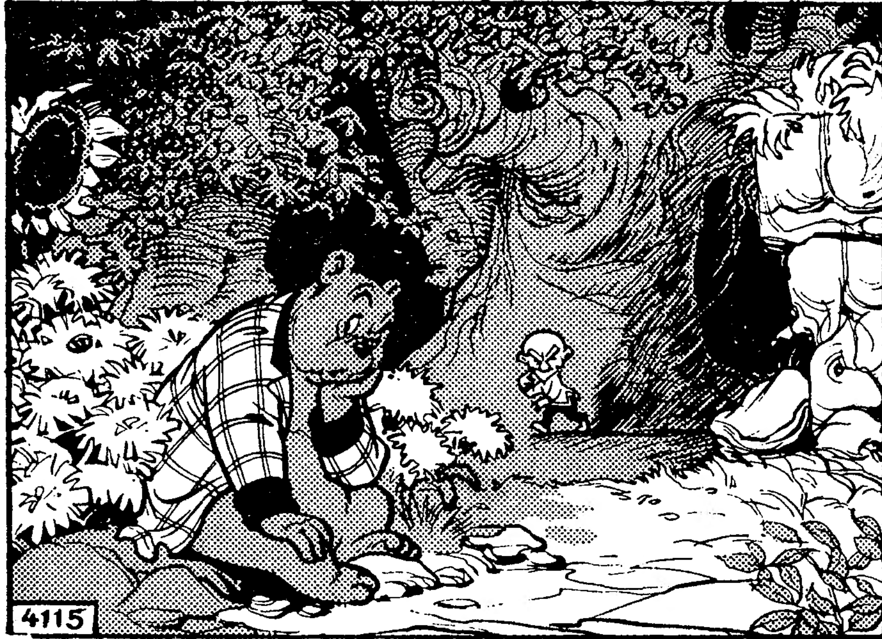

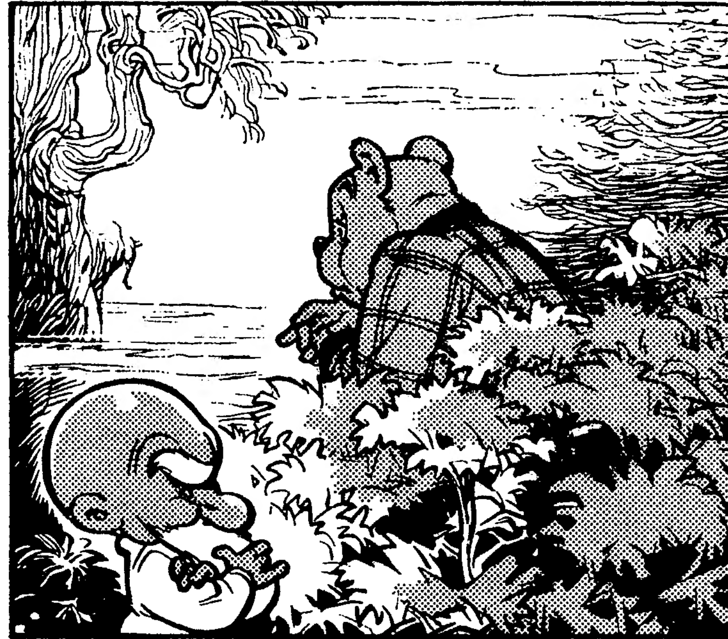
4114 De markies liet zijn lorgnon zakken en trok een wenkbrauw op.
„Par exemple!", sprak hij. „U wilt dus deze eh... groeiseltjes naar de tentoonstelling sturen, amice? U hebt moed, dat moet ik zeggen".
„Dit zijn geen groeiseltjes", zei heer Bommel met ingehouden drift. „Dit zijn de mooiste eh... wat zijn het, Joost?"
„Chrysantemums, met uw welnemen", zei de bediende op de achtergrond.
„U hoort het", hernam heer Ollie. „De mooiste eh... die u ooit gezien hebt".
Nu stiet de edelman een kort lachje uit en trok een foto uit een binnenzak.
„Mag ik u dan een opname tonen van mijn inzending op het vorige Flora-festival?", vroeg hij.
Heer Bommel wierp een blik op het plaatje.
„Hrmpf", mompelde hij verblekend. „Dat zijn eh... hm... nu ja, ze staan in een lelijke pot, hoor!"
„De pot is niet mooi", gaf de ander toe. „Maar de eerste prijs die ik kreeg was voor de bloemen en niet voor het vaatwerk. Trouwens, dit jaar is mijn inzending nog verbeterd. Ik kom nu uit met een veredelde variant in oud-rose. U moet toch eens komen kijken, werkelijk. En als u wilt zal ik u een paar wenken geven voor de verzorging van uw perkjes. Rustig volhouden maar, dan komt u er wel."
Na deze woorden keerde de markies zich om en liep met afgemeten tred de weg op, heer Ollie verbijsterd achterlatend.

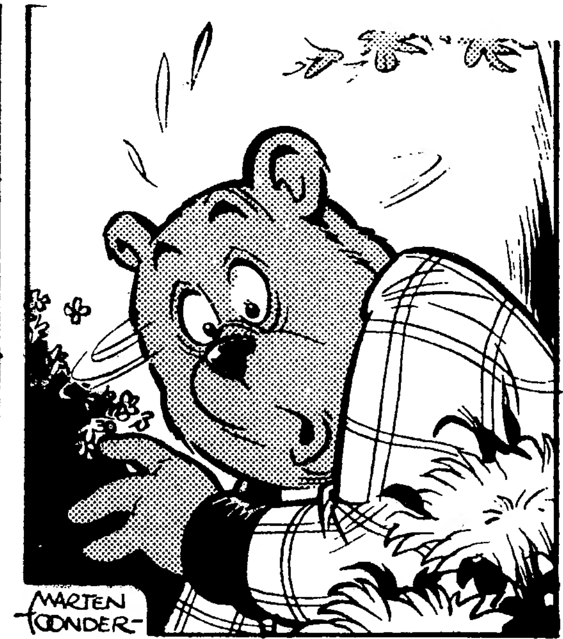
„Heb je die foto gezien, Joost?", vroeg hij, nadat hij een paar keren diep adem had gehaald. „Heb je die misselijke struik bekeken?"
„Ik ben zo vrij geweest een blik over uw schouder te werpen", gaf de knecht toe. „Naast zo'n inzending hebben wij geen schijn van kans. Het is heel betreurenswaardig."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4115. Toen de avond viel zat heer Ollie in diep gepeins tussen zijn bloemen. Uit het bos achter hem stegen kruidige herfstgeuren op en de wind ritselde er tussen de bladeren. Maar daar had hij geen aandacht voor. Uit zijn ooghoeken staarde hij naar de chrysanten waar hij die morgen nog zo trots op was geweest en van tijd tot tijd zuchtte hij diep.

„Daarvoor heb ik dus gesloofd en gesjouwd'', zo prevelde hij. „Daarvoor heb ik bewaterd en gesproeid. Geen zorg is mij te veel geweest; met mijn eigen handen heb ik mest opgebracht en turf aangekruid. Ik heb gesnoeid en gewied en uitgeplant. En wat is er van terecht gekomen?''

Naast het bed kraakte een takje en een paar bloemen begonnen heen en weer te wiegen, alsof iemand ze bewoog. Maar heer Bommel hoorde of zag het niet.

„Die opgeblazen markies heeft het natuurlijk weer beter gedaan'', hernam hij. „Die krijgt natuurlijk weer een prijs voor zijn misselijke struiken en ik blijf hier zitten met deze mislukkingen. Want wat zijn het anders?''

„Het zijn héél mooie Waranten'', mompelde iemand bewonderend.

„Onzin'', zei heer Ollie. „Het is zo goed als onkruid. Trouwens, het zijn geen waranten; het zijn...''

Toen schrok hij hevig en keerde zich met een ruk om.

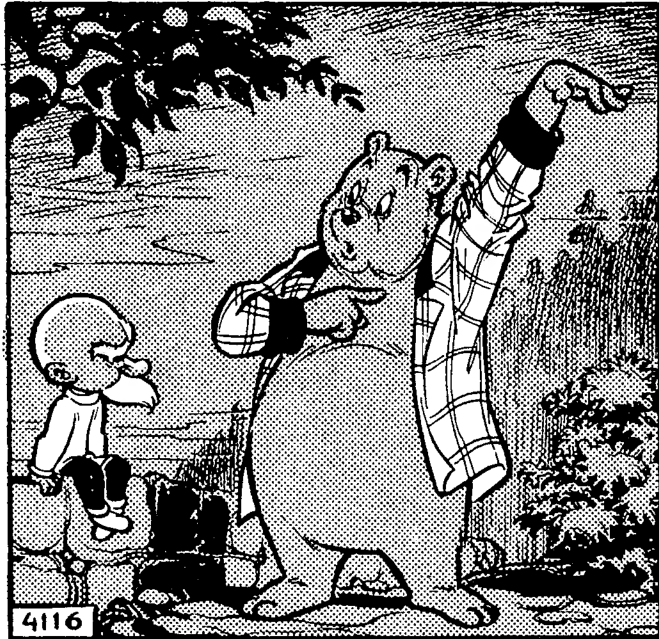
„Wie p-praat d-daar?'', stamelde hij. „Is d-daar iemand?''

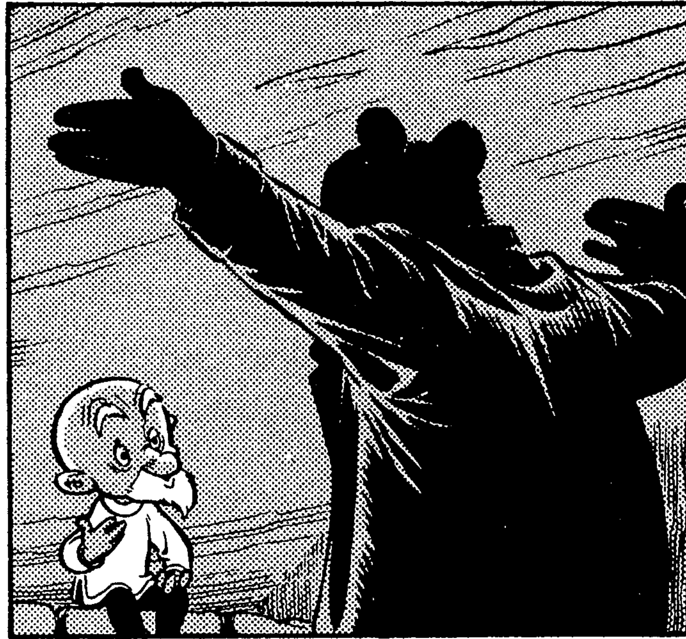
Boven de bloemen keken een paar oude oogjes hem vriendelijk aan en nu maakte een nietig grijsaardje zich los uit het gewas.

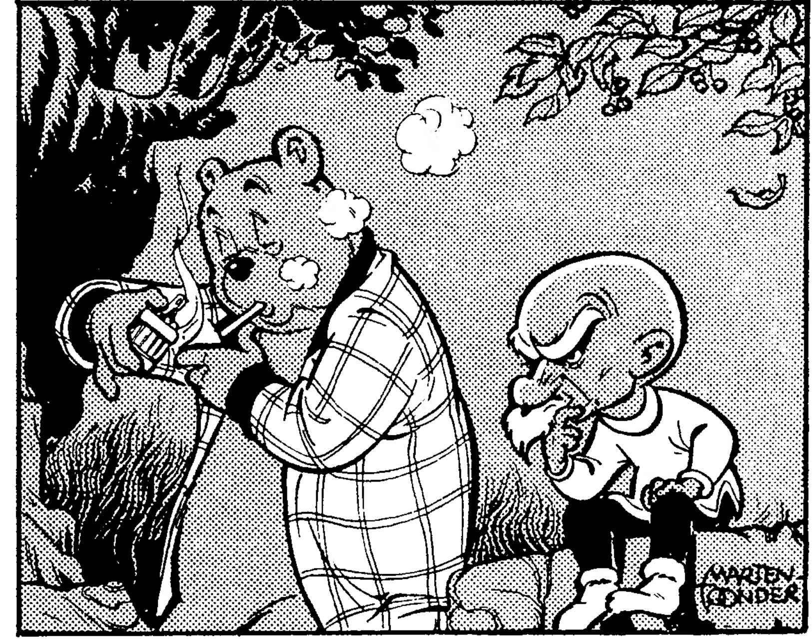
„Ik ben het'', sprak het. „Kwetal, u weet wel. Ik woon in het bos hier achter. En ik heb al een paar keer gedacht: wat een mooie waranten staan daar. Maar als u zegt, dat het onkruid is, zal dat wel zo zijn. Uw denkraam is veel groter dan het mijne.''

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4116. Het mannetje Kwetal huisde ergens onder de grond van het Donkere Bomen Bos. Daar had hij een werkplaatsje ingericht waar hij allerhande vreemde zaken vervaardigde en waar hij zich onledig hield met het bestuderen van de natuur. Heer Ollie had hem wel eens ontmoet, vandaar dat de schrik snel zakte.

„Zo", zei hij zuchtend, „u vindt dit dus mooie waranten?"

„Heel mooi", bevestigde het ventje. „Vooral het sprietsel is machtig en ik heb nog nooit zo'n prettige knerf gezien. Zo bol, hè?"

„Ja, ja", prevelde heer Ollie. „Dat dacht ik vanmorgen ook. Niet van die sprietsels, bedoel ik, daar heb ik nog niet zo over nagedacht, maar wel dat ze mooi waren. Daar win ik wel een prijsje mee op de tentoonstelling, dacht ik. Dat was vóórdat ik de foto van de markies zag."

„De markies?", vroeg Kwetal. „Is dat een geurgewas?"

„De markies", hernam heer Bommel, terwijl hij op de tenen ging staan en de hand hoog boven het hoofd hief, „de markies heeft bloemen, die zó hoog zijn! Zó hoog! En zó breed zijn de bloemen van de markies!"

Bij de laatste woorden had hij de armen uitgebreid en in deze houding bleef hij een ogenblik bekommerd staan.

„Zó groot?", vroeg zijn bezoeker onthutst. „En is dat mooi?"

Heer Ollie liet de armen zakken. Hij ging op het muurtje zitten en begon zijn pijp te stoppen.

„Ja", zei hij kort.

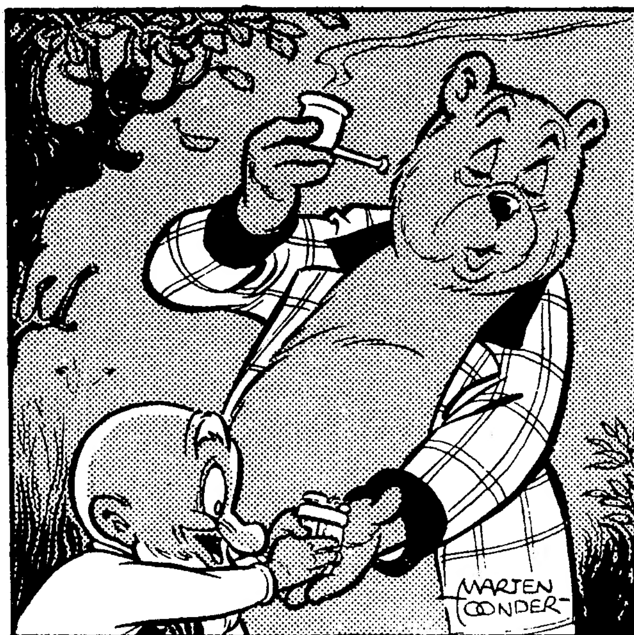
„O", zei Kwetal. „Neem me niet kwalijk. Ik heb maar een klein denkraam en ik vat niet direct alles. Zo zoek ik bijvoorbeeld al een hele tijd naar een tandig amarilwieltje, dat zó op een pirsteen bevestigd is, dat er een vonk uitkomt wanneer men dat wieltje ronddraait..."

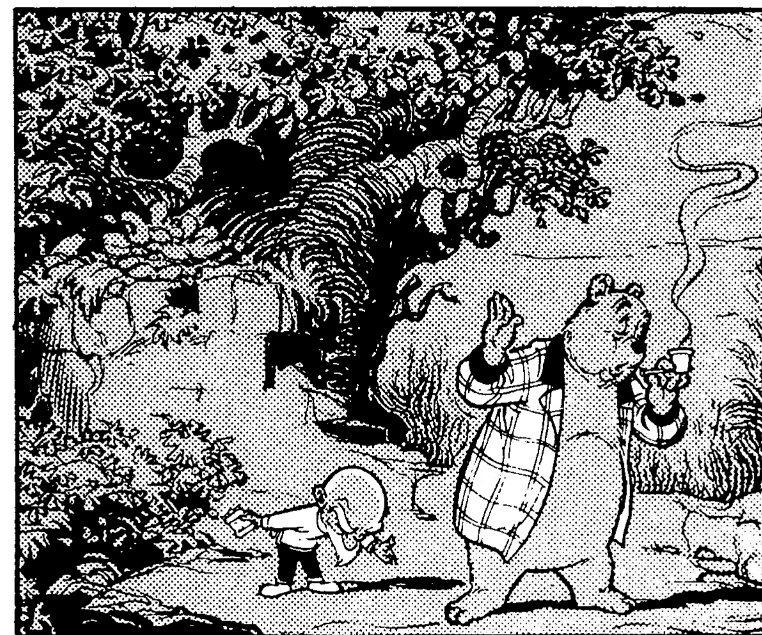
„Ik begrijp niet wat u bedoelt", mompelde heer Bommel. Hij nam zijn aansteker en stak zijn pijp aan...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4117. Heer Bommel zoog aandachtig het vlammetje in zijn pijp en blies een grote rookwolk uit. Zodoende zag hij niet, dat Kwetal met grote ogen naar de aansteker staarde. Pas toen de laatste op en neer begon te springen drong het tot hem door, dat het ventje sterk bewogen was.

„Is er iets?", vroeg hij verbaasd.

„Ja, ja!", riep Kwetal uitgelaten. „Dàt is het! Daar zoek ik nu al twee maanden en zonden naar; een wieltje op een pirsteen, dat vonken slaat bij het ronddraaien! Wat een vondst!"„Huh?", mompelde heer Ollie. Hij bracht het apparaatje dicht onder de ogen en keek er loensend naar.

„Bedoelt u dit ding?", vroeg hij. „Hm, dit is geen pirsteen, hoor; het is een gewone aansteker."

„Wat moet u een geweldig denkraam hebben!", riep het mannetje bewonderend uit. „U omvat alles!"

Heer Bommel glimlachte weemoedig.

„Och", gaf hij toe, „wij Bommels zijn vlug van begrip, dat is zo. Er zijn maar weinig dingen waar we geen verstand van hebben. Maar wat baat mij dat, als ik geen bloemen kan kweken? Hier, u mag dit dingetje hebben. Bewaar het als een aandenken aan een verslagen heer."

Kwetal nam de aansteker met bevende vingers aan en maakte een diepe buiging.

„Uw hart is even groot als uw denkraam", sprak hij. „En even groot is mijn dank."

„Laat maar", zei heer Ollie afwenkend. Hij wendde zich om en liep somber de weg op.

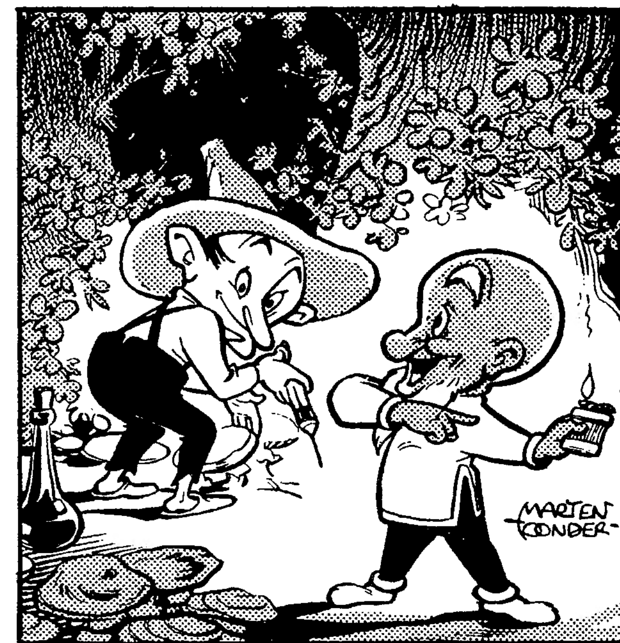
„Dat ding is niets", mompelde hij. „Als ik maar bloemen had..."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

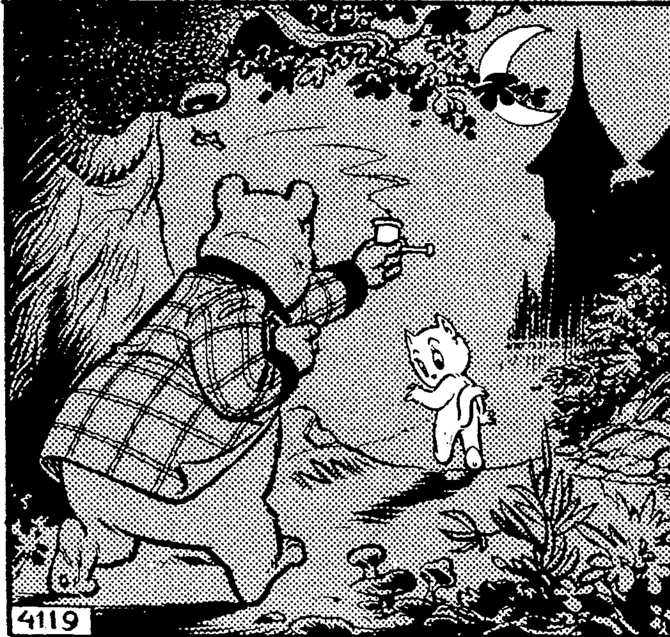

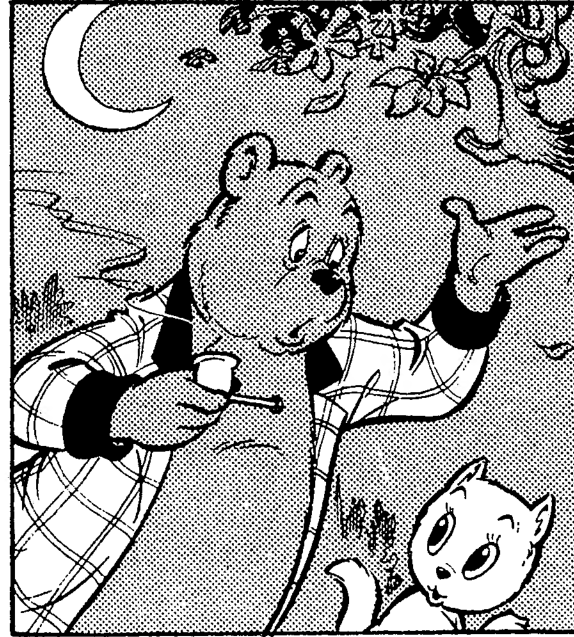
4118. Kwetal snelde met hoge sprongen het woud in terwijl hij de aansteker aan en uit knipte. Het kleine vlammetje wierp vreemde schaduwen langs de wortels van de bomen en belichtte de dorre bladeren en de paddestoelen die de bodem bedekten. Het was duidelijk, dat het ventje niet zo maar op goed geluk tussen de stammen door snelde. Want hij nam de kortste weg naar de plek waar een kennis van hem, een zekere Pee Pastinakel, doende was zijn bezigheden uit te oefenen en daar hield hij halt.

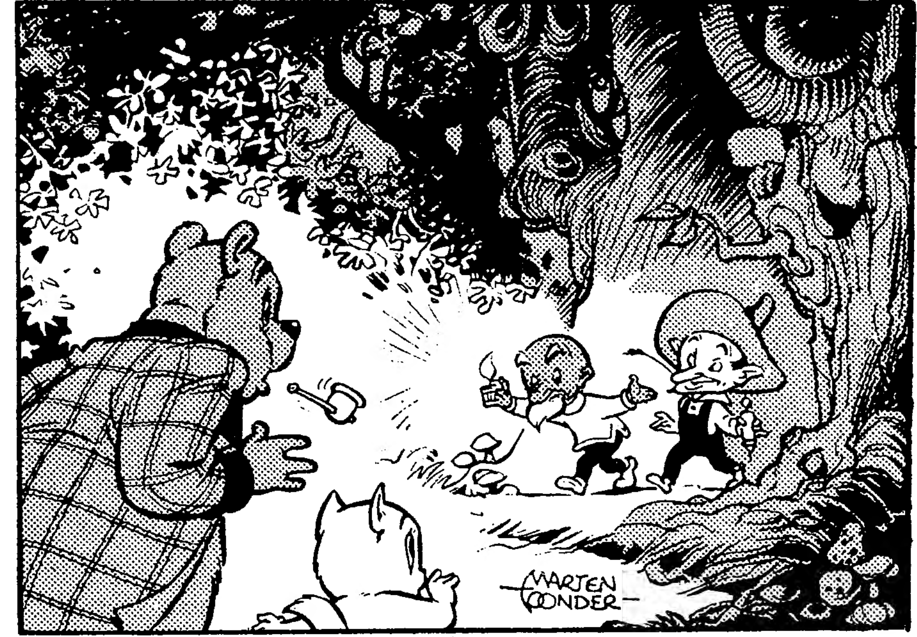
„Hallo Pee!", riep hij. „Kijk eens wat ik hier heb!"
De ander liet de spuit, die hij hanteerde, zakken en keek verrast op.
„Een vlammetje", zei hij. „Heel mooi. Maar ik heb dat vaker gezien."
„Niet zoiets als dit", hernam Kwetal. „Kijk maar."
Hij sloot de aansteker en knipte hem weer aan. Dit herhaalde hij enige malen en omdat het nog een nieuw apparaat was weigerde het geen enkele keer. Pee Pastinake geraakte dan ook diep onder de indruk.
„Dat is bij de dolle kervel af!", prevelde hij. „Heb jij dat gemaakt? Mag ik het lenen? Ik zou het goed kunnen gebruiken, want het trekken van pippeling uit de zwammen is grijs werk als de maan oud is."
„Ik heb het niet gemaakt", zei Kwetal. „Daar is mijn denkraam te klein voor. Nee, ik heb het gekregen van een geestelijke reus, die Bommel heet. Nu moet ik hem een wederdienst bewijzen en daar moet jij me bij helpen, Pee."
„Ik?", vroeg de ander verbaasd. „Hoe kan ik helpen? Ik heb alleen maar verstand van groeisels. En tijd heb ik ook niet."
„Het gaat juist over groeisels", verklaarde het grijsaardje. „En als je me helpt, mag je mijn vuurwieltje lenen als de maan in het laatste kwartier staat."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

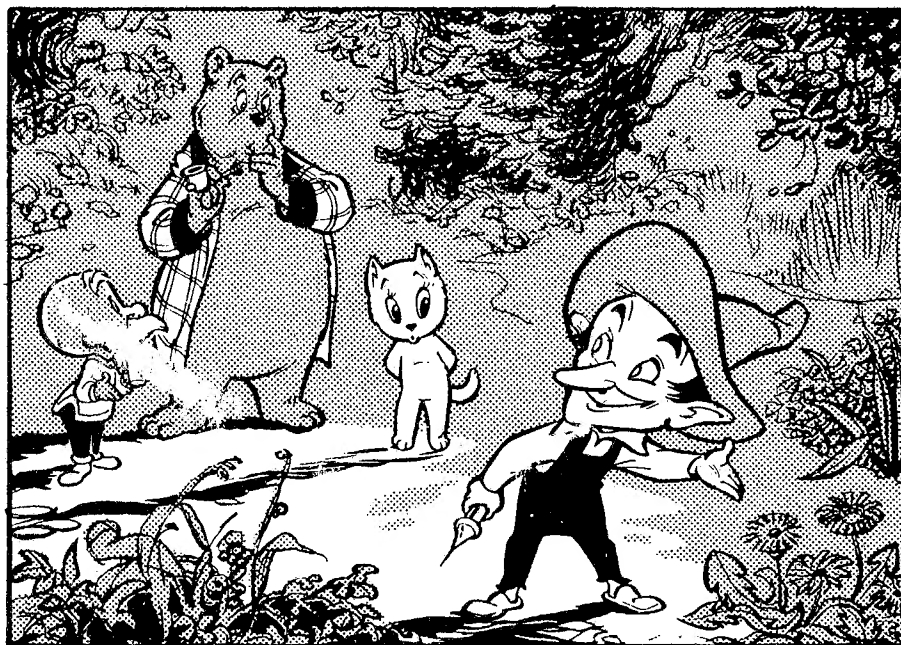
4119 Heer Bommel was op weg naar huis. Met vreugdeloze tred sjokte hij de weg af totdat hij bij een driesprong kwam en daar Tom Poes in het oog kreeg, die een avondwandeling maakte.

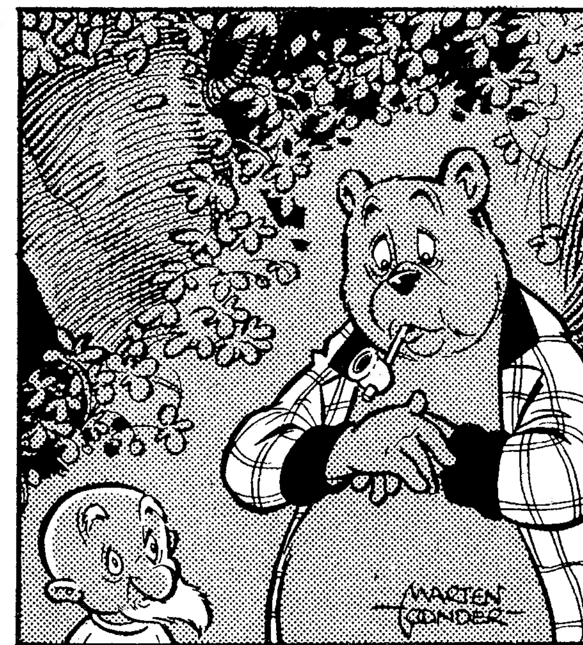
„Hallo, jonge vriend!" riep hij met klagelijke stem.
„Dag heer Ollie", zei Tom Poes stilstaande. „Is er iets?"
„Natuurlijk is er iets", bevestigde heer Bommel grimmig. „Dat moest jij weten. Het leven van een heer gaat nooit over rozen. Altijd loeren er zorgen op zijn levenspad. Maar jij gaat je weg maar alsof er niets aan de hand is. Zo is de jeugd.
„Wat is er nu dan weer?" vroeg Tom Poes een beetje ongeduldig.
„Het zijn mijn waranten", vervolgde heer Ollie. „Joost noemte ze chrysanten en de markies sprak over astertjes. Het zijn bloemen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik wilde ze naar de tentoonstelling sturen om een prijs te winnen. Maar de bloemen van de markies zijn veel mooier dan de mijne — en nu heb ik weer geen kans".
„Nou, dan maar geen prijs", zei Tom Poes. „Dat is toch zo erg niet?"
Voor zoveel onbegrip kon heer Bommel niet direct woorden vinden. De trekken op zijn gelaat verdiepten zich en hij liet een diepe zucht horen.
Op dat moment ritselde het plotseling in het struikgewas en vanachter een boom draafden Kwetel en Pastinakel te voorschijn.
„Hola! Wacht even!" riep de eerste. „Mijn vriend Pee hier heeft iets voor u. Een mooie bloem! Het is een zonne dyade en hij groeit hier vlak bij. Wilt u even meekomen?"

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4120. Heer Bommel klaarde op. Hij rechtte de schouders en stapte veerkrachtig achter de beide mannetjes aan.

„Zie je, Tom Poes", sprak hij. „Hier heb ik nu iets aan. Deze Kwetal is een eenvoudig iemand met een klein denkraam. Maar als hij mij helpen kan, is hij er bij."

„Hm", zei Tom Poes. „Ik zou voorzichtig zijn, als ik u was. Kwetal is een eigenaardig baasje. En wie is die andere?"

Heer Ollie schudde afkeurend het hoofd.

„Altijd achterdochtig", bromde hij. „Dat is niet mooi van je, jonge vriend. Je moet het goede van iemand kunnen zien en niet altijd direct kwaad denken. Wat is er op Kwetal aan te merken? En die ander is een vriend van hem, dat is duidelijk."

„Ze zullen het wel goed bedoelen", gaf Tom Poes toe. „Maar ze hebben een heel andere wereld dan wij en dat is altijd gevaarlijk."

Heer Bommel ging voort het hoofd te schudden. Maar hun gidsen hadden halt gehouden op een klein grasveld en daarom zweeg hij maar.

„Kijk", zei Pee Pastinakel trots. „Hier groeit de zonnedyade. Een héél mooi soort met een kleine schrempel en een sterke pippeling."

„O", zei heer Ollie. Hij boog zich voorover en staarde onthutst naar de plantjes, die het ventje hem wees. Er viel een stilte, die tenslotte verbroken werd door Tom Poes.

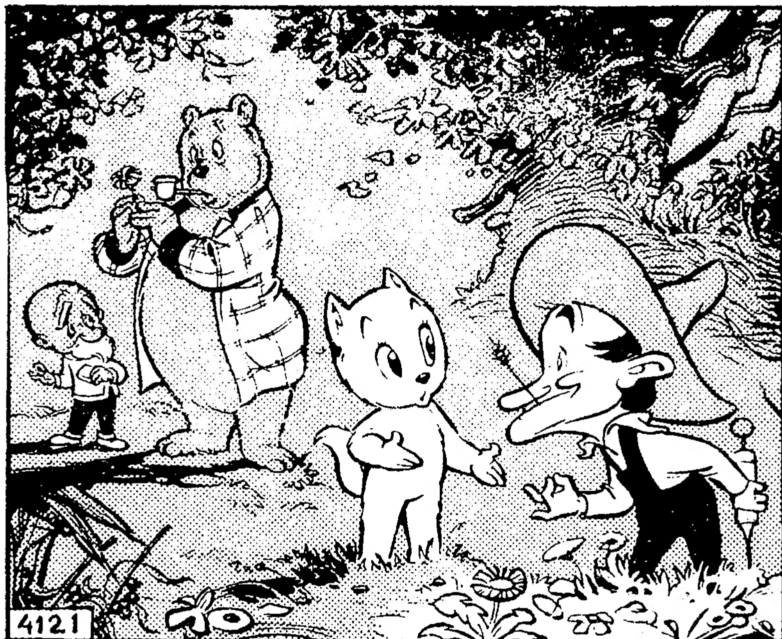
„Maar dit zijn gewone paardebloemen", zei die.

„Juist", sprak heer Bommel, zich oprichtend. „Gewone paardebloemen, net als ik al wilde zeggen. Dit zijn geen bloemen voor een tentoonstelling, als u begrijpt wat ik bedoel. Ook al noemt u ze zonnedyaden."

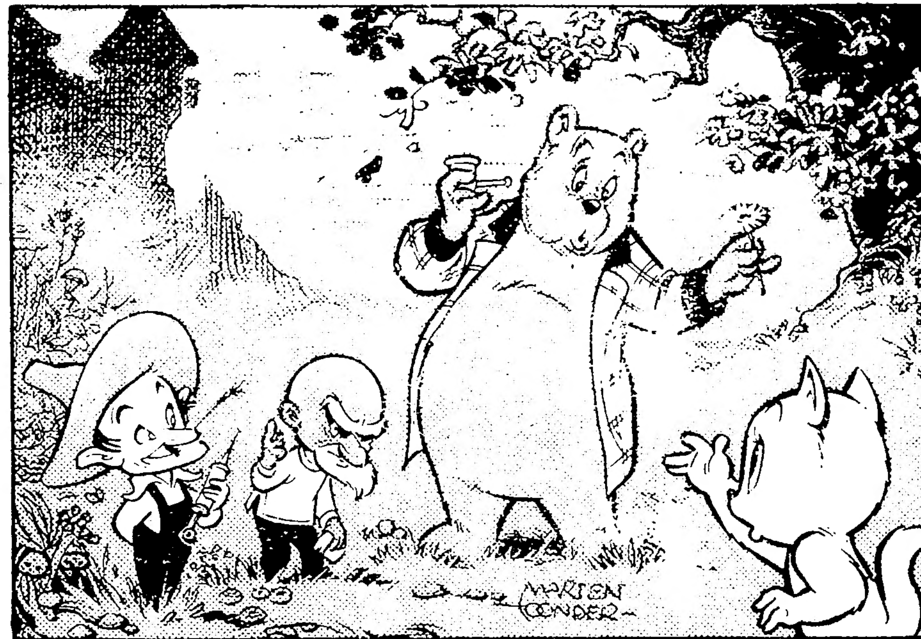
„Zijn ze niet goed?", vroeg Kwetal teleurgesteld. „Ach, wat voor Pee en mij geweldig is, vindt zo'n geestelijke reus als u natuurlijk maar gewoontjes."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4121. Heer Bommel plukte een paardebloem en keek er afkeurend naar.

„Ik ben ernstig teleurgesteld", sprak hij. „Even dacht ik, dat er uitkomst voor mij zou zijn. Een zonnedyade, dacht ik; dat is nu net iets voor een heer van mijn stand. Maar wat vind ik? Onkruid; gewoon onkruid!"

Pastinakel werd rood.

„Wat onkruid is weet ik niet", zei hij korzelig. „Maar dit is een van de mooiste bloeisels uit de omtrek. Héél wat mooier dan die vergroeide waranten in uw tuin. Vooral de pippeling is erg sterk; zo zult u het niet gauw vinden."

„Wat is nu eigenlijk pippeling?", vroeg Tom Poes.

„Luister maar", zei Pastinakel, „in die zonnedyade kan men de kleur horen. Het is het geluid van honing. Dat vindt men ook in de klaver, maar daar is het veel grover."

Heer Ollie hield verrast de bloem tegen het oor, doch spoedig liet hij hem weer zakken.

„Ik hoor niets", verklaarde hij.

Dat verbaasde de mannetjes. Ze beraadslaagden fluisterend en toen nam Kwetal het woord.

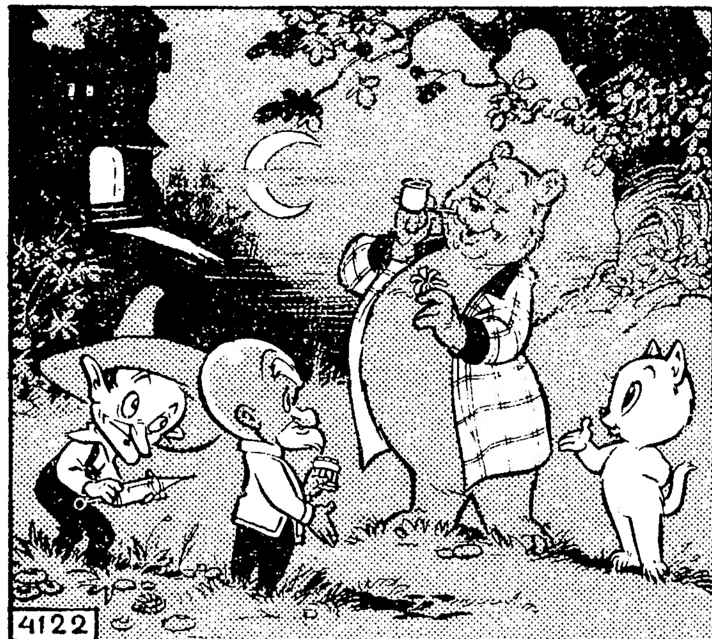
„Dat komt", legde hij uit, „omdat uw denkraam te groot is. Maar wanneer Pee hier meer pippeling in het oerzaad had gespoten zou het geluid van de omgeving ook hoorbaar worden."

Heer Bommel schudde niet begrijpend het hoofd, maar Tom Poes keek verrast op. „Als u meer van die pippeling in een bloem spuit gaat hij dus ècht hoorbaar geluid geven?", vroeg hij. „Tjonge, dan zou je een bloem kunnen maken, die muziek geeft!"

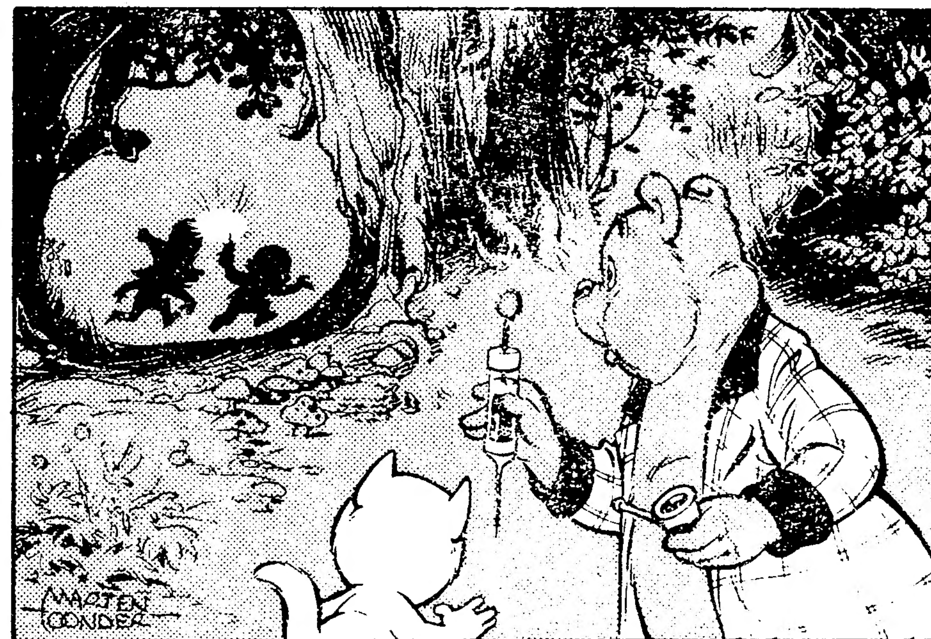
„Ja", gaf Kwetal toe. „Maar dat zou onnatuurlijk en dus lelijk zijn."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4122. „Pee hier is erg knap in het pippelen", zei Kwetal. „Het is moeilijk hoor. Als je het goed doet kan je de geur van de bloemen horen. Maar een beetje te veel — en fout is het. Dan ga je het geluid zien."

„Waar gaat dit allemaal over?", vroeg heer Ollie bedremmeld.

„Wel", zei Tom Poes, „met die spuit kan je een bloem muziek laten verspreiden in plaats van geur!"

„Het is een mooie spuiter", mompelde Pastinakel. „Kwetal heeft hem gemaakt."

„Poeh", riep Kwetal, „het gaat niet om de spuiter, maar om de pippeling, Pee!"

Heer Bommel luisterde niet naar dit gesprek. Er was een levendige trek op zijn gelaat gekomen en hij sprak bewogen: „Muziek in plaats van geur! Dat zou iets zeldzaams zijn, jonge vriend. Met zo'n bloem zou ik een eerste prijs kunnen winnen, als je begrijpt wat ik bedoel."

De mannetjes zwegen en keken hem verbaasd aan.

„Waarom?", vroeg Pastinakel toen. „Waarom moet iets zeldzaam zijn om mooi te wezen?"

„Ik weet het niet", zei Kwetal. „Maar ach, wij hebben ook maar een klein denkraampje. Geef die spuiter aan breinbaas Bommel, Pee. Hij kan er meer mee doen dan jij."

De ander gehoorzaamde aarzelend; daarop maakten de ventjes een beleefde buiging en snelden heen.

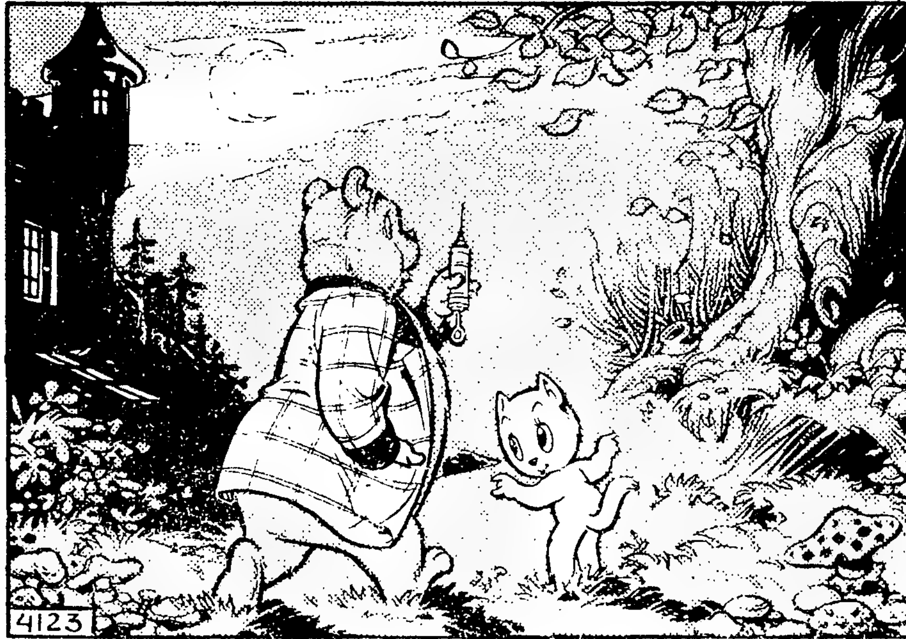
„Nu mag jij de pirsteen gebruiken!", riep Ketal, met de aansteker knippend. „Tot de maan nieuw wordt, Pee!"

Heer Bommel keek het groepje na totdat het over een heuvel verdwenen was en daarop wierp hij een onthutste blik op de spuit.

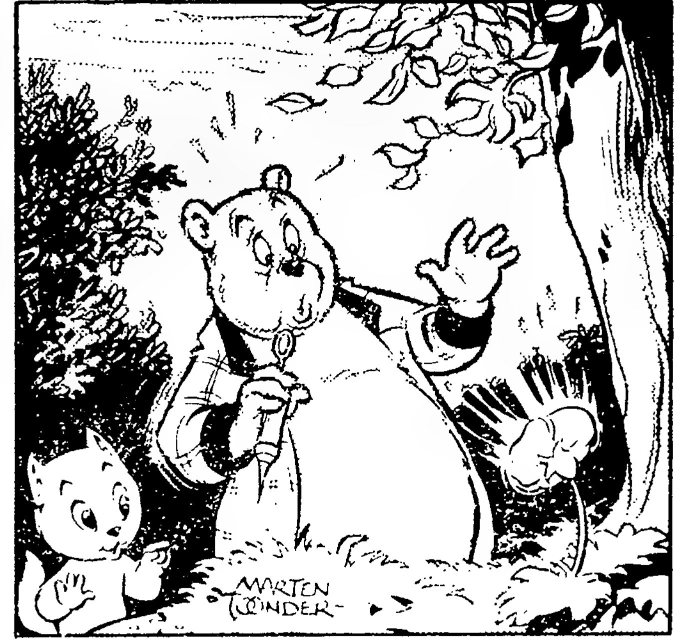
„Hoe moet dat nu, Tom Poes?", vroeg hij. „Het lijkt me mooi als bloemen muziek in plaats van geur maken. Maar hoe werkt het? Ik heb de technische kant niet helemaal kunnen volgen."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4123. Tom Poes en heer Bommel wandelden langzaam naar Bommelstein. De maan was opgekomen en wierp een bleek licht over het landschap. Maar heer Ollie had daar geen oog voor; hij keek peinzend naar de spuit en schudde het hoofd.

„Ik weet het niet", sprak hij bedremmeld. „Morgen wordt het flora-festival geopend — en het enige wat ik heb is een soort injectienaald en mislukte bloemen. Wat moet ik doen?"

„Geef die bloemen een injectie", zei Tom Poes. „Dan gaan ze het geluid van de omgeving weergeven. Het is heel eenvoudig."

„O", prevelde heer Ollie, „zou het? Maar zoiets kan toch niet, jonge vriend.

„Probeer het dan!", riep Tom Poes ongeduldig. „Daar staat een nachtbloeier. Spuit er maar eens een paar druppeltjes in, dan kunnen we het horen."

Heer Bommel boog zich over de plant en boorde de naald in de wortel.

„Wat kunnen we dan horen?", vroeg hij. „Er is helemaal geen geluid in de omgeving. Wat moet die bloem dan weergeven?"

„Wacht maar af", zei Tom Poes.

Nu, dat deed heer Ollie. Geruime tijd stond hij zwijgend in de nachtwind, doch toen werd het hem te veel.

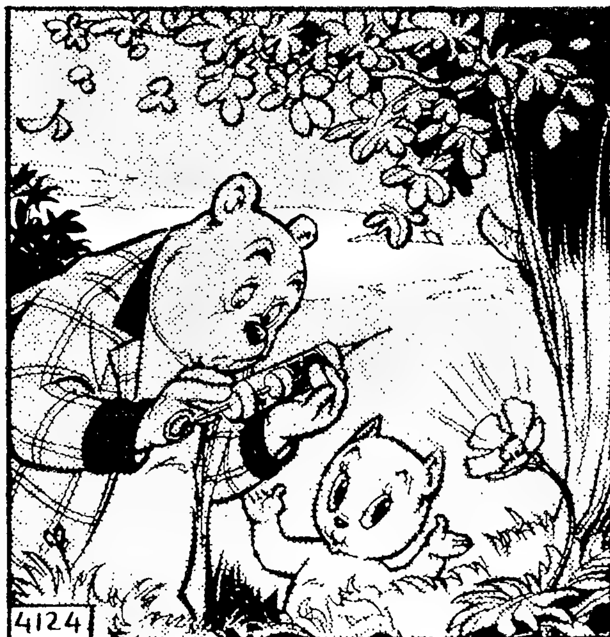
„Onzin", sprak hij. „Bloemen kunnen geen muziek voortbrengen, dat weet iedereen..."

Op dat moment richtte de bloem zich open stiet een vaag, brommend geluid uit, dat snel sterker werd.

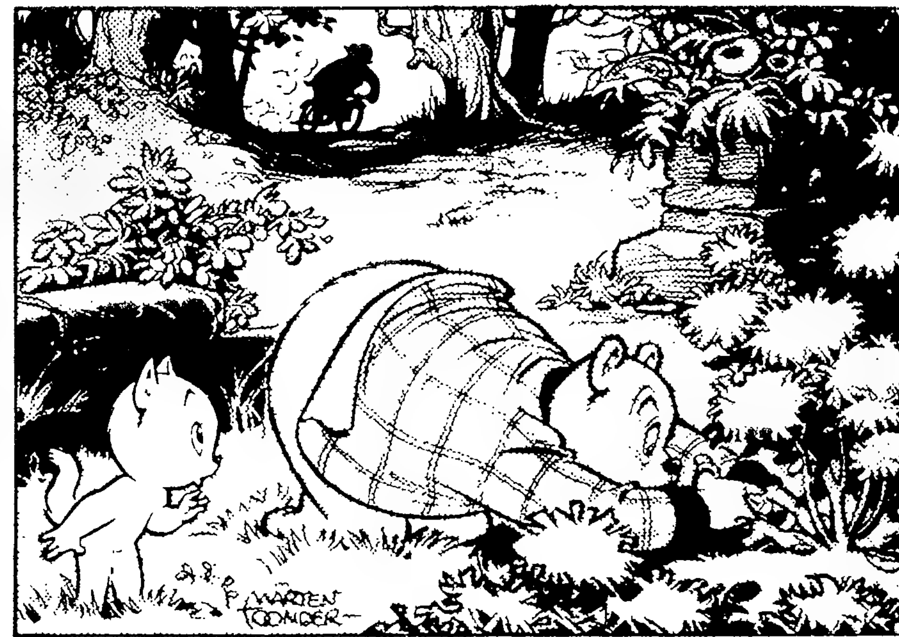
„Oemnkunjeeen usiek voojtbjeng tatweet iedejeen", sprak hij.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

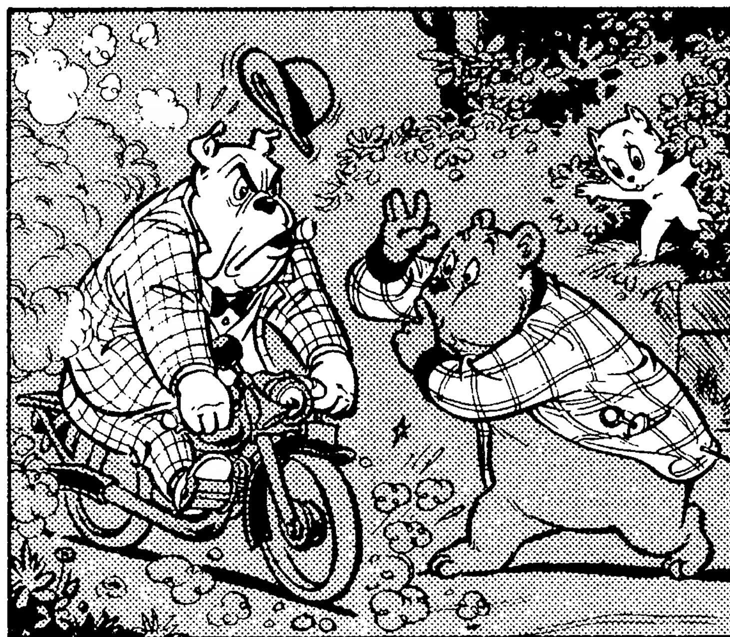
4124. Heer Bommel stond als door de donder getroffen bij de bloem en luisterde naar de klanken die uit de kelk kwamen. Het was maar een vaag, brommend geluid, dat op de nachtwind verwoei. Doch wanneer men goed oplette kon men horen prevelen: „Oemnkunjeen usiek voojtbjeng tatweet iedejeen — oemnkunjeen usiek voojtbjeng tatweet iedejeen . . .''
„W-wat b-betekent dat?'', stamelde heer Ollie toen dit enige tijd geduurd had. „Hij praat! Wat zegt hij?''
„Hij zegt uw woorden'', zei Tom Poes. „Het is uw eigen stem, hoort u wel?''

„Praat ik zo?'', riep heer Bommel ontsteld uit. „Maar dat is afschuwelijk, als je begrijpt wat ik bedoel.''
„Daar gaat het nu niet om'', zei Tom Poes. „Het werkt — en dat is wat u wilde weten. Alleen moet men geen geluiden maken, die niet mooi zijn. Natuurgeluiden zijn natuurlijk beter: vogels, de wind, krekels en zo . . .''
Heer Ollie luisterde niet langer. Hij begreep plotseling de mogelijkheden, die in deze eenvoudige spuit verborgen waren, en hij haastte zich terug naar de bloemen, die hij voor de tentoonstelling gekweekt had.
„Juist!'', zo riep hij opgewonden. „Het werkt — en daar gaat het om! Nu kan ik morgen iets laten horen waarvan men zal staan te kijken! Geluidschrysanten! Stil, Tom Poes! Geen woord meer. Geen lelijke klanken in deze tuin. Natuurgeluiden moeten we hebben, nachtegalen en windgesuizel...''
„Wacht even'', zei Tom Poes nog. Maar heer Bommel had zich reeds over zijn prijsbloemen gebogen en spoot een rijke injectie in de wortel. Te laat bemerkte hij, dat er in de verte een ploffietsje met open knalpot naderde.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4125. Het ploffietsje, dat daar door de stille nacht naderknalde, werd bereden door Bul Super, een zakenman aan lager wal. In zijn jeugd was hij door zijn opvoeders slecht begrepen: vandaar dat hij zich nu al daverend voortbewoog, want zo gaan die dingen.

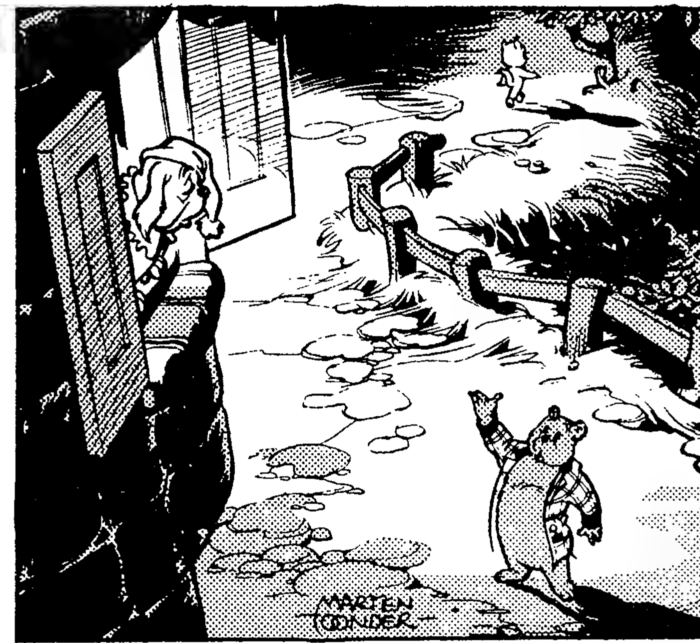
Doch heer Bommel had daar geen oog voor. Rood van drift brak hij door zijn heg en sprong met opgeheven armen voor het voertuigje.
„Ssstt!", riep hij.
Super remde gierend en keek verbaasd naar de sissende heer.
„Wat moet dat?", gromde hij. „Kan je niet uitkijken?"
„Stil toch!", fluisterde heer Ollie. „Maak toch niet zo'n lawaai!"
„En waarom niet?", hernam de ander. „Dit is een vrij land — ik mag hier net zo veel lawaai maken als ik wil. Wat let me?"
Zo sprekende zette hij het motortje in de vrijloop en liet het razen.
„Niet doen!", riep heer Bommel wanhopig. „Denk toch aan mijn bloemen!" Nu barstte de ruwe klant in hoongelach uit. Hij drukte in de toeter die hij in plaats van een bel meevoerde, draaide de gastoevoer af en aan en veroorzaakte zoveel gerucht, dat de bladeren van de bomen vielen.
Tenslotte reed hij schaterend weg, doch de echo's van zijn ontploffingen bleven nog lang tussen het geboomte hangen.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4126. Supers ontploffingsmotor verwijderde zich in de verte en heer Bommel keek hem handenwrijvend na.

„Hoe vreselijk is dit", stamelde hij. „Wat zal de uitwerking van die knallen op mijn gevoelige bloemen zijn, vraag ik me af? Ik mag er niet aan denken!"

„Laten we eens gaan kijken", stelde Tom Poes voor.

Heer Ollie beklom het muurtje en volgde zijn jonge vriend bedrukt naar het bed met de ingespoten chrysanten. Maar de fraaie bloemen stonden stil in het maanlicht en ze maakten geen enkel geluid. Hij leefde weer op.

„Het zijn toch wel bijzondere bloemen", sprak hij blij. „Een herenkweek, als je begrijpt wat ik bedoel. Ze hebben het grove lawaai afgewezen en nu wachten ze op tere natuurgeluiden als vogelzang en zo. Denk je ook niet?"

„Hm", zei Tom Poes.

„Morgenvroeg begint de tentoonstelling", hernam heer Ollie met verheffing van stem. „Dat wordt een drukke dag voor mij, jonge vriend — en daarom ga ik nu maar slapen. Maar ik zal eerst nog even Joost wekken om hem instructies te geven."

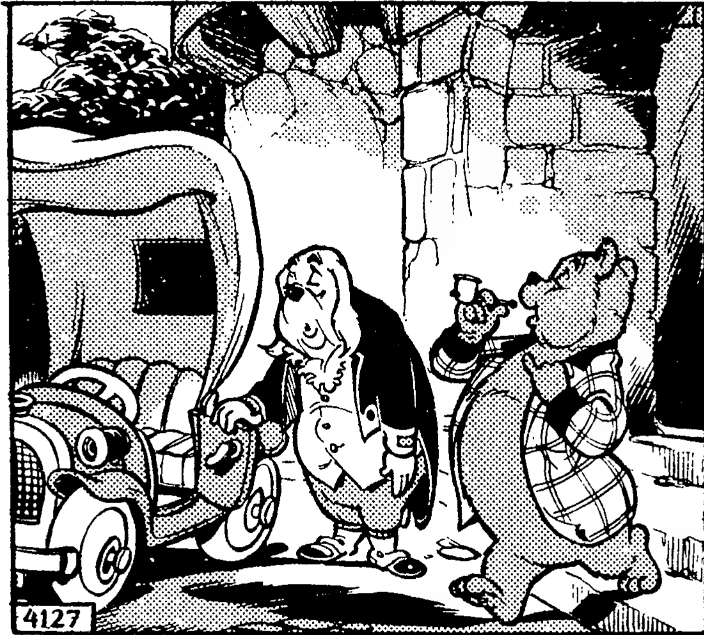
Zo gebeurde het. Tom Poes, die naar huis liep, hoorde het geluid van heer Bommels stem langs de oude muren schallen. Hij gaf orders om de bloemen bij zonsopgang in een pot te zetten en naar de tentoonstelling te brengen. Daar tussendoor mompelde de trouwe bediende zijn begrip uit het torenvenster.

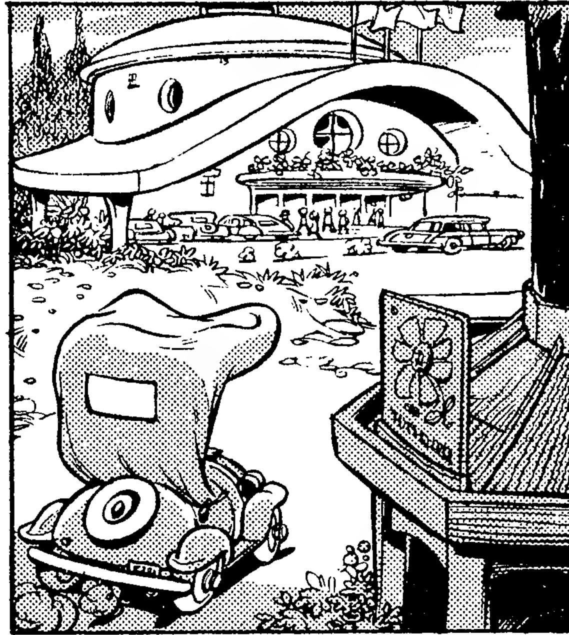
Maar toch was Tom Poes niet gerust over de afloop.

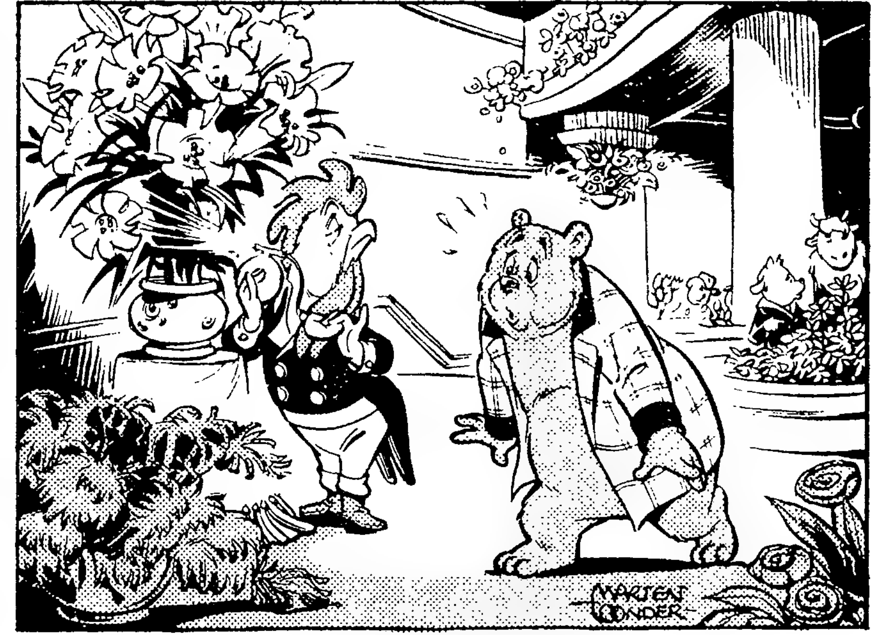
„Ik weet het niet", zei hij bij zichzelf. „Heer Ollie zegt nu wel, dat ze het lawaai hebben afgewezen of zoiets. Maar is dat wel zo? We weten tenslotte weinig van die bloemen af. En van Kwetals spuit nog minder."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4127. Joost was reeds voor dag en dauw in de weer geweest met de planten. Hij was dan ook tamelijk suf toen hij het portier van de Oude Schicht voor zijn meester openhield.

„Neem een voorbeeld aan mij, Joost", sprak heer Bommel, monter naar buiten komend. „Je staat daar zo lusteloos; dat zie ik niet graag. Ik ben tenslotte ook fit."

„Zeer wel, heer Olivier", zei de bediende. Hij trok zijn verzakte tors wat op terwijl hij met moeite een geeuw onderdrukte.

„Ik begrijp dat niet", sprak heer Bommel tot zichzelf. „Het personeel leeft tegenwoordig niet meer mee met zijn werkgever. Dit is tenslotte een belangrijke dag voor mij. Ik ga een prijs winnen met een musicerende bloem; dat is toch geen kleinigheid! Ik ben benieuwd hoe ik ontvangen word. Ha, ik zie het gezicht van de markies al!"

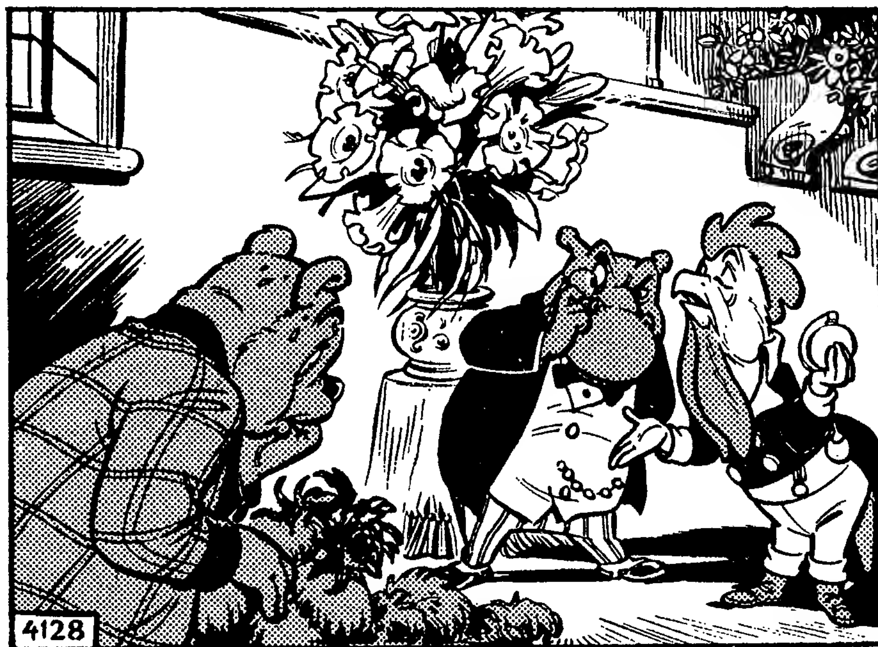
Maar dat viel tegen. Toen heer Ollie uit zijn voertuig stapte was er niemand die hem opwachtte. De voorzitter van het Flora-festival was nergens te zien en hij liep geheel onopgemerkt door de grote, met bloemen gevulde ruimte. Er klonk geen gejuich en het enige wat hij kreeg was een vriendelijk knikje van de een of andere deelnemer.

De markies stond met een fijn nevelspuitje zijn inzending te bevochtigen toen heer Bommel naderde.

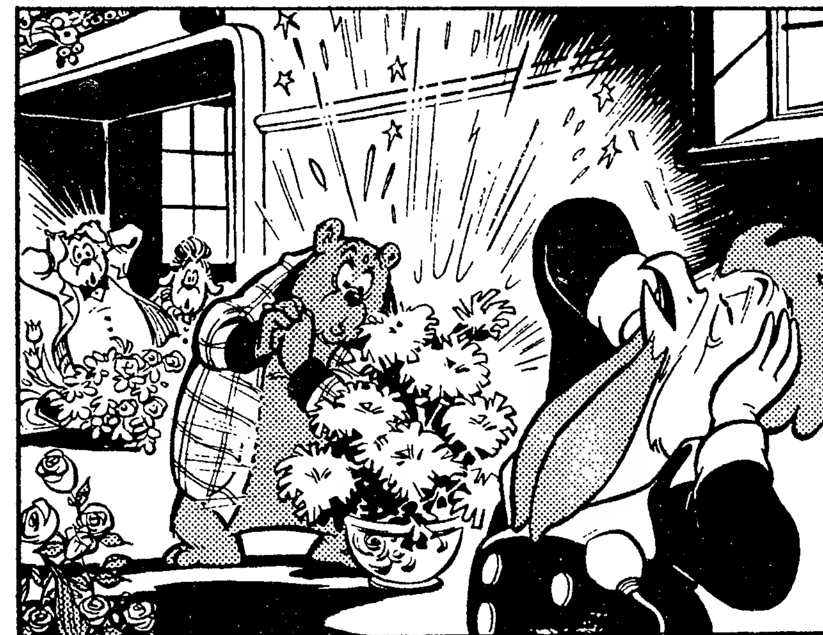
„Wees zo goed dat bakje afval te verwijderen, amice", sprak hij. Met die woorden knikte hij naar de chrysanten die Joost die morgen had neergezet — en heer Ollie bleef verwezen staan. Want zijn musicerende chrysanten zagen er even lusteloos uit als de trouwe bediende geweest was.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

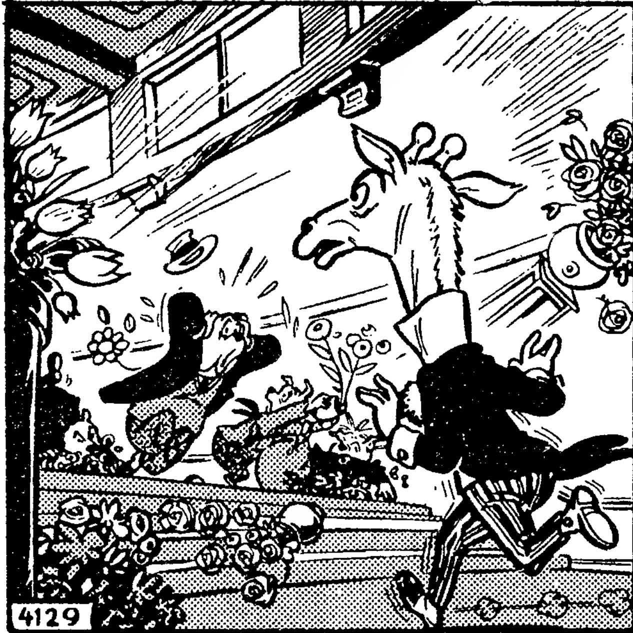

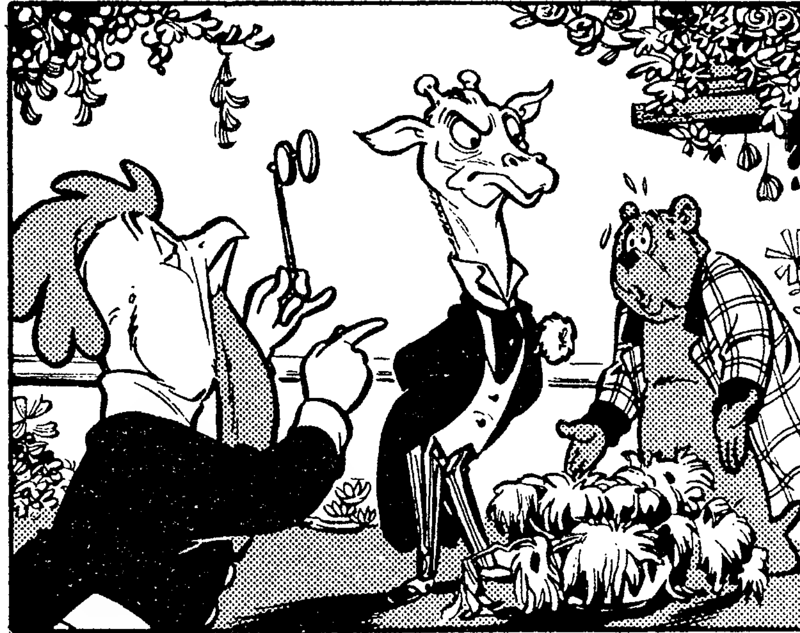

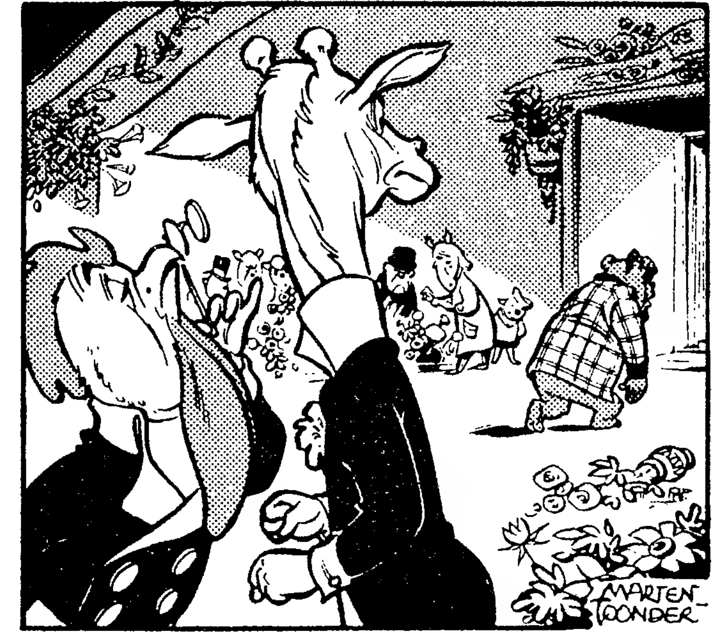
4128 Heer Bommel boog zich over zijn inzending en staarde vertwijfeld naar de slappe bladeren.
„Ge gaat te ver, amice", sprak de markies. „Een kleine scherts kan ik wel waarderen. Toen u me gisteren uw kweekje toonde, zeggende, dat het voor de tentoonstelling was bedoeld, moest ik werkelijk even glimlachen. Maar dit is grof".
Heer Ollie stiet een getergd gegrom uit en de burgemeester, die juist passeerde, hield de pas in.
„ Is er iets aan het handje?"vroeg hij nadrukkelijk.
„Deze eh... Bommel heeft een struik onkruid ingezonden", verklaarde de edelman. „Ik tracht hem uit te leggen dat zoiets een ongepaste grol is".
„H-het is g-geen g-grolkruid!" stamelde heer Ollie. „Het zijn bloemen! Héél mooie waranten zijn het! En ze kunnen muziek maken, als u begrijpt wat ik bedoel!"
De beide heren wisselden een medelijdende blik, maar op dat moment gebeurde er iets merkwaardigs. De stralen van de ochtendzon vielen op de verflenste ruiker en deze richtte zich fier op, tot verassing van de toeschouwers.
„Ziet u wel?" riep heer Bommel uit. „Ze zijn ingespoten met een sterke pippeling — en dat schijnt ze erg gevoeilig te maken voor licht en zo".
„Hm,", mompelde Dickerdack, „dat is sterk. Maar wat is pippeling? En wat bedoelt u met muziek?"
„Natuurgeluiden", legt heer Ollie uit. „Het suizen van de wind en vogelzang..."
De bloemen waren nu geheel opengegaan: ze schenen hun stengels te strekken, er voer een lichte siddering door de kroonbladeren en daarop barstten ze los in zo'n luid geknal en geknetter, dat de ruiten rinkelden...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4129 Door de tentoonstellingsruimte daverde plotseling een luid geknal en geknetter, dat afgewisseld werd door getoeter en het geluid van rauwe stemmen. Het scheen alsof een groep ploffietsers ontspanning had gezocht in de kleurenpracht van de flora-hal — en het is dan ook te begrijpen dat de bezoekers danig schrokken. Men stiet inzendingen om en verdrong zich om ruim baan te maken. Doch daar naderde de directeur van het festival reeds om een einde aan het kabaal te maken.

Nu zullen de oplettende lezertjes begrepen hebben dat het gerucht veroorzaakt werd door de bloemen van Bommel. Maar de directeur zocht vergeefs naar rondrijdende toeristen totdat hij tenslotte bij heer Ollie's inzending belandde.

,,Waar zijn de indringers?" riep hij hijgend. ,,Het lawaai kwam hier vandaan!"

,,Daar staan zij", zei de markies met koele stem. Hij wees op heer Bommel, die verslagen bij zijn verdorde en stil geworden bloemen stond. Want de pippeling was uitgewerkt en nu lieten de waranten overspannen de kopjes hangen.

,,Het w-was het ver-verkeerde geluid", stamelde de inzender. ,,Het k-komt allemaal van s-supers ploffiets, als u begrijpt wat ik bedoel".

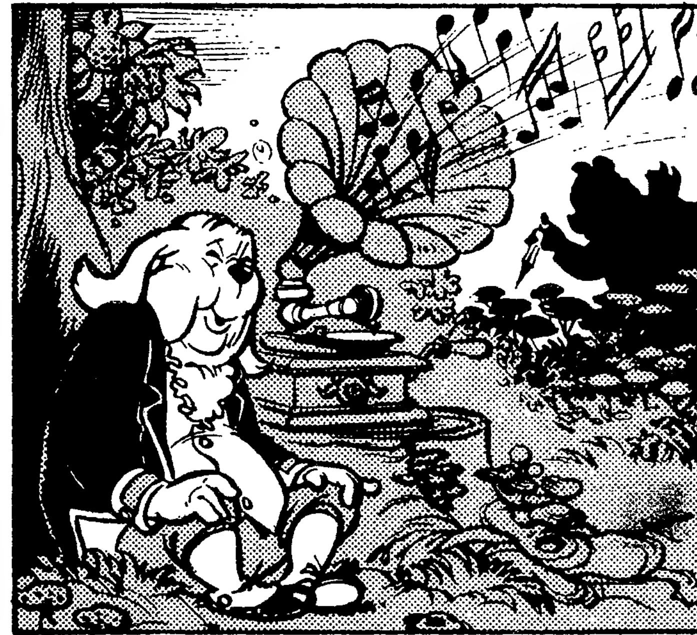
De edelman lachte kil. ,,Een ongepaste grap", hernam hij. ,,Deze figuur heeft een geluidsbandje in zijn gewas verborgen. Parbleu! Hij moet verwijderd worden — of ik trek mijn inzending terug".

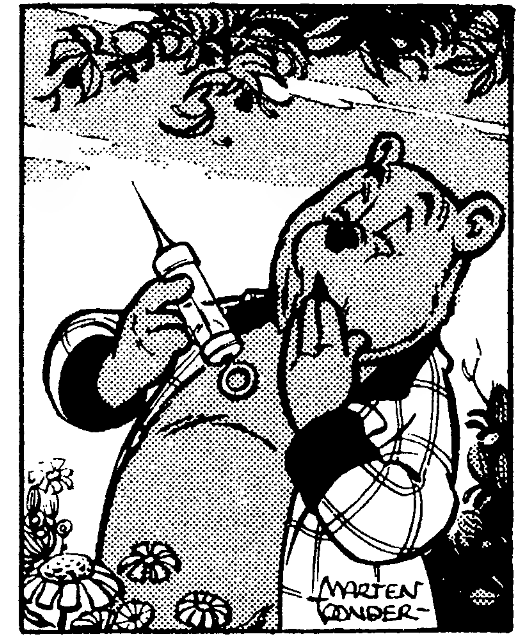
Er klonk een gemompel van instemming en heer Ollie, die begreep dat hij hier te veel was verliet de tentoonstelling als een geslagen heer...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

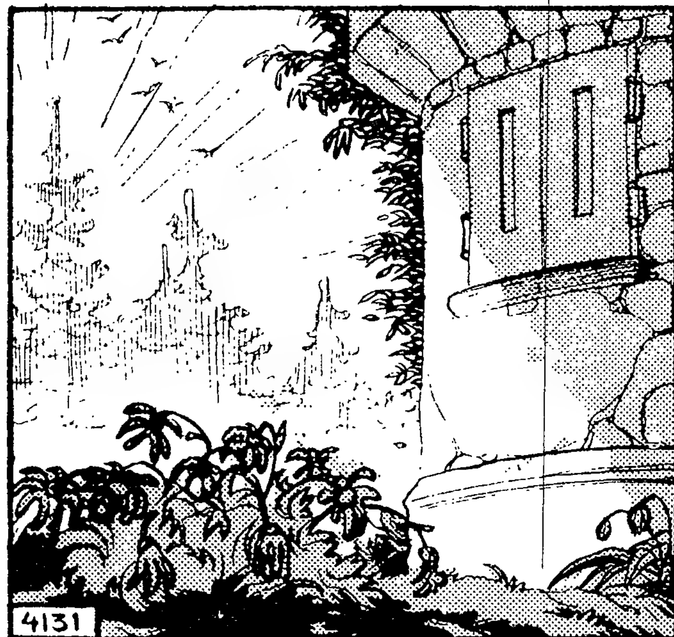

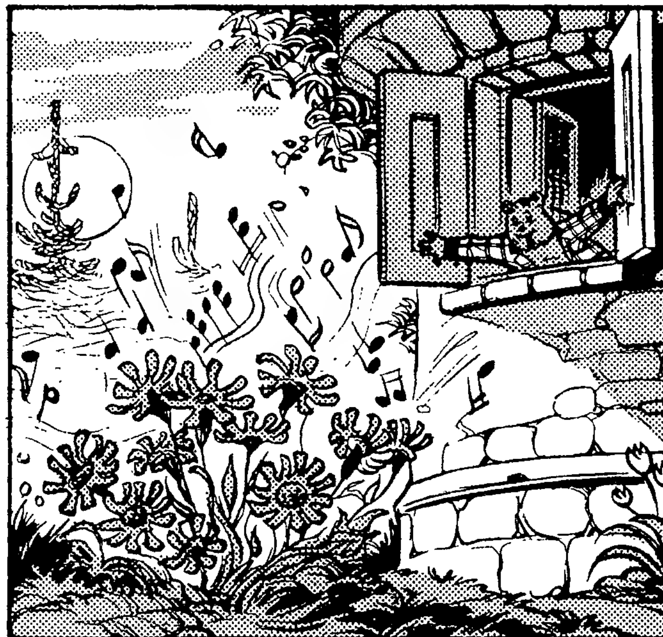
4130 Heer Bommel was niet van plan om het erbij te laten zitten.
„Het komt allemaal van Supers knalfiets", sprak hij. „Het was het verkeerde geluid en de botterikken dachten, dat ik een geluidsbandje in de bloemen verborgen had. Maar we zulen ze iets beters laten horen. Haal de pathefoon van de zolder, Joost — en volg me".

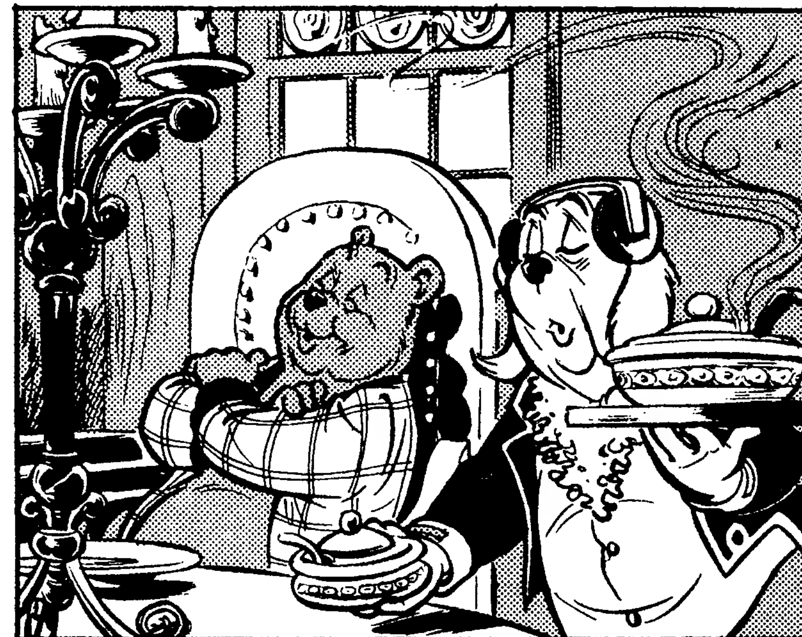
De trouwe bediende gehoorzaamde. Zorgzaam zocht hij enige fraaie platen uit de voorraad en beladen met het instrument volgde hij zijn meester. De avond viel reeds en de zon kleurde de hemel rood toen hij, gezeten bij een boomstronk, de motor opwond en een grammofoonplaat oplegde.
„Ik heb hier een mooi stukje, met uw welnemen", zo sprak hij. „Bertha Valdibari zingt hier de leedaria uit de Mosselkwekers. Het is mijn lievelingslied, als u mij toestaat".
„Ga je gang", zei heer Bommel. „Jij hebt meer verstand van muziek dan ik. Als het maar mooi is. Maak nu verder geen geluid, Joost. De bloesems moeten de tere klanken ongestoord kunnen opnemen, als je begrijpt wat ik bedoel".
De knecht zette het apparaat aan en gaf zich over aan muziekgenot terwijl heer Ollie heel stil een nieuw bed bloemen een injectie gaf. De zon was ondergegaan en zijn spuit was leeg toen hij zich eindelijk oprichtte.
„Ziezo", sprak hij. „Nu kan er niets meer mislopen. Het werk is gedaan en we kunnen rustig gaan slapen. Want ik weet nu, hoe het werkt — en ik zal die lomperikken van het festival vreemd laten opkijkenn, wat jij?"
„Daar twijfel ik niet aan, heer Olivier", zei Joost.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

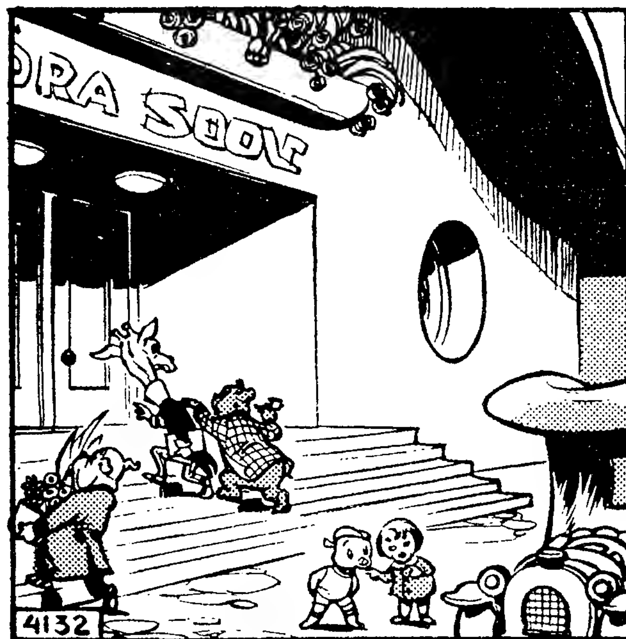

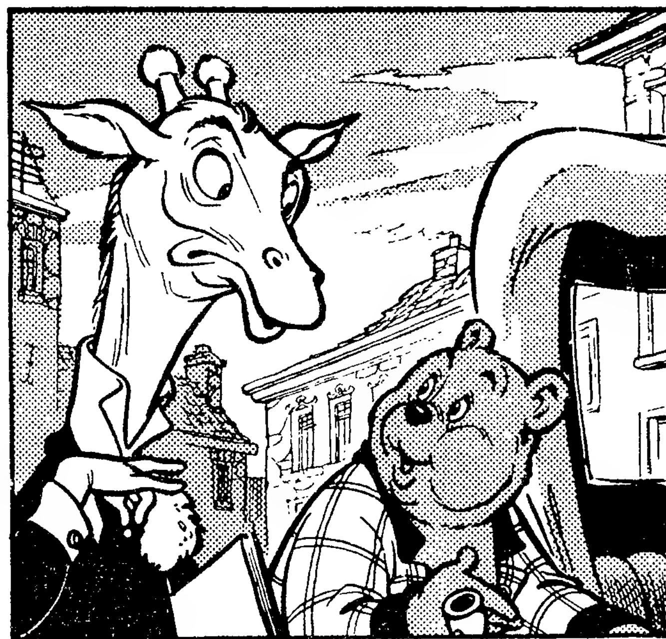

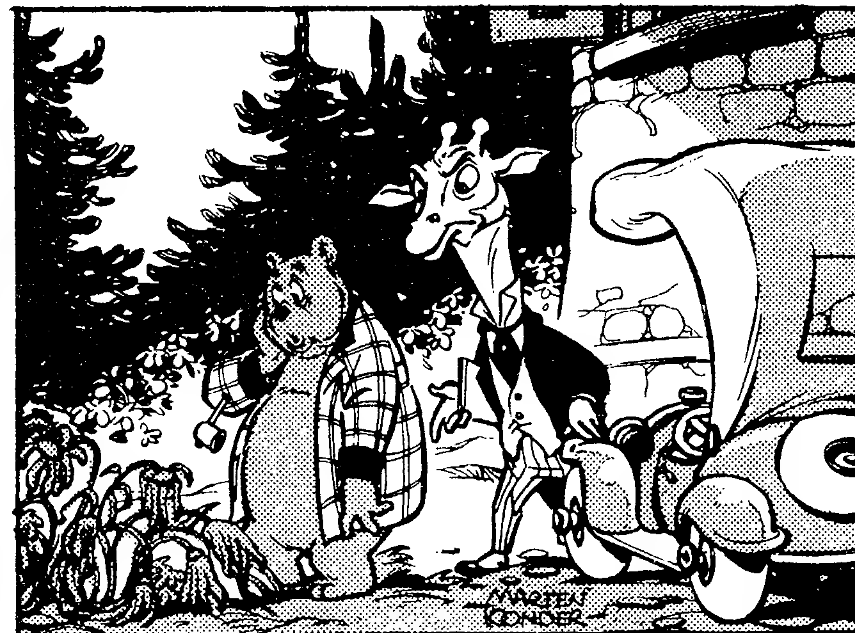
4131 De eerste stralen van de opkomende zon belichtten het perk, dat heer Bommel de vorige avond onder muziekgenot geïnjecteerd had. Aanvankelijk stonden de bloemen er maar treurig bij. Het is nu wel duidelijk, dat het toedienen van pippeling de planten stevig aangrijpt, maar we weten dat zonnestralen een gunstige invloed hebben. Zo ook nu. De slappe stengels rechtten zich, de verflenste bloemen hernamen hun vorm en de bloemkronen begonnen te trillen. En ja hoor: daar zette de eerste bloesem reeds de openingsmaten van de leedaria in. Daarop volgde de tweede, toen de derde en vierde en tegen de tijd, dat Bertha Valdibari uit de eerste bloem losbarstte waren er wel twaalf orkesten op gang gekomen.
In slot Bommelstein bleef de opera niet onopgemerkt. Heer Ollie schrok wakker uit zijn slaap. Hij wreef zich de ogen uit, schoot in zijn jas en opende de luiken. Vanaf het gazon galmden hem een dozijn sopranen tegemoet die elk aan een ander gedeelte van hun smart uiting gaven. Natuurlijk stoorde dat het volgen van de tekst wel een weinig — en ook de compositie kwam niet geheel tot zijn recht — maar heer Bommel slaakte een uitroep van vreugde.
„Eindelijk", mompelde hij, terwijl hij zich aan het ontbijt zette. „Nu kan niemand meer ontkennen, dat ik musicerende bloemen heb. Ik ga de directeur van het festival halen en dan ben ik benieuwd wat hij zeggen zal. Maar wat is er Joost? Heb je koude oren?"
„Het is hoofdpijn, heer Olivier", zei de bediende met zwakke stem. Hij zette de ochtendpap op tafel en vervolgde: „Ik heb altijd van deze aria gehouden, als ik zo vrij mag zijn. Maar ik heb haar nog nooit zo dikwijls op hetzelfde moment gehoord en nu valt ze mij wat tegen".

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4132 Heer Bommel reed opgewekt naar het tentoonstellingsgebouw. Het besef dat hij nu echte muziekbloemen had, hielp hem over de schroom heen die hem sinds zijn slechte beurt bevangen had. Toen hij dan ook de directeur van het festival zag lopen trad hij op hem toe en tikte hem onbevangen op de schouder.

„Daar ben ik weer", sprak hij met een gulle lach.

De ander keek verrast op.

„Dat is sterk", mompelde hij. „U bent toch de figuur die gistermorgen wanorde trachte te zaaien met het nabootsen van plofgeluiden? Hoe hebt u de moed u hier te vertonen?"

„Ach", zei heer Ollie, „het was allemaal een misverstand. Ik ben er in geslaagd geluidgevende bloemen te kweken, echt waar; op mijn woord van heer. Als u even met mij mee gaat naar Bommelstein zal ik ze u laten zien".

De directeur verkeerde in tweestrijd. Wanneer het waar was zouden die musicerende planten een omwenteling in de bloemenkweek betekenen. En heer Bommel keek zó oprecht uit de ogen, dat hij hem begon te geloven.

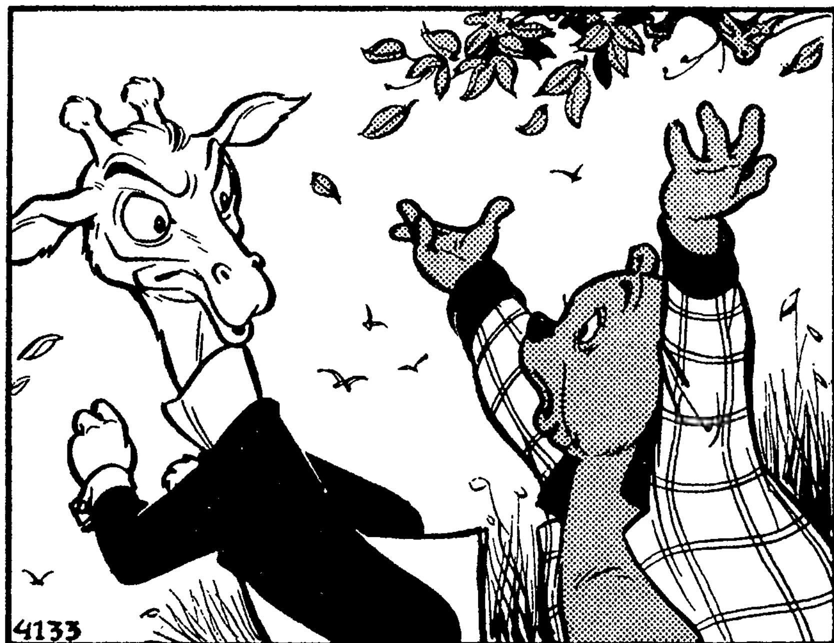
„Goed dan", sprak hij. „Ik kan een half uurtje missen. Maar ik hoop voor u, dat het waar is wat u zegt, want anders zal ik u zó zwaar van de deelnemerslijst schrappen, dat uw naam voorgoed uit de bloemenwereld verdwijnt".

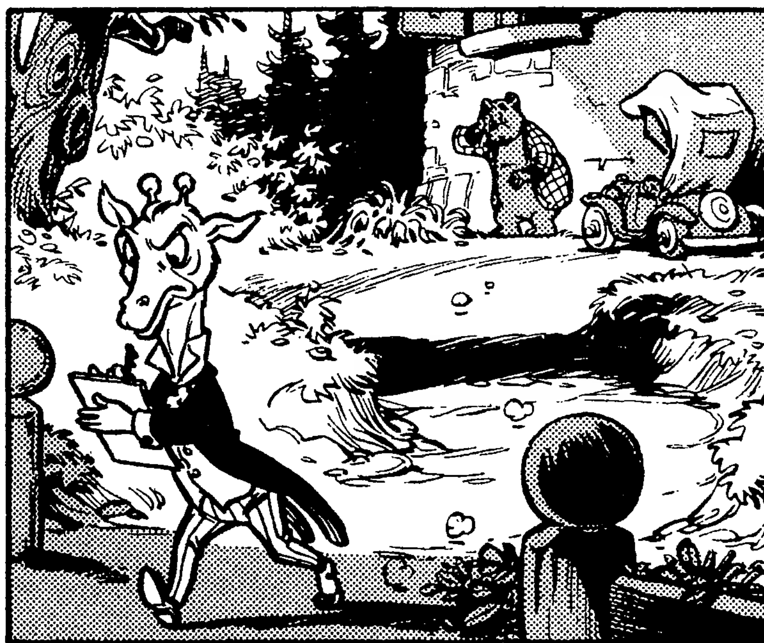
Heer Ollie glimlachte slechts. Hij voelde zich zeker van zijn zaak en daarom kwam de schok dan ook des te sterker aan. Op Bommelstein heerste een diepe stilte!

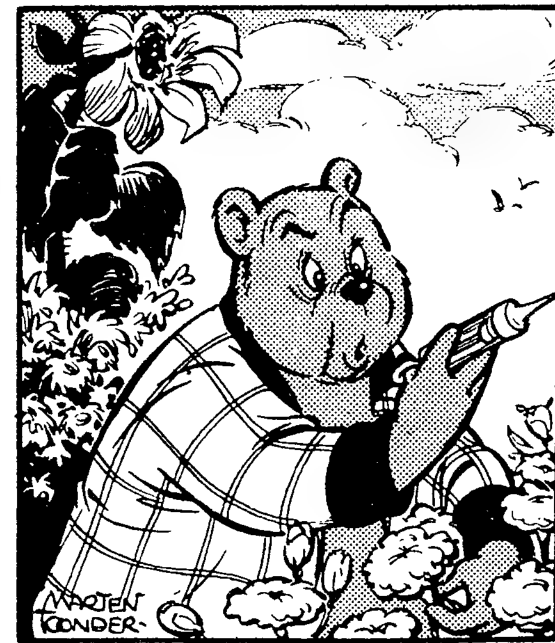
Nergens was meer een triller van Bertha Valdibari's heerlijke sopraan te horen — en de bloesems stonden uitgeblust te verwelken.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

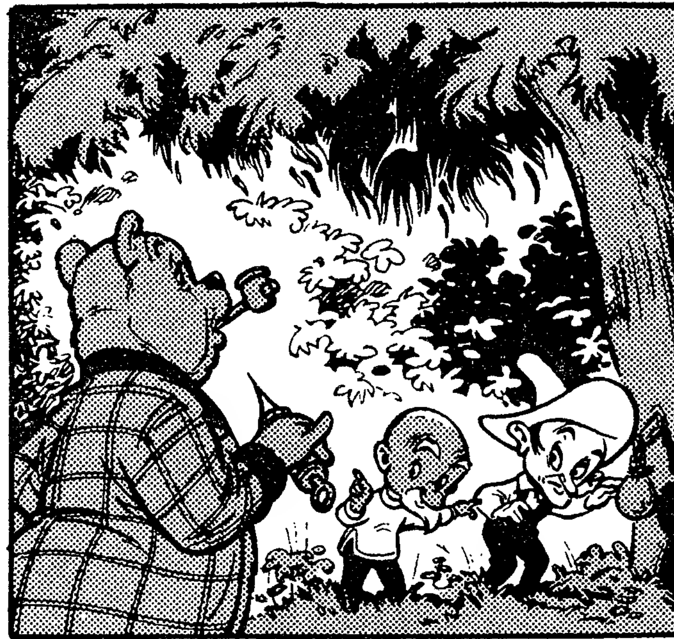
4133 De directeur wierp een korte blik op de stille, verflenste bloemen.
„Juist", sprak hij met grote zelfbeheersing. „Dit zijn dus uw muziekmakende planten. Heel goed, ik weet genoeg".
Hij wendde zich om en liep weg met stijve tred. Maar zo kon heer Ollie hem toch niet laten gaan.
„Het is echt waar", riep hij bijna schreiend. „Toen ik vanmorgen van huis ging waren ze allemaal aan het zingen. De leedaria uit „De Mosselkwekers", u weet wel. Het was héél mooi. Maar misschien heb ik ze te veel pippeling gegeven — of anders konden ze al dat leed niet verdragen, als u begrijpt wat ik bedoel. Bertha Valdibari heeft zo'n gevoelige stem, dat mijn bloemen er aan te gronde zijn gegaan..."
De directeur antwoordde niet. Hij had de deelnemerslijst te voorschijn gehaald en schrapte heer Bommels naam met zo'n kracht door, dat het tot op het kaftje zichtbaar was.
Daar stond de ongelukkige bloemenkweker nu. Hij begreep, dat hij zich op het flora-festival onmogelijk had gemaakt. Maar toch lag het niet in zijn lijn om zich geheel gewonnen te geven.

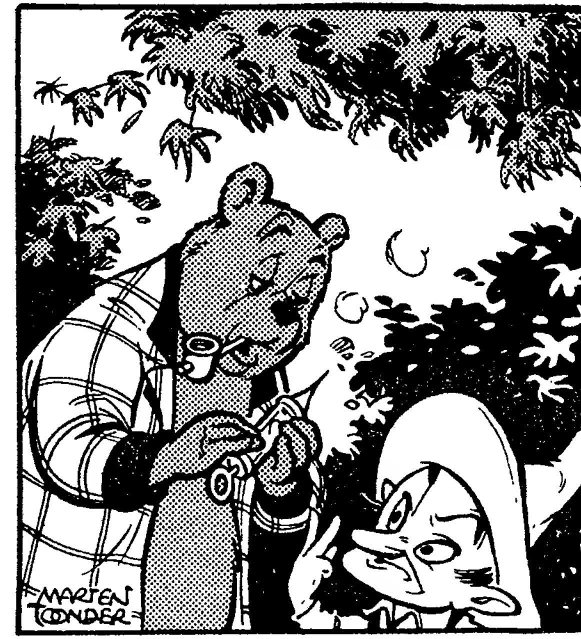
„Ik strijd toch voor een rechtvaardige zaak", prevelde hij met bleke lipen. „Ik weet toch, dat het echt, eerlijk waar is — en dat zal ik bewijzen ook! Ik weet nu hoe het moet: niet te veel van dat goedje spuiten — en ze toegedekt houden totdat ze mogen zingen. Ik ga verder; eenzaam en onbegrepen. Maar eens zal ik zegevieren!"
Zo mompelend haalde hij zijn spuit en maakte zich gereed om een nieuw bed bloemen van injecties te voorzien. Doch helaas; de spuit was leeg...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4134 Heer Bommel trok met de lege spuit het woud in en dwaalde enige tijd terneergeslagen tussen de bomen rond. Zodoende geraakte hij steeds verder van huis, maar zijn moeite werd beloond toen hij op een open plek Pee Pastinakel en Kwetal ontwaarde.

De mannetjes waren doende bij een vreemd gevormde boom waarin zij een buisje gestoken hadden. Zij vingen de druppels die daar uit kwamen met grote zorg in een flesje op en zij keken nauwelijks op toen heer Ollie naderde.

„Dit is een laarboom", verklaarde Kwetal desgevraagd. „Pee hier moet wat laardrup hebben en ik help hem een beetje. Hij heeft haast want de maan is al erg oud".

„O", zei heer Bommel, „ja, ja. Heel interessant. Ik eh . . . ik kom een nieuwe vulling voor de spuit halen. Hij is leeg, als u begrijpt wat ik bedoel".

Nu staakten de ventjes hun arbeid en Pastinakel prevelde verrast: „Een nieuwe vulling voor de spuit? De inhoud was bedoeld voor het hele bos, dit najaar! En ik ben nogal huiverig om nu alweer nieuwe pippeling te maken — dat zult u wel begrijpen."

„Nee", zei heer Ollie, „dat begrijp ik niet. Waarom bent u daar huiverig voor? Geef me het recept voor die pippeling maar, dan maak ik het zelf".

De kereltjes wisselden een blik waaruit grote eerbied sprak.

„Natuurlijk", riep Kwetal. „Voor iemand met zo'n groot denkraam is het erg gemakkelijk om pippeling te maken. Voor ons is het een heel getob".

„Het recept is eenvoudig", verklaarde de ander. „Eén deel mir op twee delen laardrup".

„Juist", zei heer Bommel tevreden. „Dus ik neem mir . . ."

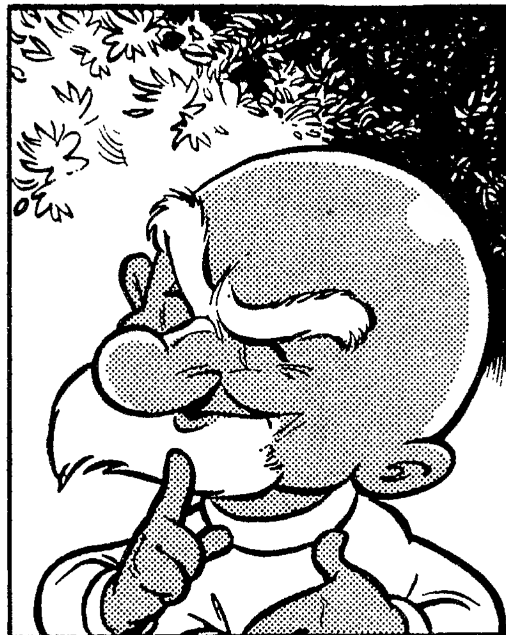
Hij aarzelde en zijn gelaat betrok.

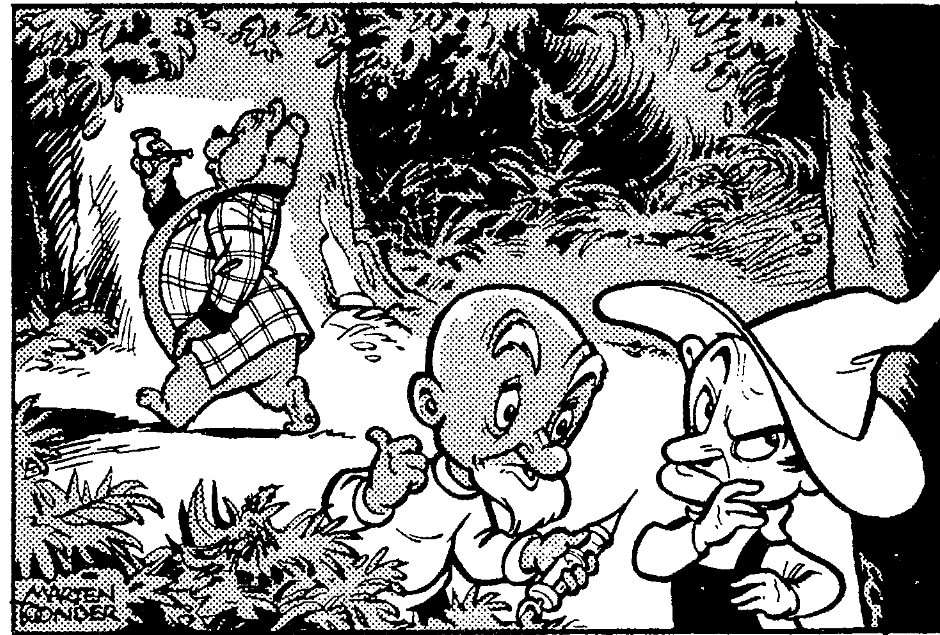
„Mir?" riep hij uit. „Zei u Mir???"

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

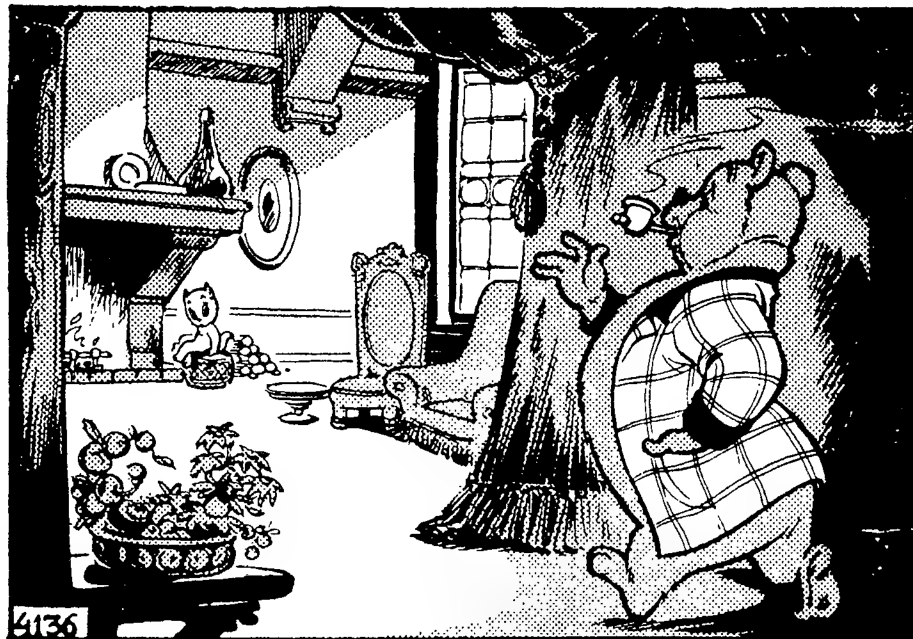

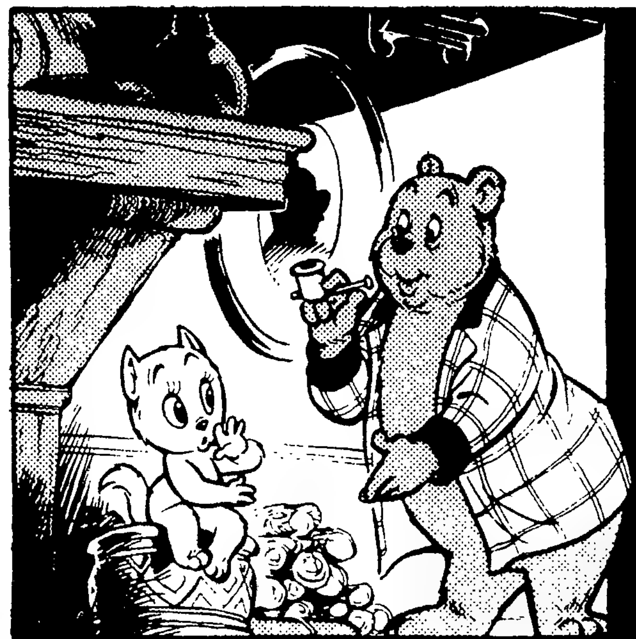

4135 „Pippeling", verklaarde Kwetal, „bevat één deel mir en twee delen laardrup".
„O", zei heer Bommel, „mir en laardrup. Ja, ja". Hij zuchtte en zakte wat ineen, want het drong tot hem door, dat dit recept niet zo eenvoudig was als het leek. De mannetjes knikten somber.
„Ik begrijp, dat u het donker in ziet", zei Pastinakel. „Het bos bevat nauwelijks genoeg mir voor een tweede vulling van de spuit. En dat is natuurlijk niet zo mooi. Vooral niet, als de pippeling niet goed gebruikt zou worden . . ."
„Je bent zuursappig, Pee", riep Kwetal uit. „Natuurlijk weet iemand met zo'n groot denkraam wel wat hij doet. Je kunt dit rustig aan breinbaas Bommel overlaten".
„Dat zou ik ook denken", beaamde heer Ollie oplevend. „Ik weet precies wat ik met die pippeling ga doen".
„Hoor je wel?" vroeg Kwetal. „We zullen de mir en de laardrup verzamelen en er pippeling van maken. En dan zullen we de spuit weer voor u vullen. Dat kunnen we best doen, hè Pee? Tenslotte hebben wij een pir-doosje gehad!"
Pastinakel knikte moeilijk.
„Goed", sprak hij. „We zullen het doen, als u de verantwoordelijkheid draagt".
„Dat spreekt", zei heer Ollie en hij liep tevreden heen.
„Wat een enorm denkraam", zei Kwetal, die hem bewonderend naoogde. „Iemand moet toch wel erg machtig zijn om zo gemakkelijk de vreselijke verantwoording voor een ontmird woud op zich te nemen".
„Ik weet het niet", mompelde de ander zorgelijk. „Het is bij de dolle kervel af".

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

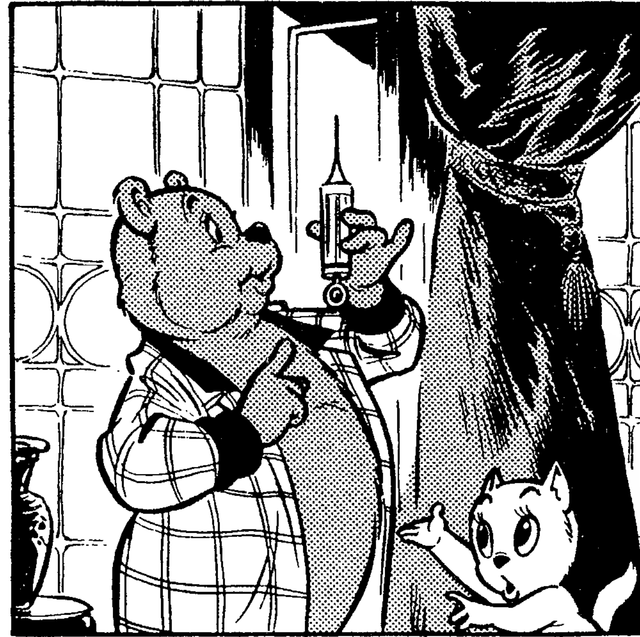
4136 Toen heer Bommel thuis kwam trof hij daar Tom Poes aan die zich bij de haard zat te warmen.
„Het is wel erg misgelopen met uw muziekbloemen, hè?" vroeg die.
„Misgelopen?" herhaalde heer Ollie. „Wat bedoel je?"
„Ik bedoel de tentoonstelling", legde Tom Poes uit. „In Rommeldam denkt iedereen, dat u een flauwe grap hebt uitgehaald met bromfietsgeknal. En de directeur is erg boos op u".
„O, dat!" riep heer Bommel uit. „Ja, dat was even pech. Maar ik krijg een nieuwe spuit en dan zal ik morgen eens laten zien wat ik kan. Ik weet nu hoe alles moet en er kan niets meer mislopen".
„Een nieuwe spuit?" vroeg Tom Poes. „Was de eerste dan al leeg?"
„Zo kan je het zeggen", zei heer Ollie. „Ik heb wat tegenslag gehad, zoals ik al zei". En daarop vertelde hij alles over het recept voor de pippeling en over de mir en ook wat Kwetal en Pastinakel gezegd hadden.
Tom Poes betrok. „Wat zouden ze bedoeld hebben?" mompelde hij ongerust. „Wat is dat voor een vreselijke verantwoordelijkheid? En wat is het verkeerde gebruik van pippeling?"
„Ach kom", suste heer Bommel. „Pippeling is er om melodie in planten te brengen, jonge vriend. Dus als ik dat doe, gebruik ik het niet verkeerd. Vertrouw nu maar op mijn denkraam".
„Hm", zei Tom Poes. „Als ik u was zou ik die tweede voorraad maar afbestellen want we weten niet wat de gevolgen kunnen zijn".
Op dat moment werd er op het raam geklopt en heer Ollie wendde zich glimlachend om.

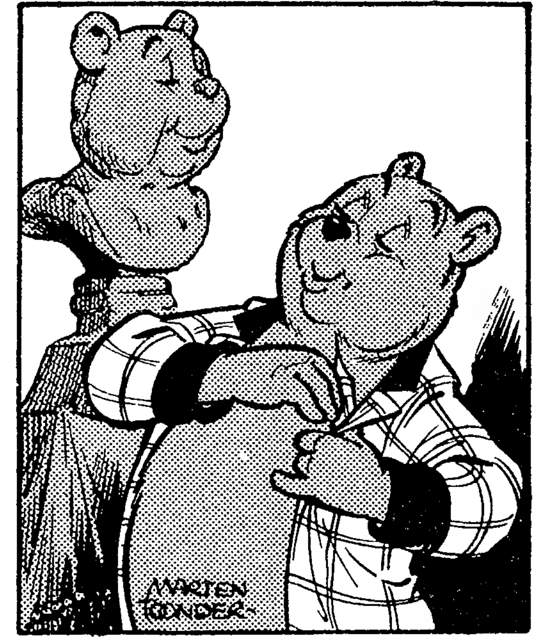
„Daar zijn mijn trouwe helpertjes al", sprak hij. „Op hen kan ik rekenen als het er om gaat te laten zien wat ik kan. Als je tenminste begrijpt wat ik bedoel".

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

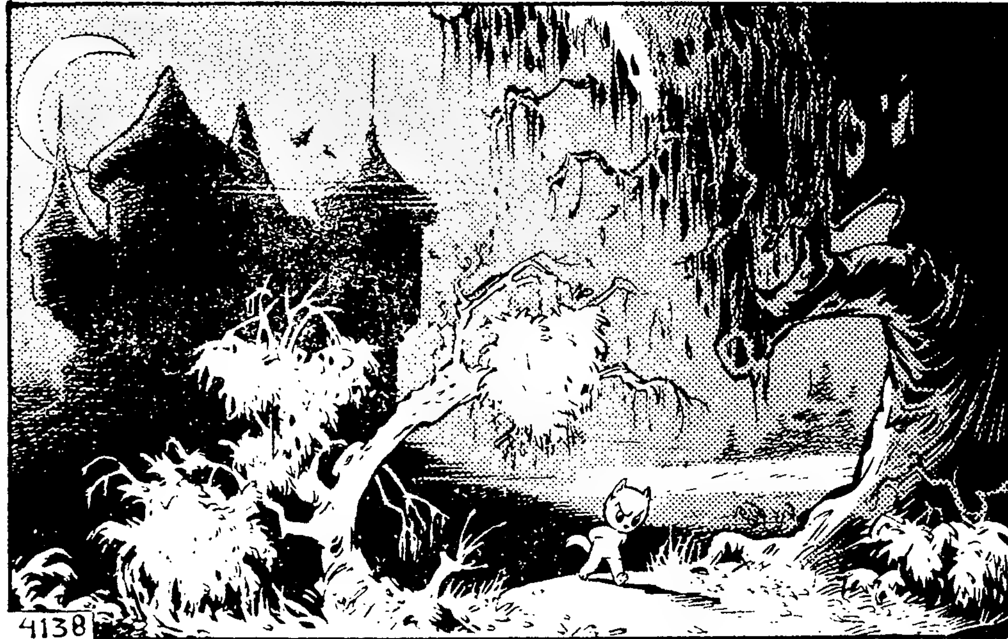

4137 Heer Bommel spoedde zich naar het raam. Hij opende het venster — en ja hoor. Daar lag de spuit op het kozijn: boordevol gevuld met pippeling.
De brengers wachtten niet tot hij „dank je" zou zeggen. Zij trokken zich terug in de schaduwen en liepen onopvallend terug naar het woud. Het was duidelijk, dat ze in een gedrukte stemming verkeerden. Kwetal slofte een beetje en Pee Pastinakel keek somber de bladeren na die door de avondlucht omlaag dwarrelden.
„De mir is er uit", prevelde hij. „Wat moet dat worden?"
Kwetal trok de aansteker uit zijn zak, knipte hem aan en keek peinzend naar het vlammetje.
„Je bent zuursappig, Pee", sprak hij. „Men moet tegenover zo'n geweldig geschenk als dit iets kunnen stellen. En bovendien, iemand met een denkraam als Bommel heeft, weet wel wat hij doet. Het onze is daar te klein voor".
Maar Tom Poes was daar niet zeker van. Terwijl heer Ollie tevreden naar de spuit stond te kijken liep hij ongerust heen en weer.
„U moet dat ding niet gebruiken!" zei hij waarschuwend. „U weet niet, wat u doet".

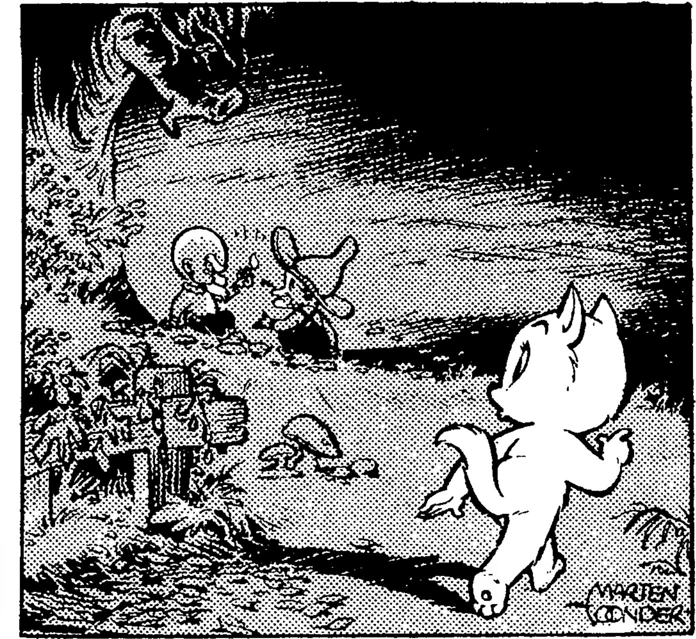
„Oho!" riep heer Bommel uit. „Natuurlijk weet ik dat, jonge vriend. Eerst ga ik slapen — en morgen zal ik die domme lachers van de tentoonstelling eens iets laten horen. Ze zullen spijt krijgen, dat ze iemand van mijn stand zo onheus behandeld hebben, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik weet nu precies hoe ik het doen moet; de juiste dosering; niet te veel en niet te weinig — en voorzichtig met zonlicht. Laat het maar aan mij over".

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4138 Tom Poes nam afscheid en liep wat bedrukt naar buiten. Een grote maan rees boven de torens van Bommelstein uit en wierp een vaal licht op de herfstnevels die langs de bodem kropen.

Tom Poes liep niet regelrecht naar huis. Hij slofte wat door de dorre bladeren en keek beklemd om zich heen. De nacht was vreemd stil, zelfs de wind was gaan liggen en het oude lommer hing roerloos aan de bomen. Tom Poes vond de stemming werkelijk akelig en hij begon dan ook steeds langzamer te lopen.

Na een poosje bleef hij staan. Hij boog zich over een plant en keek er peinzend naar.

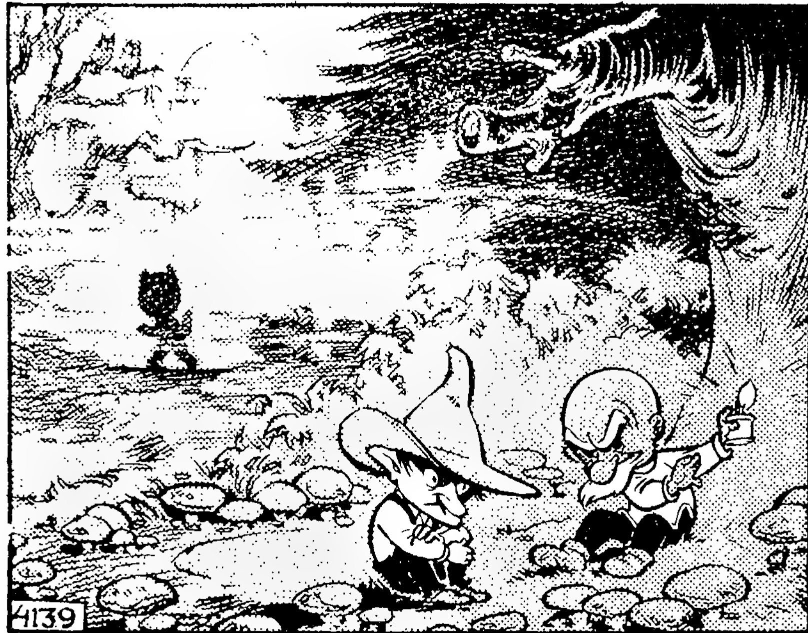
,,Zelfs de bloemen hangen slap'', mompelde hij. ,,En sinds vanmiddag ruikt het opeens wel èrg herfstig. Hm, misschien verbeeld ik het me allemaal maar. Maar toch zou ik Kwetal wel eens willen vragen wat het eigenlijk voor een gevaar is waar hij met heer Ollie over praatte . . .''

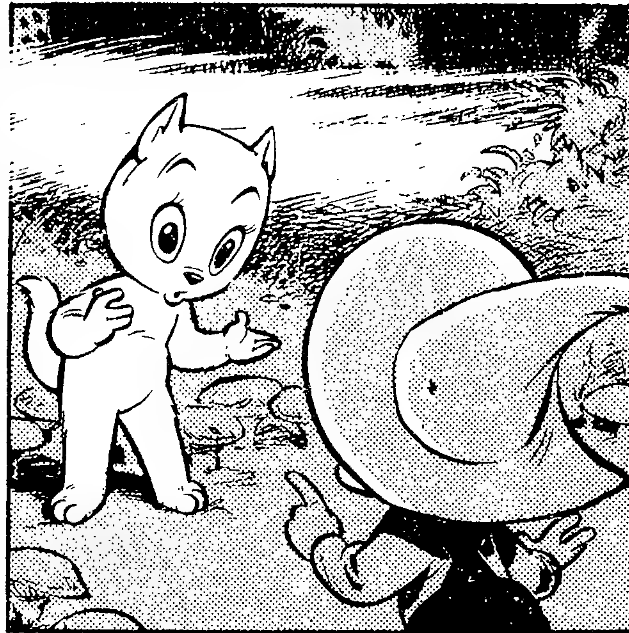
Zo denkende sloeg hij een zijpad in, dat langs het Donkerebomenbos leidde. Nu, hij had geluk, want even later zag hij een klein lichtje tussen de boomstammen; het vlammetje van een aansteker. En ja hoor; daar zaten Kwetal en Pee Pastinakel in een kring van paddestoelen. Hun gezichten stonden zorgelijk en het geluid van hun stemmen ritselde door de stille nacht als wind door dode bladeren.

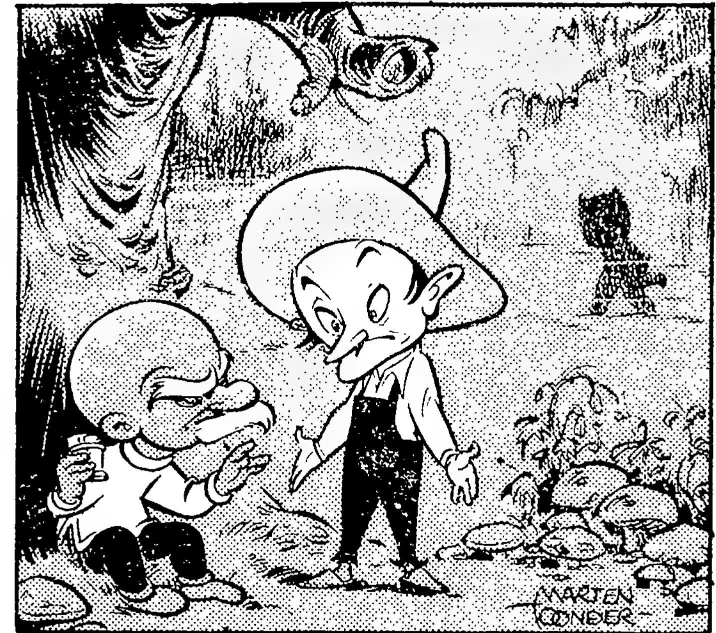
,,Heel mooi, die pirsteen'', hoorde hij Pee mompelen. ,,Maar dit mag niet te lang duren. Het hele bos is ontmird!''

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

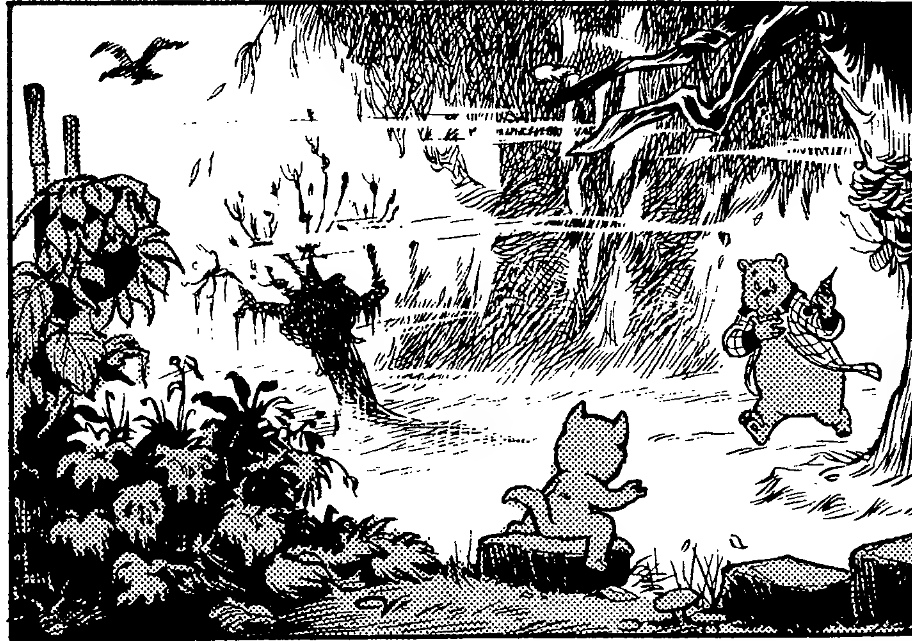

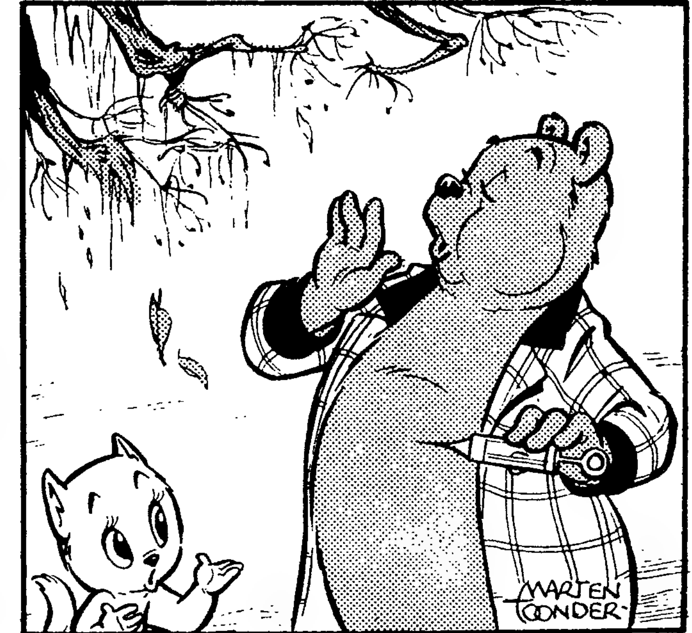
4139 Pee Pastinakel wierp een ongeruste blik op de kring paddestoelen waar hij in zat.
„Het bevalt me niet", mompelde hij. „Deze heksenring is voorlopig wel veilig. Maar daarnet hoorde ik een zwarte zwam kruipen bij die boom daar. En aan de takken hangt al bleke klef. Lang kan dit niet duren; het hele bos staat zonder mir".
„Je moet het anders zien", zei Kwetal. „We hebben een pirsteen en die mag jij lenen, nu de maan oud is . . ."„Ach, jij met je pirsteen!" riep de ander geprikkeld uit. „Wat heb ik aan dat ding in deze toestand?"
Hij zweeg, want Tom Poes was nu naderbij gekomen en wenste beleefd een goede avond.
„Wat is er toch aan de hand?" vroeg hij. „Wat gebeurt er wanneer er geen mir meer in het bos is?"
„Dat is nogal glad", zei Pee. „Dan is het niet goed meer. Er zit geen goede klank meer in; hoort u het niet?"
„Ik hoor niets", zei Tom Poes. „Het is juist zo akelig stil, vind ik".
De ander schudde het hoofd. „Het klinkt vals", hield hij vol. „Dit trekt zwarte zwammen aan en wortelschimmel en draadhippel. Een woud dat zo is als dit moet men zo vlug mogelijk met pippeling bewerken; mir en laardrup door elkaar gemengd. Het beangstigt me, dat Bommel dat nog niet gedaan heeft!"
„Hm", mompelde Tom Poes. „en wat zou er gebeuren als heer Bommel die pippeling nu eens voor iets anders zou gebruiken?"
„Dan zou er veel ten gronde gaan", zei het mannetje somber.
„Maar dat doet iemand als Bommel niet", zei Kwetal. „Die heeft zo'n groot denkraam. Laat het nu maar aan hem over".
Pastinakel haalde de schouders op en Tom Poes liep bekommerd weg door de nevels . . .

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

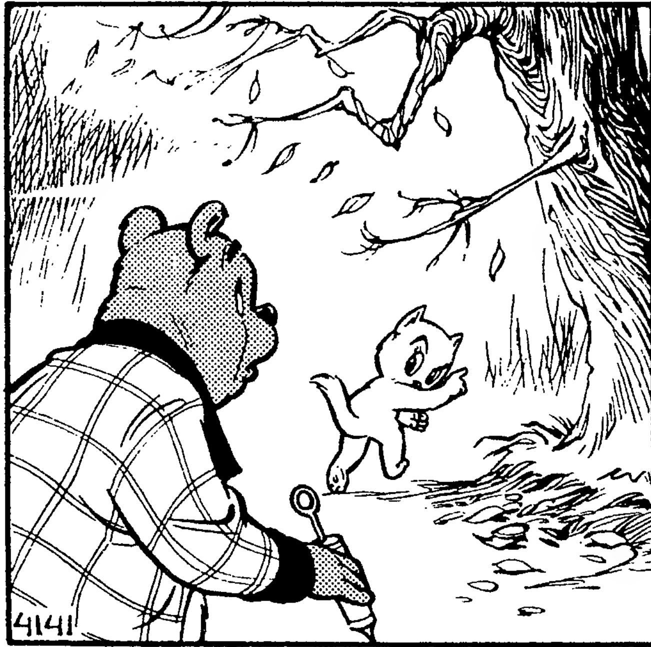

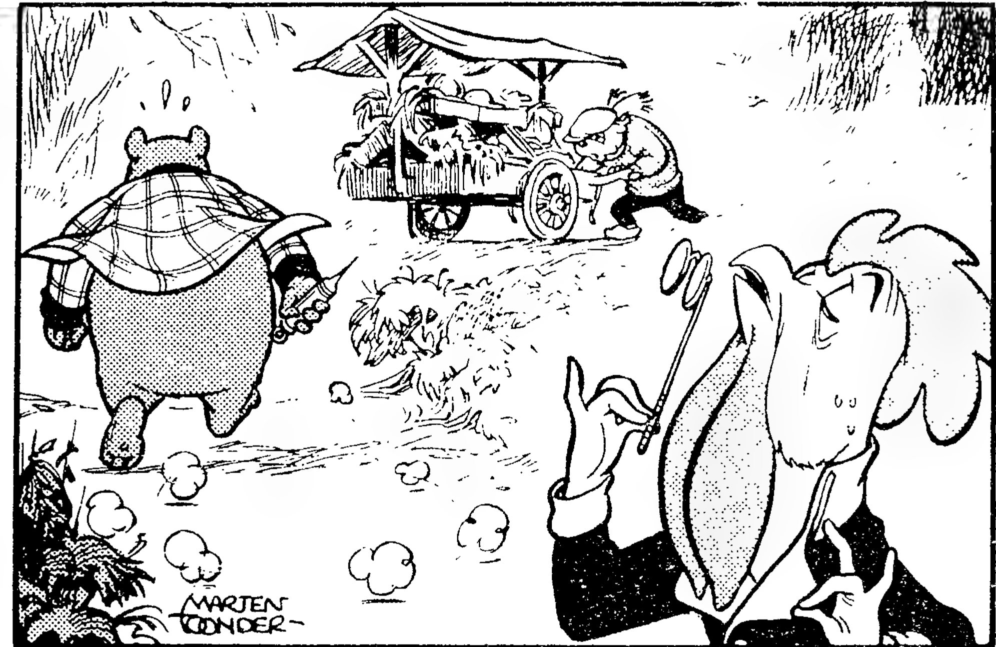
4140 Heer Bommel stond de volgende morgen bijtijds op. Hij trok de gevulde spuit uit zijn binnenzak en maakte zich gereed om te gaan injecteren.
„Een spuit vol pippeling", zo prevelde hij. „Daar zullen mijn bloemen mooi van zingen. Het flora festival zal opkijken! Wanneer de directeur mijn chrysanten hoort zal hij me smeken om weer mee te doen. Dan zal ik glimlachen — uit de hoogte, maar een beetje droevig — en dan zal ik zeggen..." Hij zweeg, want al mompelende had hij de buitendeur geopend en nu sloegen hem enige mistflarden en een geur van bederf tegemoet, zodat het hem onaangenaam te moede werd. Heer Ollie huiverde en sloeg zijn kraag op. Daarna betrad hij het binnenpleintje om zich naar zijn kweek te begeven.
„Dan zal ik zeggen..." hernam hij. „Wat wilde ik ook weer zeggen? Hm, dat bedenk ik straks wel. Eerst nu maar fris aan het werk."
Nu, fris was het. De kille nevels bewogen zich traag over het gazon en de planten lieten droevig hun kopjes hangen. Bij het bed prijsbloemen zat Tom Poes op een steen. Hij zag er somber uit en groette nauwelijk.
„Schei toch uit met die spuit, heer Ollie", sprak hij. „Ga dat ding terugbrengen; hier komt alleen maar ellende van."
Heer Bommel stond even beteuterd, doch toen richtte hij zich fier op.
„Wat bedoel je?" vroeg hij uit de hoogte. „Wilde je soms zeggen, dat ik niet weet wat ik doe? Wat heb je, jonge vriend?"

„Kijk dan om u heen", zei Tom Poes ongeduldig.
Heer Ollie draaide langzaam het hoofd van links naar rechts en trok de wenkbrauwen op.
„Wat bedoel je toch?" herhaalde hij. „Het is fris herfstweer, heel gewoon!"
Maar hij kon niet helpen, dat zijn stem een beetje onzeker klonk.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4141 Heer Bommel keek een beetje onzeker in de mist rond en snoof eens. De tuin rook naar rottende bladeren vermengd met de geur van een vochtige kelder.

,,Het is herfst'', herhaalde hij. ,,Wat wil je? Dan is de stemming altijd wat gedrukt. Daarom is het juist zo aardig, dat mijn prijsbloemen er klank en vrolijkheid in kunnen brengen. Dat heeft een diepere zin, voel je wel?''

,,Dan moet u het zelf weten'', zei Tom Poes boos. ,,Wat er precies gaat gebeuren weet ik niet. Maar in die spuit zit alle mir uit de omtrek; wat mir dan ook is. En het is te zien, kijk maar.''

Zo sprekende wees hij op een boom, die op één nacht alle bladeren verloren had, en liep somber het tuinpad af.

Heer Ollie keek hem enige tijd bedrukt na; hij staarde naar de kale boom en de verflenste bloemen en richtte daarna de blik op de spuit, die hij in de hand klemde. Toen begon hij in grote tweestrijd Tom Poes te volgen.

,,Wat bedoel je eigenlijk?'' riep hij klagelijk. ,,Loop nu niet weg, jonge vriend!''

Maar Tom Poes was nergens meer te zien en de stem van de bekommerde bloemenkweker smoorde in de nevels.

De markies de Clantecler, die hem tegemoet kwam wandelen, hield verrast de pas in.

,,Zorgen, amice?'' vroeg hij. ,,Geen wonder! Dat komt ervan wanneer men een struik verwelkt onkruid naar een bloemententoonstelling zendt. Ge kunt u beter bij de boerenkool houden.''

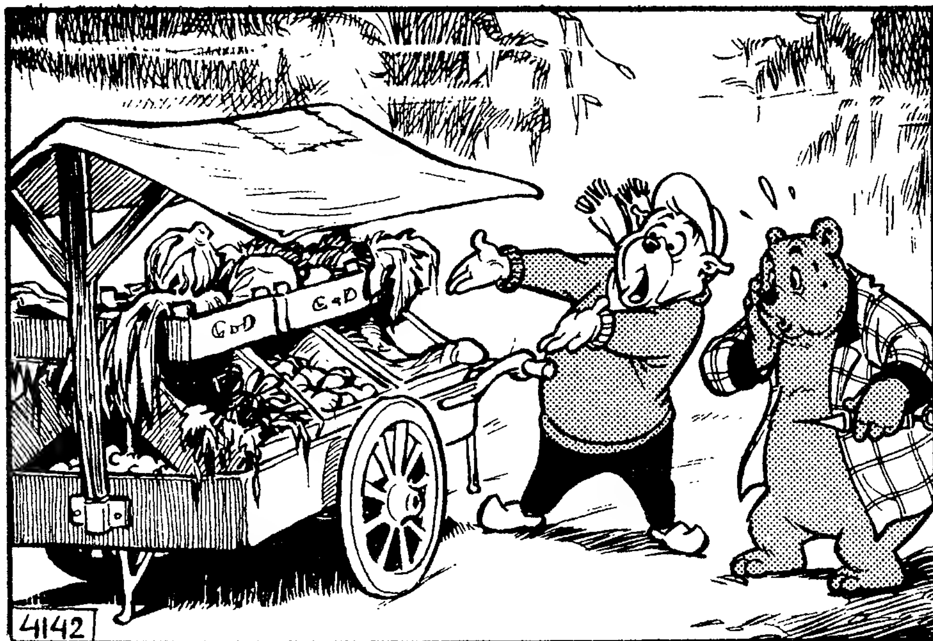
Heer Bommel bleef met een schok staan, terwijl hij rood aanliep.

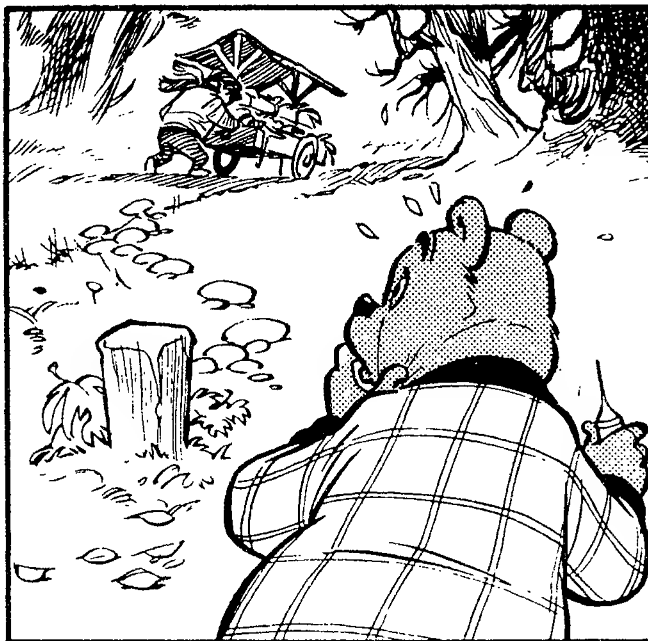
,,Z-zo!'' stamelde hij. ,,Ik zal u eens wat laten zien! Horen bedoel ik, als u begrijpt wat ik bedoel. U en al die opgeprikte lieden van het festival!''

Kortbesloten wendde hij zich om en liep met de spuit terug naar zijn tuin.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

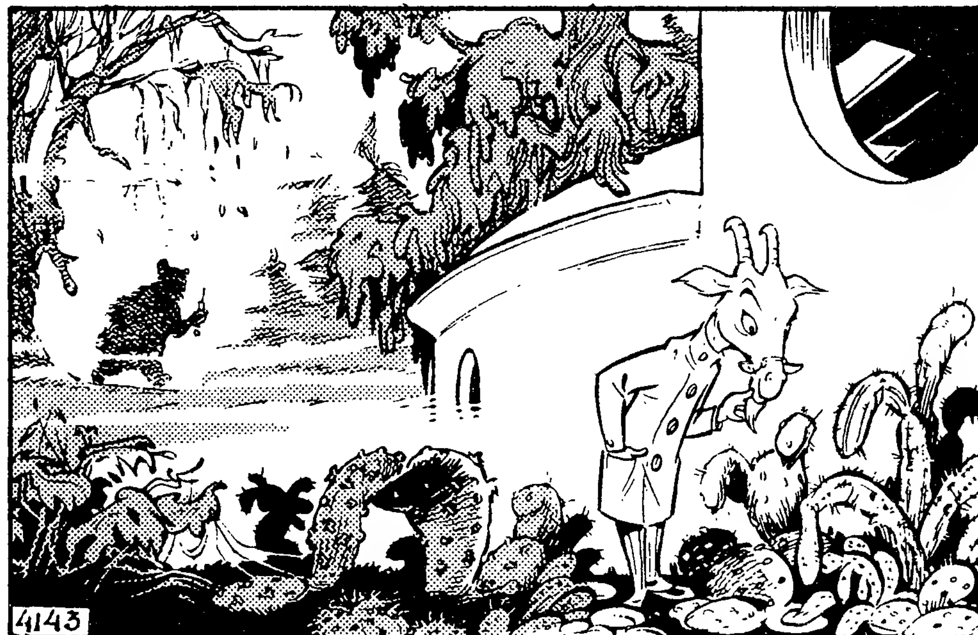

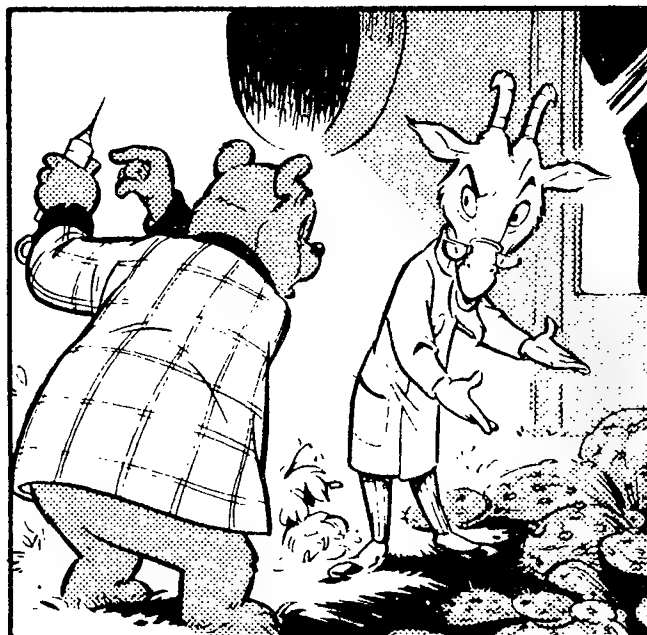
4142 Heer Bommel stampte huiswaarts, nu vastbesloten om te laten zien wat hij met zijn pippeling kon doen. Maar halverwege kwam hij een groenteboer tegen, die teneergeslagen zijn kar voortduwde.
In het passeren sloeg hem een onaangename geur in de neus, zodat heer Ollie opschrok uit zijn gedachten en een blik opzij wierp. De wagen was geheel gevuld met bedorven groenten en fruit; de aardappels waren grijs gerimpeld en enkele preien hingen bleek en slap uit hun kistje.

,,Wat is dat?'' vroeg heer Bommel onthutst. ,,Is er iets bedoel ik? Dit is toch niet gewoon!''
,,Gewoon?'' riep de groenteboer uit. ,,Het is een ramp, meneer! Al mijn waren zijn naar de vaantjes. Toen ik vanmorgen de kar naar buiten reed lag de hele nering te stinken. En het wordt steeds erger; zelfs de boerenkool vervalt tot pulp waar je bij staat.''
Heer Ollie huiverde.
,,H-hoe k-komt d-dat dan?'' vroeg hij, de spuit op zijn rug houdende.
,,Joost mag het weten'', mompelde de ander. ,,Er zit rottigheid in de lucht — en die is in de waren geslagen, denk ik. Het is een toestand, meneer!''
Zo sprekende vatte hij zijn handvat weer op en vervolgde zijn weg, een kwalijke geur achterlatend. Heer Bommel staarde hem na, totdat hij over een heuvel verdwenen was en daarop zette ook hij zich weer in beweging.
Maar naar huis ging hij niet. Zonder op de weg te letten liep hij een kale akker op, terwijl hij bedrukt naar de spuit keek.
,,Het is de pippeling'', sprak hij tot zichzelf. ,,Niet de kwade stoffen zijn in de groente geslagen, maar de goede stoffen zijn er uit gehaald.
Dat is het, als men begrijpt wat ik bedoel. Gelukkig wist die eenvoudige figuur niet, dat alle mir uit de omtrek in dit ding zit...''

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4143 Heer Bommel liep al mompelend heuvel op en heuvel af. De verantwoordelijkheid van een heer die alle mir uit de omtrek in een spuit meevoert, drukte hem zwaar, zodat hij niet op de weg lette. Hij schrok op, toen hij een wit gebouw uit de nevels op zag doemen, want hij herkende plotseling het laboratorium van professor Sickbock.

De geleerde bevond zich op het lapje grond, dat hij naast zijn deur had ontgonnen, en staarde bevreemd naar de cacteeën die hij daar gekweekt had.

„Ei, ei", zo prevelde hij, „geheel slap! In één dag verflenst. Wat mag hier gebeurd zijn?"

„Het is de mir", sprak heer Ollie met bevende stem. „Die zit in de pippeling, u weet wel."

De professor keek op en glimlachte vaag.

„Ach, de heer Bommel!" zei hij. „Onze proefpersoon. Wat was het, wat u zei?"

„Het is de mir", herhaalde heer Ollie wanhopig. „Ik kan het niet langer geheim houden; de verantwoordelijkheid wordt te zwaar voor een heer alleen. Misschien kunt u mij helpen."

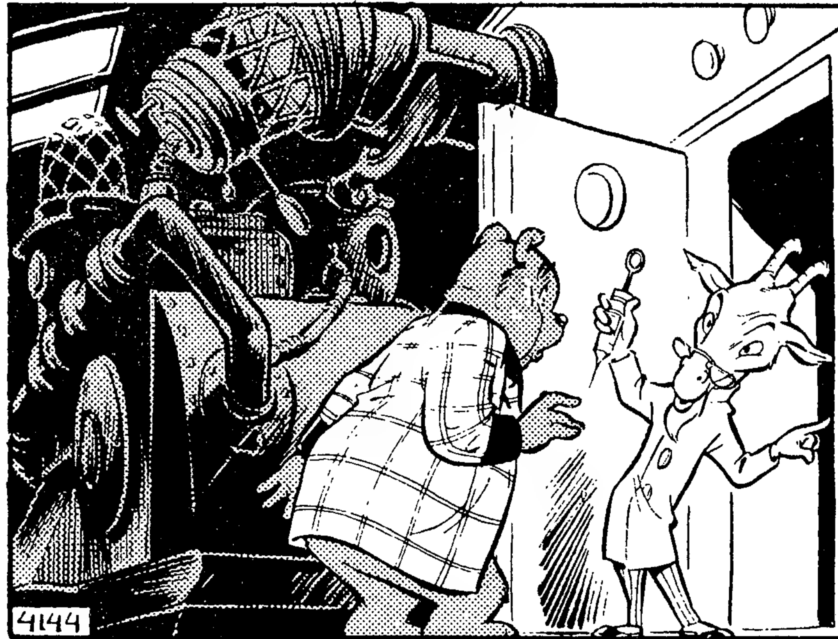
„Als iemand u kan helpen ben ik het", gaf de ander toe. „Maar wees zo goed om u duidelijker uit te drukken. Zonder nauwkeurige gegevens kan ik niet werken."

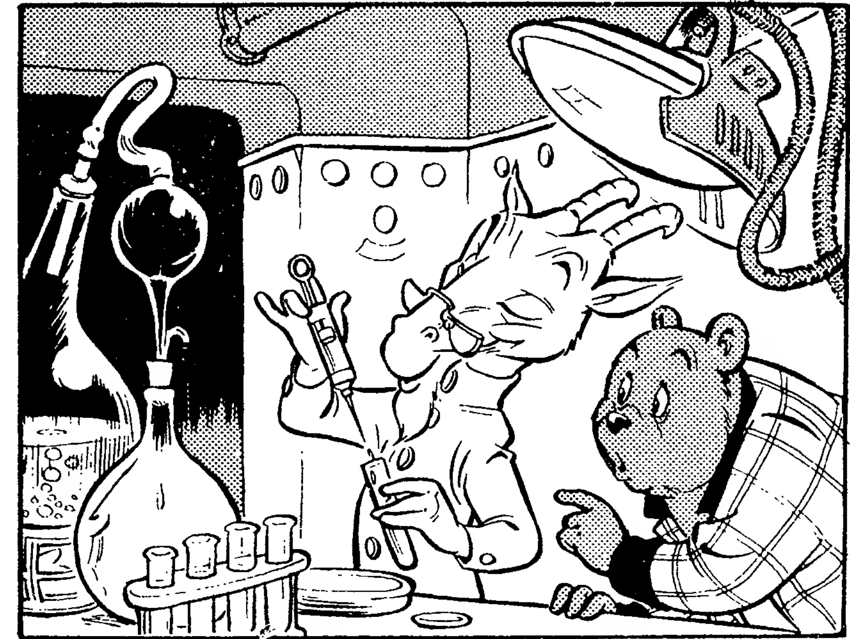
Heer Ollie gehoorzaamde. Het luchtte hem op om alles over de muziekmakende bloemen te vertellen, vooral omdat de geleerde vol begrip toeluisterde.

„Juist", zei deze tenslotte. „U bent in de handen gevallen van enkele primitieven. Men moest figuren als Pastinakel en Kwetal onder rijkstoezicht plaatsen. Maar u bent bij mij aan het goede adres. Komt u toch binnen!"

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

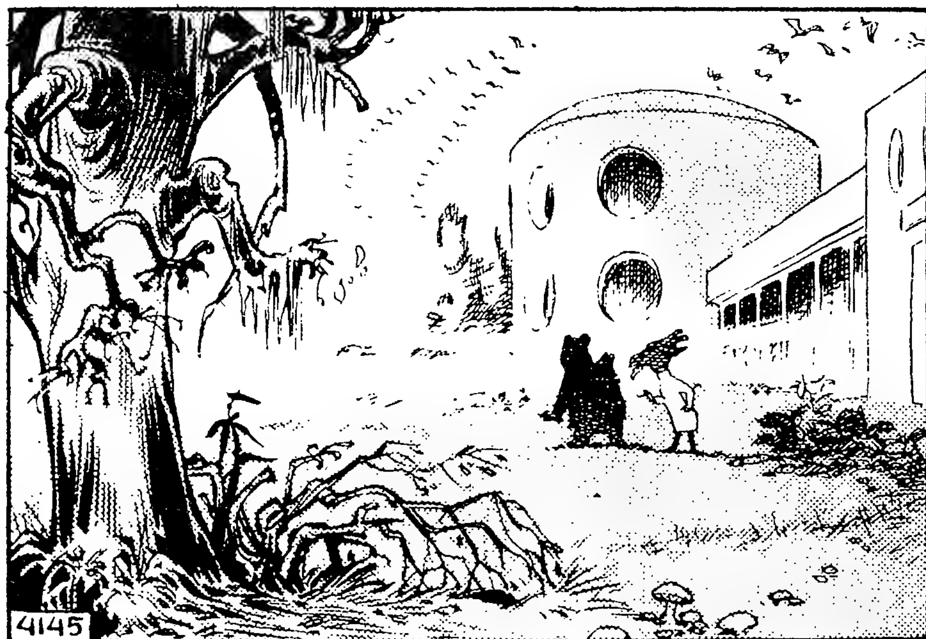

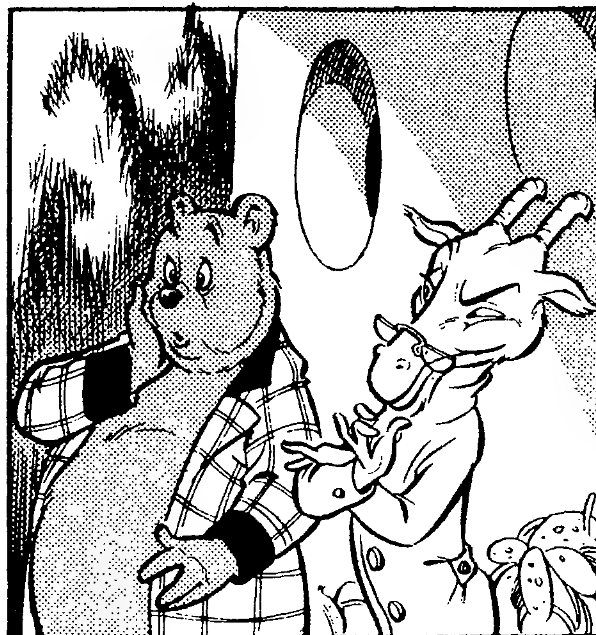
4144 De geleerde ging heer Bommel voor in zijn laboratorium, nam hem de spuit af en opende een deur. „Kom binnen", zei hij vriendelijk. „U treft het. Ik ben net bezig met een onderzoek van de mutaties in de genen."
„Van de wat?" vroeg heer Ollie, bedremmeld om zich heen kijkend.
„Laat maar", hernam de professor. „Ik heb ontdekt, dat alles wat de natuur ons voorschotelt beuzelachtig is. Er bestaat niets, dat door een eenvoudig geleerde niet kan worden verbeterd. Volgt u me?"
„J-ja", zei heer Bommel. „Ik geloof het wel. Maar wat heeft dat met mijn pippeling te maken?"
„Kijk", vervolgde Sickbock glimlachend; „de inhoud van dit buisje bestaat uit mir en laardrup, zegt u. Dat is kinderlijk gebrabbel, mijn waarde. Mir bestaat in de wetenschap niet. Ik ga dit vocht analyseren en dan zal blijken, dat ik met enkele hulpmiddelen een betere laardrup of mir kan maken dan er in deze spuit zitten. En ook meer. Vaten vol, als het moet. Ik zal desgewenst een omwenteling in de kwekerij-wereld tot stand kunnen brengen."

Zo sprekende liet hij enkele druppels in een reageerbuisje lopen en tastte naar een fles.
„M-maar eh... er is wel haast bij", stamelde heer Ollie. „Morgen is het nieuwe maan — en de hele omgeving is ontmird, als u begrijpt wat ik bedoel.
De planten en de groenten staan te vergaan. Als morgen de mir niet terug is, zal er iets ergs gebeuren — al weet ik niet wat."
„Ik zal voortmaken", beloofde de ander. „Ge zult bijtijds van mij horen.
Maar staakt nu uw wartaal; ik ga aan het werk."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4145 Heer Bommel was door het gepraat van de professor weer wat opgelucht.

„Ik ben blij, dat u mij wilt helpen", zei hij. „Ik was werkelijk bang, dat er iets ergs zou gebeuren."

„De wetenschap staat voor niets", verklaarde de geleerde handenwrijvend.

„Alles kan gevonden en verbeterd worden."

Zo sprekende opende hij de deur om zijn bezoeker uit te laten, doch deze bleef getroffen op de drempel staan. Een akelig landschap ontvouwde zich voor zijn oog; vol kale bomen en vallende bladeren. En hoog in de lucht, boven de nevels, waren vluchten vogels zichtbaar, die het land verlieten.

„Kijk nu toch", prevelde heer Ollie ontdaan.

„Heel interessant", zei de professor glimlachend. „Het schijnt, dat uw spuit een onmisbaar onderdeel van het leven bevat. We zullen voortmaken; een weinig geduld slechts."

Hij wierp de deur toe en heer Bommel stapte bedremmeld de verflenste natuur in.

„Zou ik er nu goed aan hebben gedaan om die spuit bij Sickbock achter te laten?" zo vroeg hij zich af. „Alle mir voor dit najaar zit er in. Als het hem nu eens niet lukt om iets beters te maken? En als hij nu eens de hele spuit opgebruikt voor zijn proefnemingen? Dan zijn er geen muziekbloemen en dan gebeurt er iets ergs. Ach, ik had toch beter de pippeling kunnen terugbrengen naar Kwetal!"

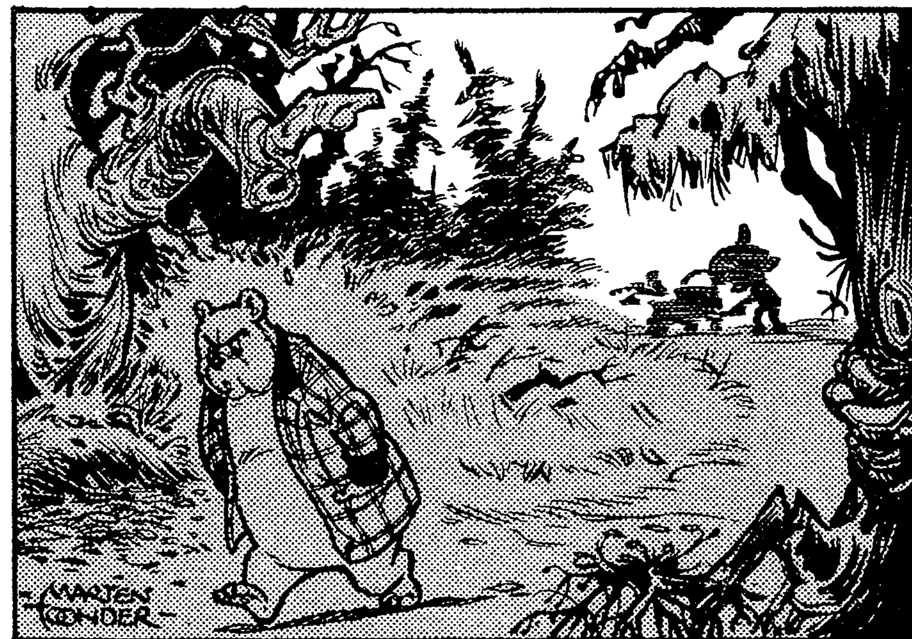
Er begon een diep berouw bij heer Ollie te groeien en dat werd nog versterkt toen hij Pee Pastinakel uit het bos zag komen. Het ventje duwde een kruiwagen met tuingerief voort en het zag er uit of ook hij het landschap ging verlaten.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4146 De zon begon reeds te dalen achter de bomen en de nevels die uit het woud te voorschijn slierden kregen een roodachtige gloed. Temidden daarvan duwde het mannetje Pastinakel een piepende kruiwagen voort, maar toen hij heer Bommel zag hield hij halt.

„Waar is mijn pippeling?" vroeg hij, het voertuigje neerzettend.

„O, eh...daar wordt aan gewerkt", zei heer Ollie vaag. „Ik behandel het wetenschappelijk, bedoel ik. Ik... eh... we gaan er wat meer van maken.

Dat wil zeggen; eh... we gaan het verbeteren. Alles wat de natuur doet is gebrekkig, zegt Sickbock. U begrijpt wel wat ik bedoel."

Het ventje schudde het hoofd en keek bekommerd naar de verflenste plantengroei.

„Ik begrijp u niet", sprak hij met dunne stem. „Mijn denkraam is maar klein, zegt Kwetal. Het enige wat ik weet is dat de wortelzuring aan het kiemen is. Morgen is het nieuwe maan — en dan zal die er in slaan. De draadhippel hangt al aan de twijgen..."

„O, juist", prevelde heer Bommel verblekend. „Net wat ik dacht. En wat gaat u nu doen?"

„Ik ga weg!" verklaarde de ander. „Wie leven wil moet hier vandaan. Ik voor mij geloof niet, dat u alle mir in vierentwintig uren weer over het woud kunt verspreiden!"

„Gelooft u dat niet?" riep heer Ollie uit.

„Nee!" zei Pastinakel streng. „En het kan me niet schelen wat Kwetal zegt. Ik ga voort."

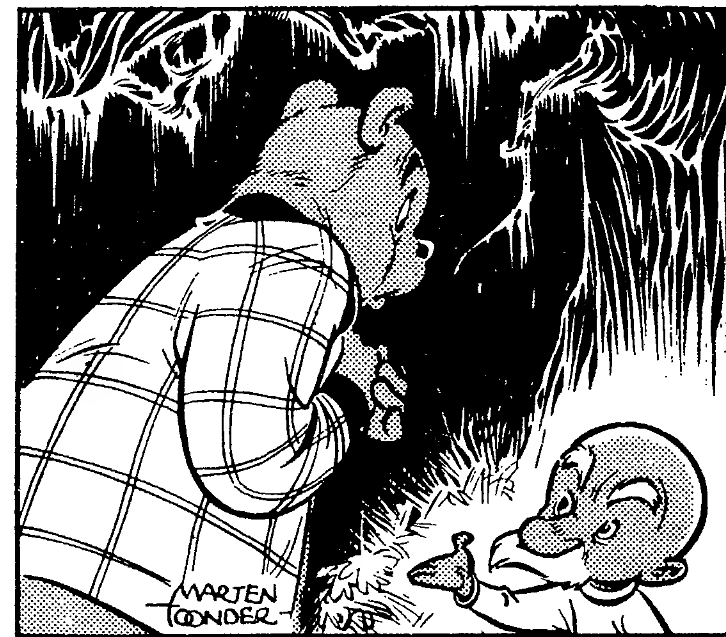
Heer Bommel zakte wat ineen. Hij mompelde een onverstaanbare groet en slofte het woud in...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

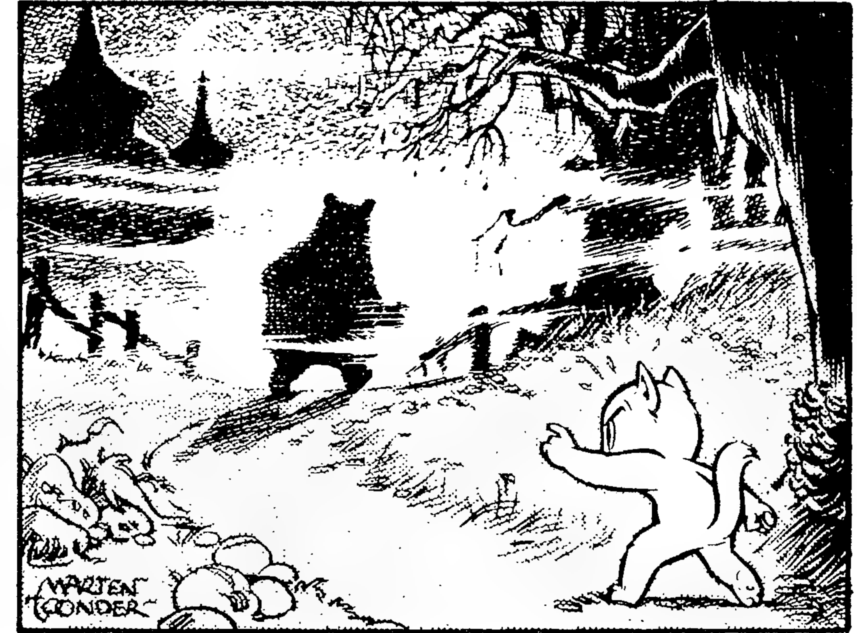
4147 In het bos was het al helemaal donker. Heer Bommel stapte beklemd voort door de ritselende bladeren totdat hij een vreemd, schurend geluid vernam, Hij bleef staan.
„De wortelzuring is bezig er in te slaan!" prevelde hij met trillende lippen. „Of misschien is het de draadhippel wel."
Het was echter geen van beide. Toen hij voorzichtig om een boomstam heen gluurde zag hij Kwetal in zijn heksenkring zitten. Het ventje knipte met een somber gelaat de aansteker open en dicht; doch die sloeg slechts vonken zonder te gaan branden.
Heer Ollie kwam aarzelend te voorschijn en wenste een goede avond. Maar zijn stem klonk bedremmeld en toen Kwetal hem duister aankeek zonk de moed hem geheel in de schoenen.
„Hij doet het niet meer", zei het ventje verwijtend. „Het wieltje draait over de steen, maar er komt geen pir."
„De benzine zal op zijn", mompelde heer Bommel.
„O", hernam Kwetal. „Ik was al bang, dat de mir er uit was. Het doosje is toch niet zo goed als ik dacht. En wat doet u nu eigenlijk met de pippeling?"
Heer Ollie zweeg. Hij durfde niet vertellen, dat hij die wilde gebruiken voor het maken van muziekbloemen voor de tentoonstelling en hij wist niets anders te bedenken.
„U zult wel weten wat u doet", zei Kwetal zuchtend. „Uw denkraam is veel groter dan het mijne, ook al is dit doosje niet zo goed. Maar als morgen de maan nieuw is zal de wortelzuring in de planten slaan — en dan is alles afgelopen. U moet niet boos zijn, dat ik het zeg; maar ik ben erg onblij."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

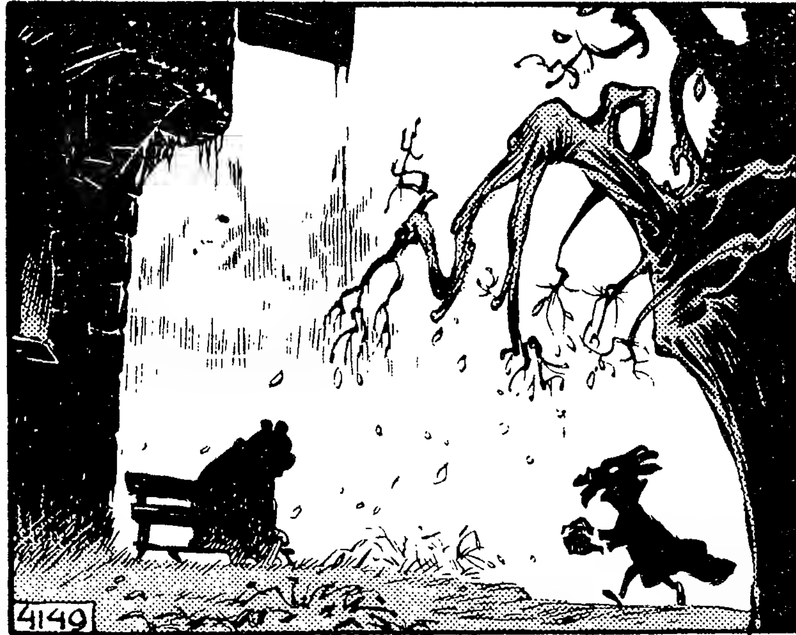

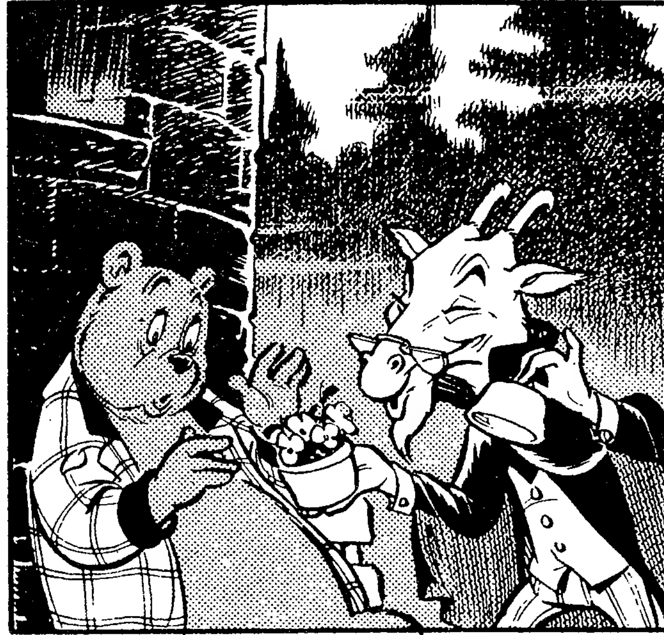

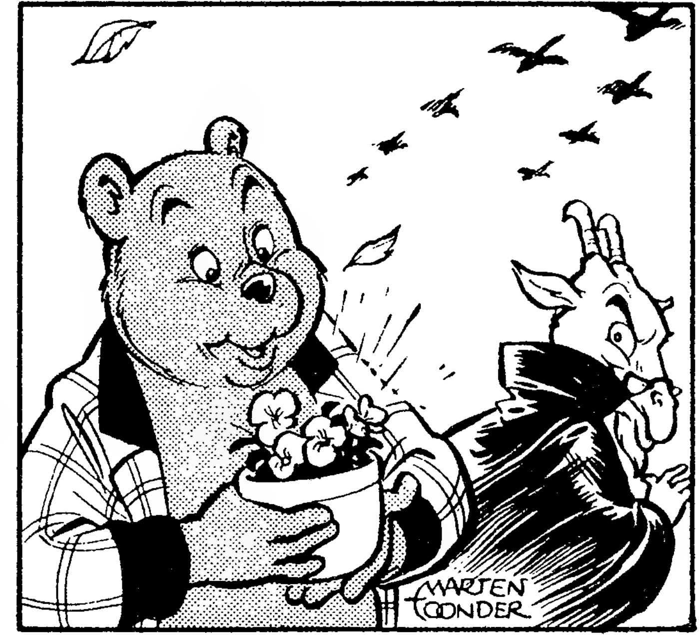
4148 „U zult wel weten, wat u doet", had Kwetal gezegd. Maar dat was nu juist, wat heer Bommel niet wist toen hij door het duistere woud huiswaarts toog.
„Het is vreselijk", sprak hij tot zichzelf. „Ze hebben alle mir uit het bos gehaald en nu zal de wortelzuring er in slaan en de draadhippel. En wat heb ik met de mir gedaan?"
Op dat moment kwam Tom Poes van achter een boomstam te voorschijn.
„Ja", zei die, „waarom moest u die mir hebben? Zeg dat nu eens eerlijk!"
Heer Ollie schrok vreselijk.
„W-wat doe j-jij hier?" stamelde hij.
„Ik liep hier net in de buurt", zei Tom Poes. „Ik hoorde Kwetal praten en ik heb alles gehoord. Waarom vertelde u hem niet, dat u de mir wilt gebruiken om een prijs te winnen op de bloemententoonstelling?"
„Luistervinkje spelen", zei heer Bommel. „Dat staat je mooi. Bah!"
Maar zijn stem klonk onzeker en Tom Poes schonk geen aandacht aan zijn woorden.
„Als u maar een goeie beurt kunt maken!" zei hij bitter. „Het kan u niets schelen, wat er met het bos gebeurt, als u maar bloemen krijgt, die geluiden maken!"
„Je b-bent bru-brutaal!" stamelde heer Ollie. „Ik luister niet langer naar je. Tenslotte zal ik wel weten, wat ik doe."
„Als dat waar was, had u die spuit al lang teruggegeven!" riep Tom Poes uit. „Maar nu is het te laat".
Heer Bommel draaide zich om en slofte verslagen heen door de maanverlichte nevels.
„Te laat", prevelde hij. „De jonge vriend heeft gelijk. Het is vreselijk..."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4149 Bij het aanbreken van de ochtend zat heer Bommel voor zijn toren en staarde naar het vervallen landschap. Een kwade geur omringde hem en paarse dampen hingen over het woud. En daar hij niet geslapen had door de zorgen voelde hij zich geheel één met de natuur.

„Een ontmird bos'', zo prevelde hij. „Nu begrijp ik pas wat een vreselijke verantwoordelijkheid dat is voor een eenzaam heer. Ach, is er dan niemand die mij helpen kan? Had ik maar niet naar Sickbock geluisterd...''

Doch nu ritselde het in de bladeren — en ja hoor. Daar verscheen de geleerde, die een toegedekt potje voor zich uit droeg.

„Het is pas een begin'', sprak hij glimlachend. „Ik ga natuurlijk verder, maar ik meende deze eerste uitkomst vast aan u te moeten geven. Een bewijs van mijn dankbaarheid; iets voor de tentoonstelling!''

Zo sprekende trok hij het deksel van de pot zodat er enkele violen zichtbaar werden. Onder de invloed van het licht richtten ze de kopjes op en lieten een luid getik horen.

„Het geluid van mijn klokken'', verklaarde de professor desgevraagd.

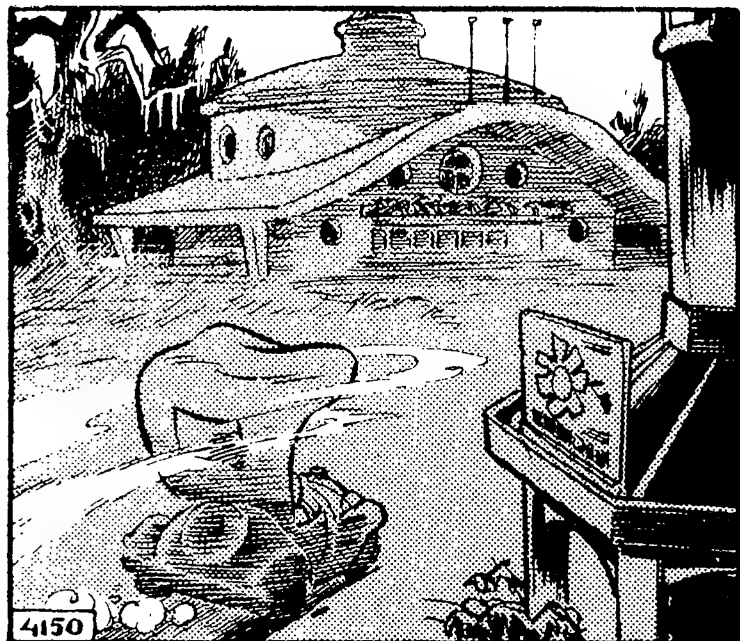
„Aardig, wat? En duurzaam, mijn waarde! Het is een aardige proef en ik schiet goed op. Nog een weinig geduld dus.''

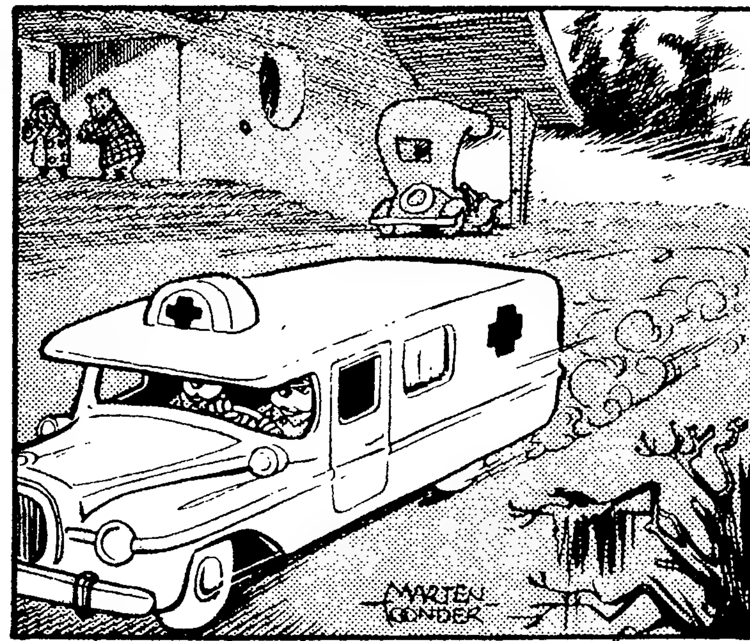
Hij wendde zich om en stapte opgewekt de stinkende nevels weer in.

„De herfst ruikt toch maar kruidig, nietwaar?'' besloot hij nog van verre. Heer Ollie antwoordde echter niet. Hij staarde verbluft naar de bloemen en zijn gelaat klaarde langzaam op.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4150. Heer Ollie vergat de narigheid van de natuur op het zien van Sickbocks tikkende viooltjes. Nadat hij ze enige tijd aan zijn oor gehouden had stond hij glimlachend op, trok zijn jas recht en spoedde zich naar de garage.

„Nu vlug naar de tentoonstelling", sprak hij tot zichzelf, terwijl hij de Oude Schicht naar buiten reed. „Even de lui daar laten merken, dat men een Bommel niet ongestraft kan uitlachen. En als mijn bloemen daar eenmaal staan, bewonderd door iedereen, ga ik vlug naar het bos om de mir weer te verspreiden. Ik heb tenslotte de hele dag nog voor me."

Het liep hem echter tegen. Het festival-gebouw lag verflenst en verlaten in de mist en de portier schudde neerslachtig het hoofd toen hij met zijn potje de stop beklom.

„De tentoonstelling is gesloten", zei de bewaker. „Uitgesteld, wegens verlepping van de bloemen en ziekte van het personeel. De directeur is ook afgeknapt en ikzelf voel me lang niet lekker."

Het werd heer Ollie vreemd te moede.

„H-hoe komt dat zo?", stamelde hij verblekend.

„Misschien kwaaie dampen", verklaarde de portier, „maar het kan ook iets anders wezen. Er is iets met de groente en het fruit aan de hand, dat is zeker, om van de bloemen maar te zwijgen."

Heer Bommel keek beklemd om zich heen. De grauwe nevels wolkten langs de stoeprand en over het stille pleintje schoof een ziekenauto voorbij.

„Ik denk dat ik ook maar naar huis ga", prevelde de portier huiverend. „Het is grieperig — en dat is het."

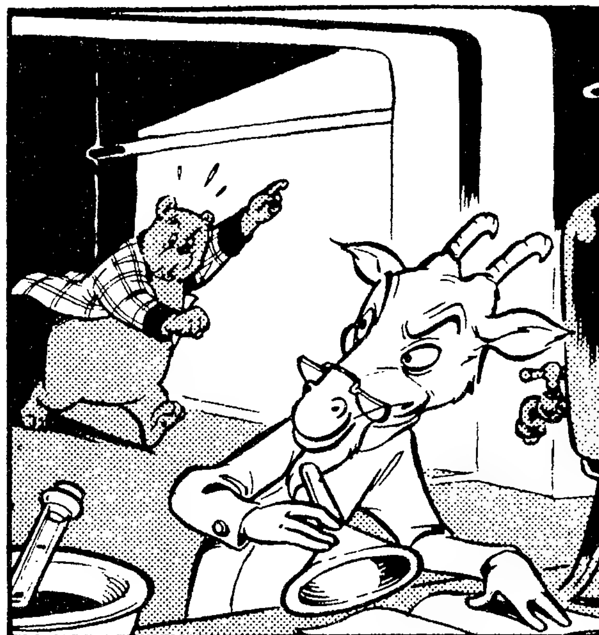
„Het is geen griep", zei heer Ollie, „het is de mir."

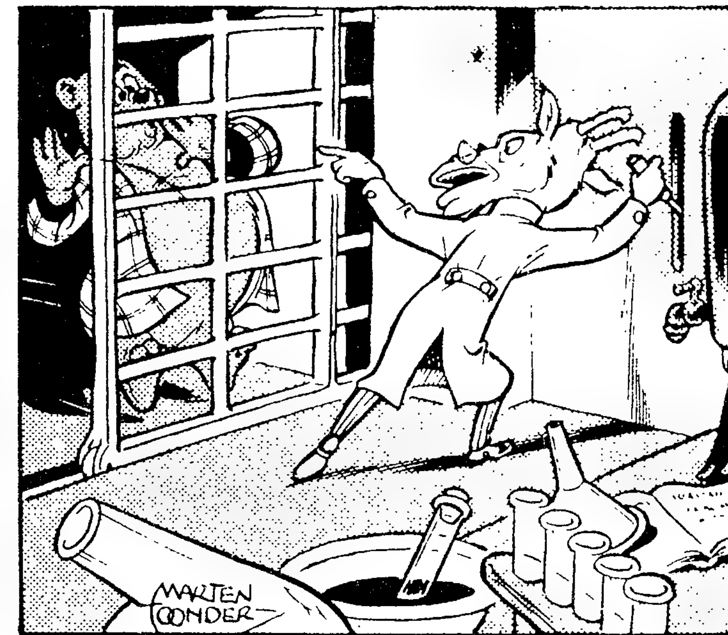
En met deze woorden haastte hij zich struikelend de treden af.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4151. Door de nevels, die steeds dichter werden, raasde de Oude Schicht over de heuvels naar het laboratorium van professor Sickbock.

„Nu is het uit!", mompelde heer Ollie, die bleek achter het stuur zat. „Ik moet goed maken wat ik bedorven heb. Als het maar niet te laat is. Om een armzalige prijs op een bloemententoonstelling heb ik iedereen in gevaar gebracht. Ach, het is maar goed, dat mijn vader dit niet hoeft mee te maken. Ollie, jongen, zei hij altijd, denk toch eerst aan anderen, voordat je aan jezelf denkt. En nu dit. Het is vreselijk! Maar ik zal alles op alles zetten om de mir weer over het woud te spreiden. Niets kan mij niet nu nog tegenhouden."

Met deze gedachte vervuld stapte hij het laboratorium binnen. Er heerste een plechtige stilte, die slechts verbroken werd door het tikken van de klokken en door het gedrup van een vloeistof in een retort.

„Ik wil mijn spuit terug!", riep heer Bommel met rauwe stem.

„Ei, ei", sprak de geleerde, verstoord opkijkend van zijn proefneming. „Hier was ik al bang voor. Een uitbarsting van plat gevoel; dat heeft men wanneer men met ongeschoolden werkt."

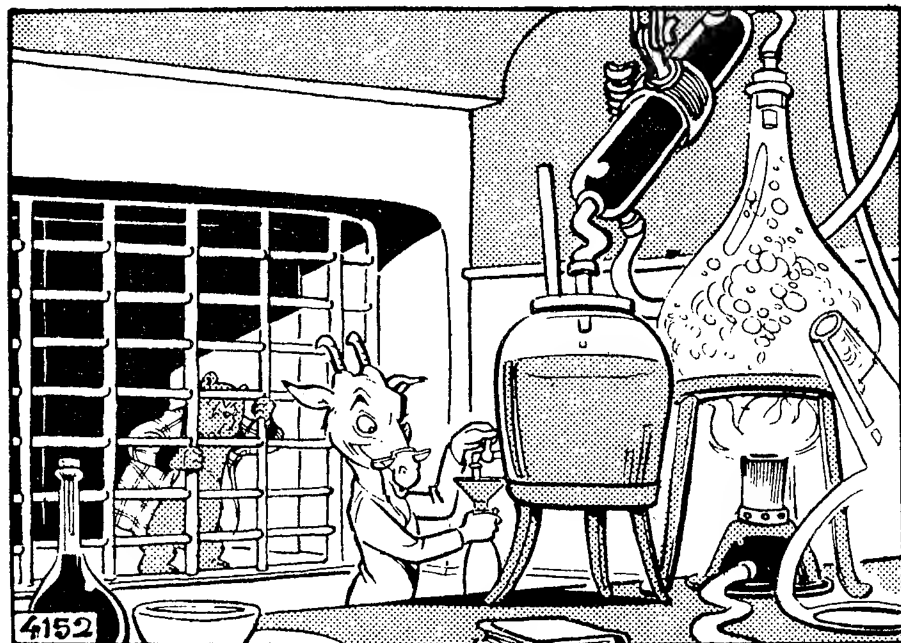
„Geen praatjes!", snauwde heer Ollie. „Waar is mijn pippeling? Ik laat me door niets tegenhouden."

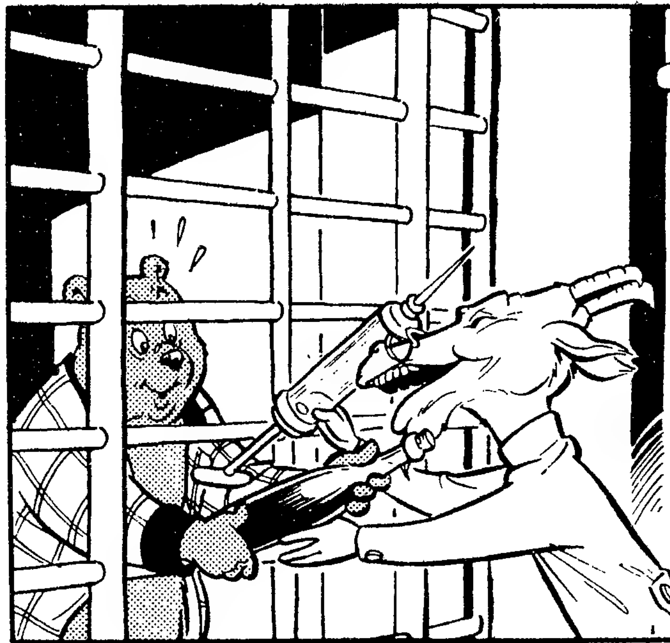
Sickbock haalde een hendeltje over en een zwaar hek schoof uit de muur te voorschijn, tussen hem en de woedende heer in.

„Weg, ondankbare!", beval de professor. „Ik heb nog enkele monsters van uw eh... pippeling nodig. En de wetenschap gaat vóór enig ongerief."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

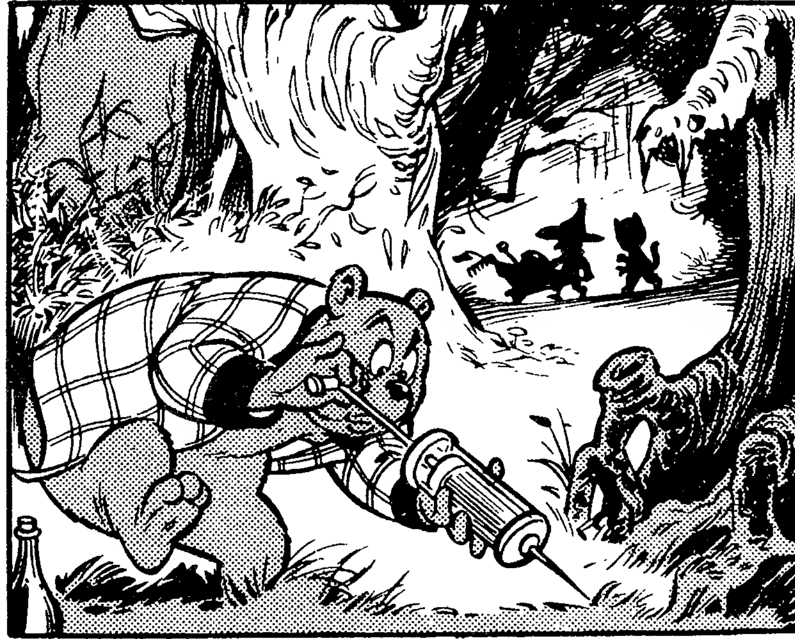

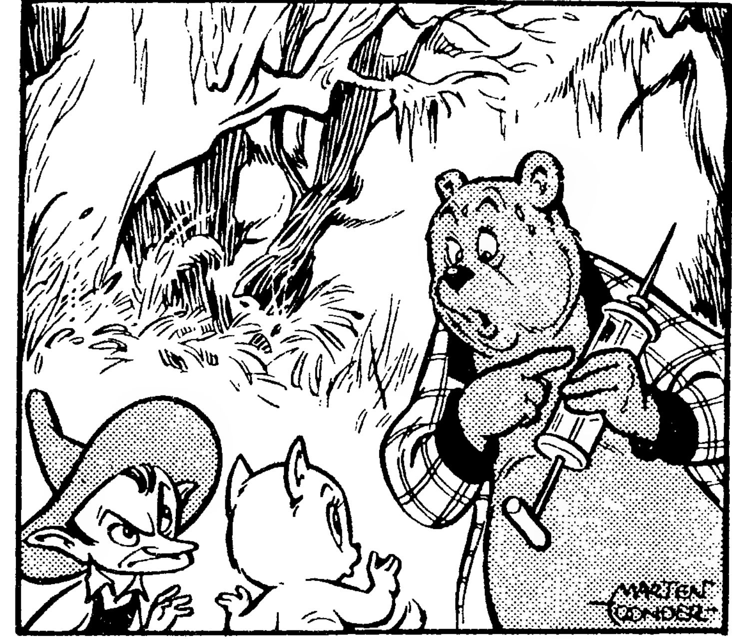

4152. Heer Bommel rukte enige tijd onder woedende uitroepen aan het hekwerk.
„Ik wil mijn pippeling terug!", riep hij met overslaande stem. „Doe open, schurk, ik moet de mir over het woud verspreiden!"
Sickbock schonk geen aandacht aan zijn getier. Rustig bewoog de geleerde zich door zijn laboratorium, hier een slangetje aan een retort bevestigend en daar met glaswerk rinkelend.
De tijd verstreek. Heer Ollie's stem werd zwakker en tenslotte hing hij slechts nog doelloos en hijgerig aan de stangen. Het holle ogen staarde hij naar de doening van de scheikundige, die hem geheel vergeten scheen te zijn. Maar dat was niet waar. Want nadat hij een fles klaterend had laten vollopen, wendde hij zich plotseling tot heer Bommel.
„Ik heb het", sprak hij glimlachend. „Het is tamelijk eenvoudig wanneer men er maar even de tijd voor neemt. Uw mir is niets anders dan acetomonotacylodiumoleaat. Volgt u mij?"
‚W-wah!", stamelde heer Ollie.
„Laat maar", hernam de ander. Hij greep een groot model spuit en reikte die samen met de gevulde fles over aan zijn bezoeker.
„Is dit mir?!", vroeg deze, oplevend.
„Het is beter", verklaarde Sickbock. „het is wetenschappelijk samengesteld, vandaar. Uw pippeling is broddelwerk, vergeleken bij dit oleaat. Gaat uw gang, mijn waarde."
Dat liet heer Ollie zich geen twee keer zeggen.
Hij greep de fles en de spuit en spoedde zich naar buiten, de mist in.
„Nu moet ik wetenschappelijk te werk gaan", dacht hij. „Waar zal ik beginnen?"

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4153. Pee Pastinakel duwde al zoekend zijn kruiwagen voort langs de zoom van het bos. Maar overal kropen de nevels over de bodem en aan alle bomen hing een draadhippel, zodat hij geheel moedeloos was toen hij Tom Poes tegenkwam.

„Dit woud is verloren", sprak hij somber. „Vannacht slaat de wilde zuring in alle wortels, men kan het duidelijk horen."

„Ik hoor niets", zei Tom Poes. „Ik ruik alleen maar wat; schimmel en rottende bladeren."

„Dan hebt u ruikende oren", hernam het ventje, „maar u bedoelt hetzelfde. Alles wat leeft gaat vannacht naar de verturving als er geen mir in komt. En wat doet uw vriend?"

„Ik weet het niet", zei Tom Poes. „Wacht even... ik geloof, dat... ja, daar is hij! Kijk, hij is bezig met een spuit?"

Pastinakel keek ongelovig in de aangewezen richting. Toen wendde hij zijn voertuigje en duwde het het woud in. En ja hoor. Daar was heer Bommel bezig met injecteren. In grote haast bewoog hij zich van wortel naar wortel, overal de spuit in de grond stekend terwijl hij op het zuigerstangetje drukte. Hij zag er verwilderd uit en toen hij zijn bezoekers opmerkte veegde hij de zweetdruppels uit de ogen.

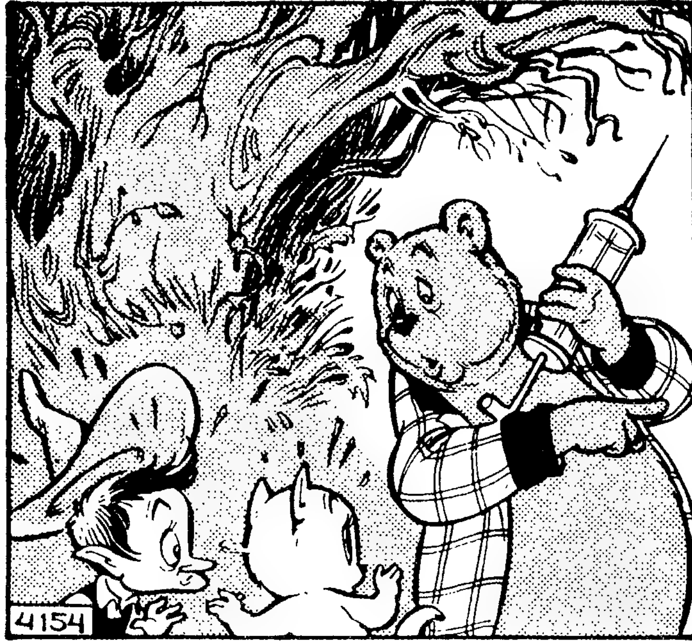
„Stoor me niet", sprak hij hijgend. „Dit is beter dan gewone mir, een soort monofalderaat, als jullie begrijpen, wat ik bedoel. Maar vlug gaat het niet. Het bos is zo groot. En ik sta er als heer helemaal alleen voor."

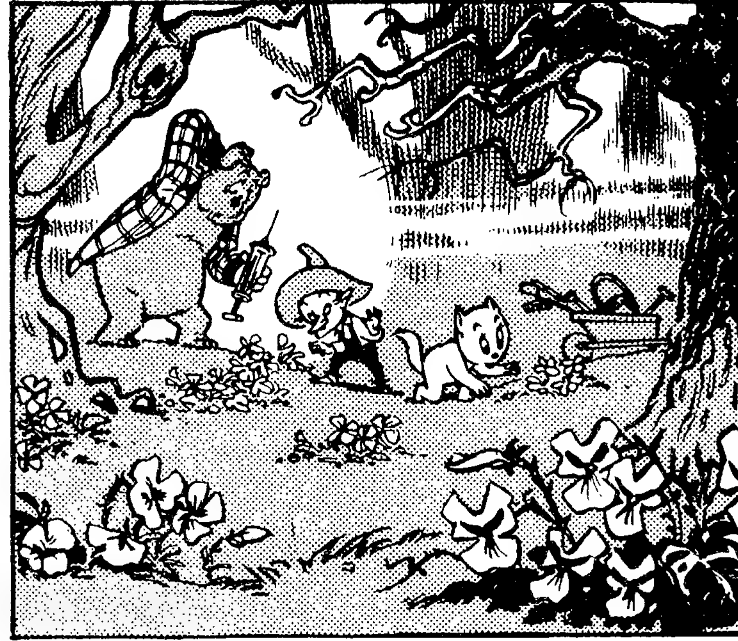
„Misschien kunnen we helpen", zei Tom Poes, zonder veel overtuiging. „Als Pee nog een spuit heeft..."

„Nee", zei het mannetje, „het is te laat. Het bos is verloren."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

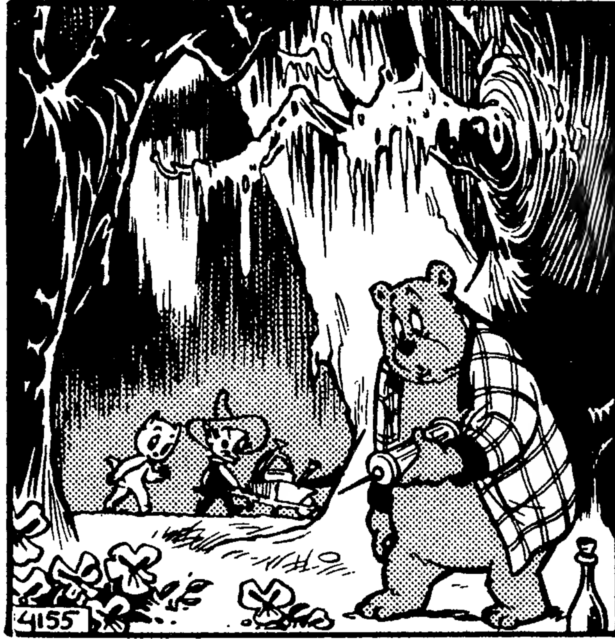

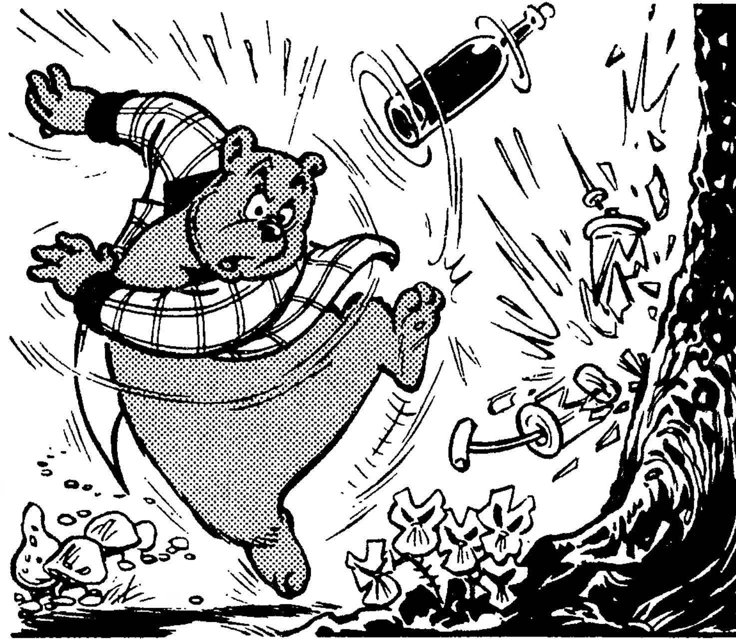

4154. „Hebt u al veel gedaan?", vroeg Tom Poes. Hij begon medelijden met zijn vriend te krijgen en hij zocht naar een manier om hem te helpen.
„Nee", zei heer Bommel, „alleen dit stukje hier. Als er maar een weg was om de mir vlugger te verspreiden. Ik sta er als heer zo alleen voor."
Op dat moment keken Tom Poes en Pee Pastinakel schrikkend op.
„Ik hoor iets!", riep de eerste en de laatste mompelde: „Ik ruik ficusdrup!"
Ze wendden zich alle drie om en keken naar de grond die door heer Ollie bewerkt was. Daar waren nu grote, lederachtige violen met stekels ontbloeid die de kelkjes in de nevel omhoog staken en een mompelend geluid voortbrachten.
Tom Poes bukte zich en bracht zijn oor bij een plantje.
„Ikstaeralseeralleenvoor", prevelden de bloemen.
„Wa-at zeggen ze?", vroeg heer Ollie verwilderd.
„Luister maar goed", zei Tom Poes somber. Maar dat hoefde al niet meer.
In de takken van een oude eik ritselde het; er viel een stuk mos naar beneden en daarop sprak de boom met holle stem:
„Ikstaeralseeralleenvoor."
Een belendende beuk nam deze woorden over en al spoedig was de omtrek vervuld van het geluid van mompelende en bassende stemmen.

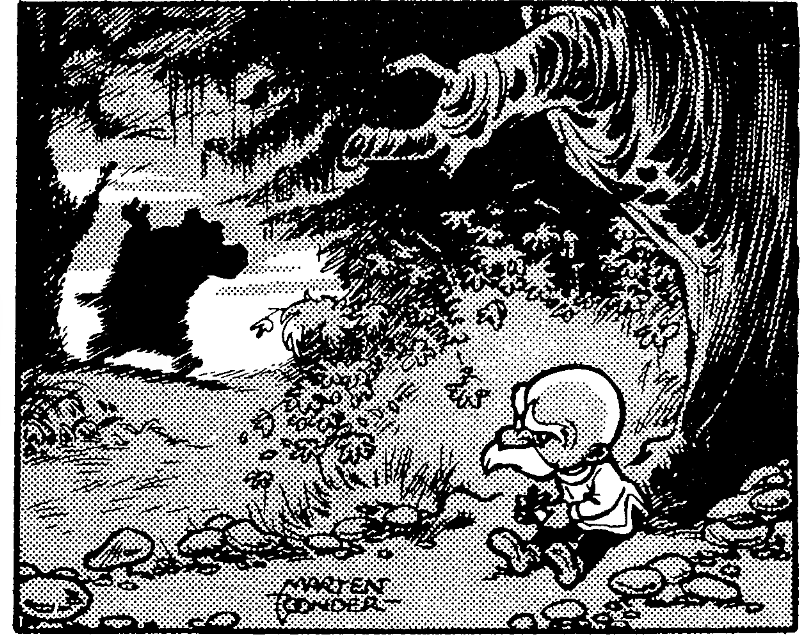
„Zo", zei Pee Pastinakel toornig. „Dit is dus beter dan mir. hè? Niet alleen, dat u het bos naar de verturving helpt, u maakt het ook nog boosaardig! Het is bij de dolle kervel af!"
„Wat zit er in die spuit?", vroeg Tom Poes streng. „Dat is geen eerlijke pippeling."
Heer Ollie zweeg. Hij keek vertwijfeld om zich heen en een diepe wanhoop maakte zich van hem meester...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4155. Heer Bommel stond radeloos tussen de mompelende plantengroei.

„H-het komt van de s-spuit", stamelde hij. „De pippippeling van Sickbock is anders. Wat moet ik doen? Help me dan toch, jonge vriend!"

Maar Tom Poes schudde het hoofd.

„Dit keer kan ik u echt niet helpen", ze hij somber. „Het is te laat!"

„Het is te laat!", vulde Pee Pastinakel aan. „De ficusdrup zit in die pippeling. Dit bos gaat naar de verturving."

Zo sprekende vatte hij de handvatten van zijn voertuigje weer op en kruide weg om een goed heenkomen te zoeken.

„Daar gaan ze", prevelde heer Olie met bevende lippen. „Ook Tom Poes. En hier sta ik nu alleen met een verkeerde spuit."

„Ikstaeralseeralleenvoor", spraken de bomen met holle stemmen — en de leerachtige violen lispelden het na.

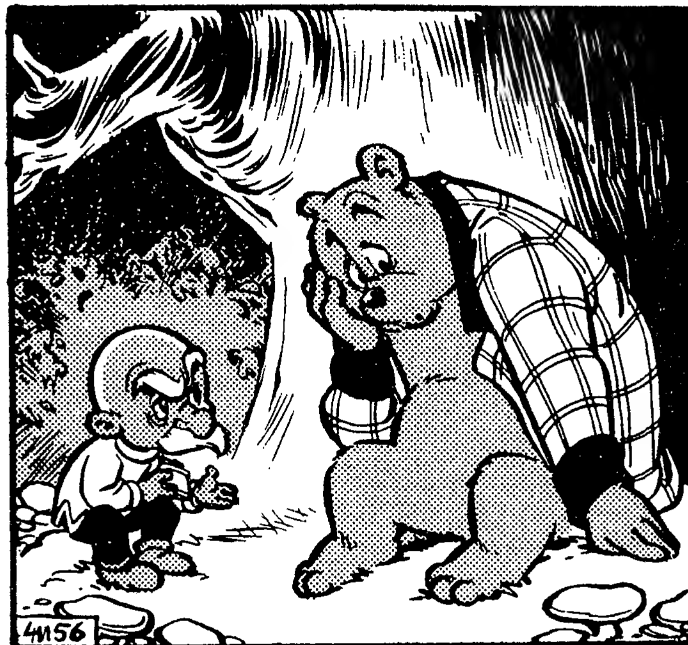
Het werd heer Bommel vreemd te moede. Plotseling zag hij rood en met een kreet slingerde hij de fles en de spuit tegen de eik te pletter. Het gebabbel van het gewas ging nu over in het geluid van brekend glaswerk, zodat hij de handen tegen de oren drukte en voortsnelde, het woud in.

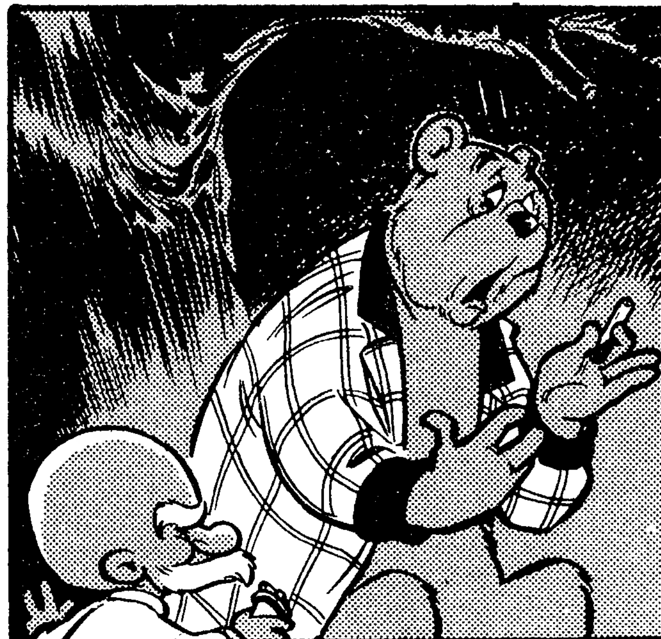
Het toeval wilde, dat hij weer terechtkwam bij de heksenkring waar Kwetal zat. Het ventje morrelde nog steeds aan de aansteker, die niet branden wilde. Van tijd tot tijd keek hij zorgelijk naar de steeds dichter wordende mist en toen hij heer Ollie zag naderen schudde hij bekommerd het hoofd.

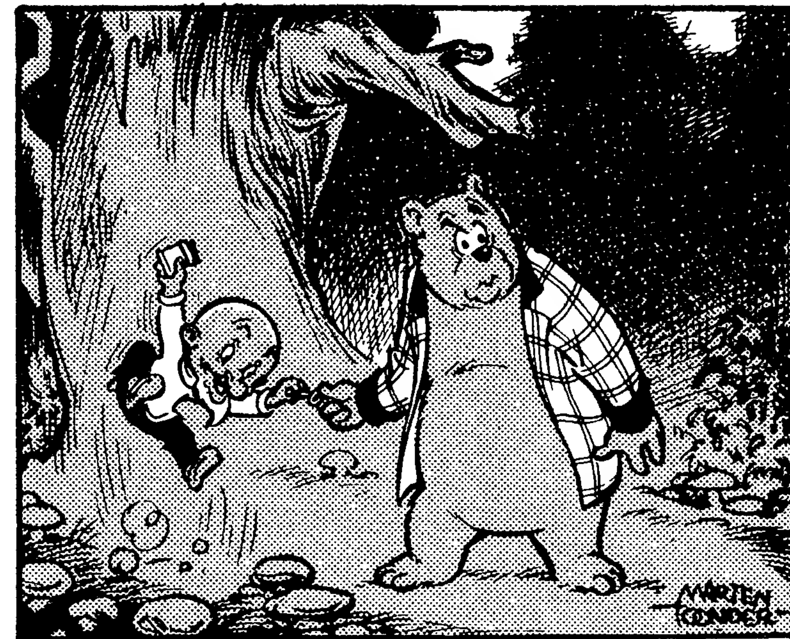
„Het wordt een bange avond", zei hij. „Voor u natuurlijk niet, maar voor mij wel. Ik heb maar een klein denkraampje."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4156. Heer Bommel liet zich met een lange zucht naast Kwetal op de grond neer en keek naar de paarse nevels.

„U zult het wel druk hebben", zei het ventje deelnemend. „De dag is... en ... voordat het donker is moet u klaar zijn."

Heer Ollie mompelde iets onverstaanbaars en wrong de handen.

„Het is jammer, dat dit pirdoosje niet meer werkt", hernam Kwetal. „Het is toch niet zo goed als ik dacht".

„Het is te laat", zei heer Bommel toomloos. „Ik heb gefaald. Alles is verkeerd gegaan..."

„O, ja?", vroeg het mannetje verbaasd. „Nou, maar dan verzint u toch wel wat anders? U kunt immers alles."

„Zeg dat niet", riep heer Ollie haast schreiend. „Ik heb alles fout gedaan. En dat alleen voor die ellendige tentoonstelling! Ik ben een gebroken heer."

„Het is jammer, dat u het zo druk hebt", prevelde het mannetje, dat zijn eigen gedachtenloop volgde. „Anders zou ik u vragen, waarom dit pirdoosje niet meer werkt."

„Het is leeg", prevelde heer Bommel. Hij tastte in zijn zak en haalde er een plastic busje met benzine uit.

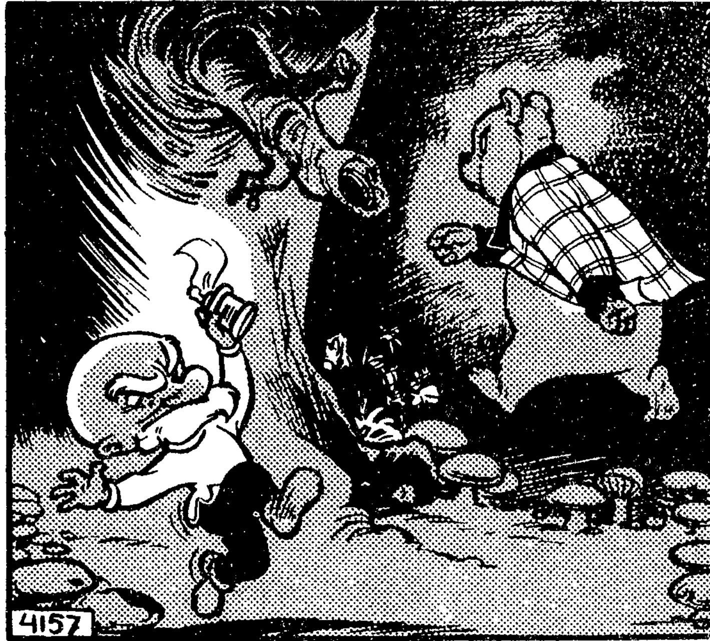
„Hier", zei hij. „U moet dat schroefje opendraaien en dit goedje er in laten lopen. Maar waarom zeurt u toch zo over die aansteker? Hebt u dan niet gehoord wat ik zei? Alles is verkeerd gegaan, zei ik. Ik heb alles fout gedaan, als u begrijpt, wat ik bedoel."

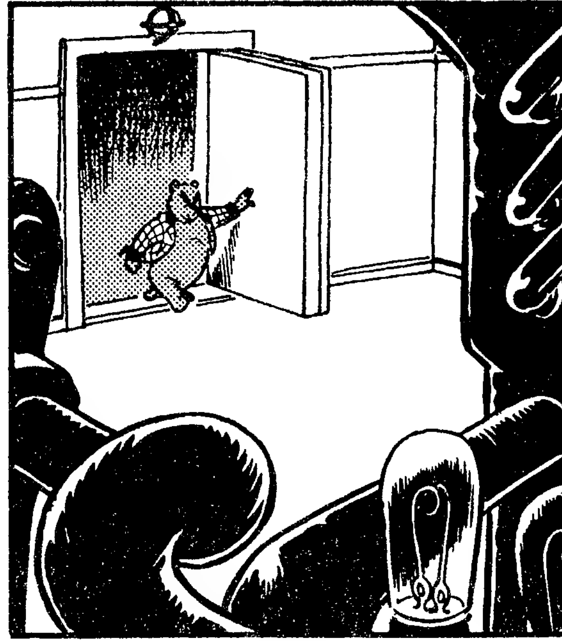
Maar Kwetel luisterde niet. Hij was opgesprongen en huppelde opgewonden door de kring.

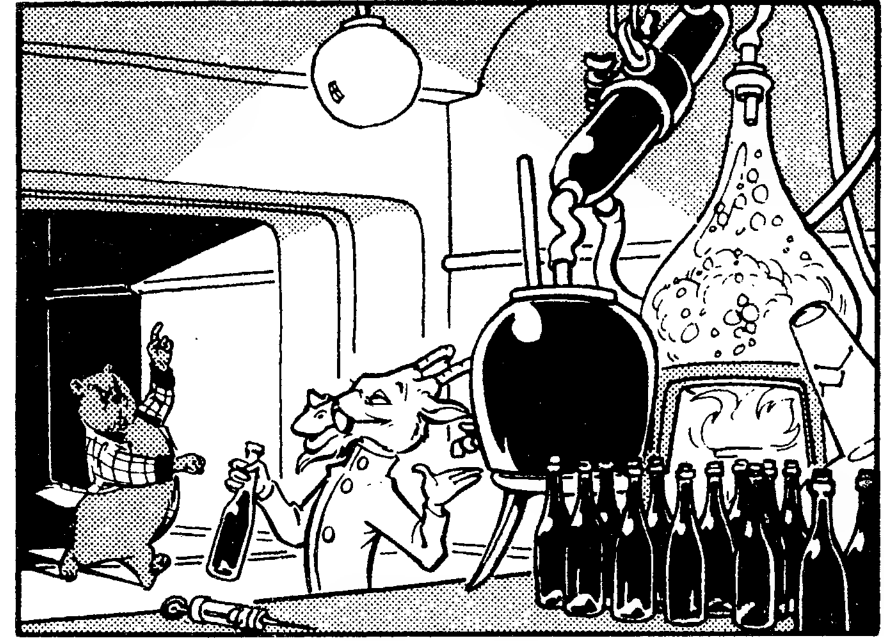
„Wat een denkraam", riep hij uit. „Een vulling voor de pirdoos. Zo maar. uit een jaszak. Ach, ik wou dat ik zo was als u. Dan zou ik ook nooit fouten maken."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

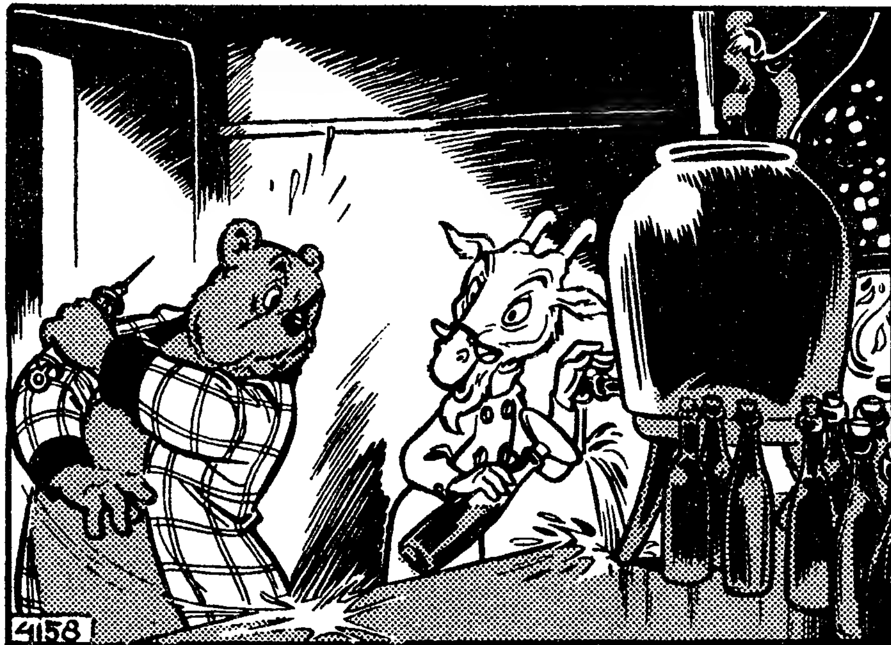

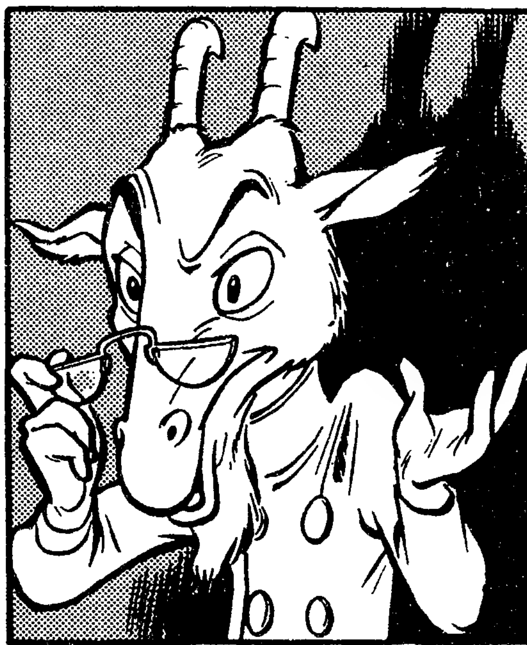

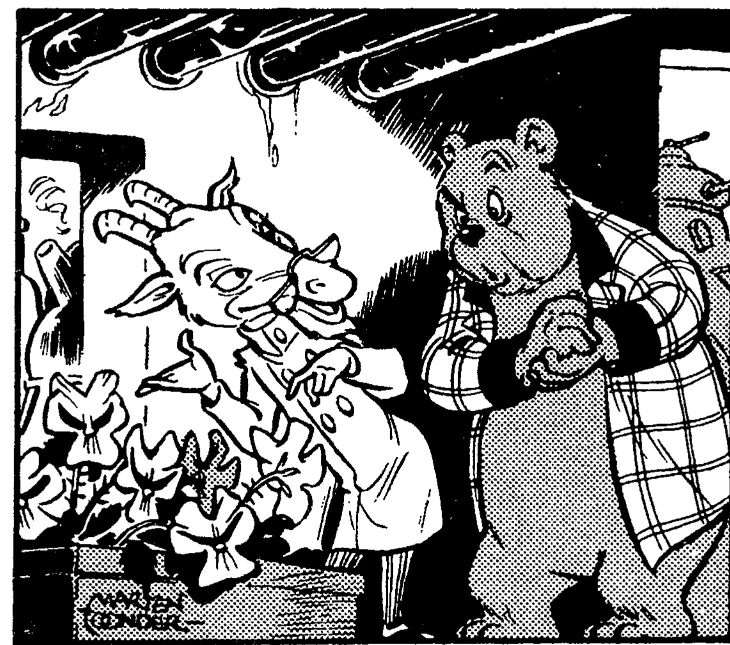
4157. Kwetel vulde de aanstekker en knipte hem opgewonden aan en uit. „Ik heb weer pir!", riep hij. „U moet wel een reus zijn, want u kunt alles!"
„Z-zou het?", vroeg heer Ollie aarzelend. Hij stond langzaam op en trok zijn jas recht. „Als dat eens waar was", prevelde hij.
„Alles kunt u", bevestigde het ventje. „Alles wat u wilt."
„Misschien is daar wel iets van waar", zei heer Bommel peinzend. „Ollie, jongen, zei mijn goede vader altijd, je kunt alles wat je wilt. Als je maar wilt!" En nu zegt u het ook. Dan moet het toch wel zo zijn..."
Hij rechtte zich de rug en begon met grote passen te lopen. „Op het willen komt het aan", sprak hij tot zichzelf. „Alles kan, al zou ik niet weten hoe. Als ik maar echt wil!
Met deze gedachte bezield spoedde hij zich door het woud en dit deed hij met zo'n snelheid, dat hij al spoedig het laboratorium van Sickbock bereikte. De geleerde was nog steeds met zijn retorten doende. Hij tapte de ene fles na de andere vol met zijn mengsel en zag er echt tevreden uit.
„Aha, mijn waarde", zei hij, toen heer Bommel met dreunende passen binnentrad. „Ge komt zeker meer halen? Nu dat kan. De voorraad is onbeperkt. Dit is een omwenteling in de kwekerswereld, dat verzeker ik u. Kijk, hier staan volle flessen gereed. Tast toe."
„Nee", sprak heer Ollie: „Houd uw rommel maar. Ik kom de pippeling halen, waar echt mir in zit. Ik wil mijn oude spuit terughebben..."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

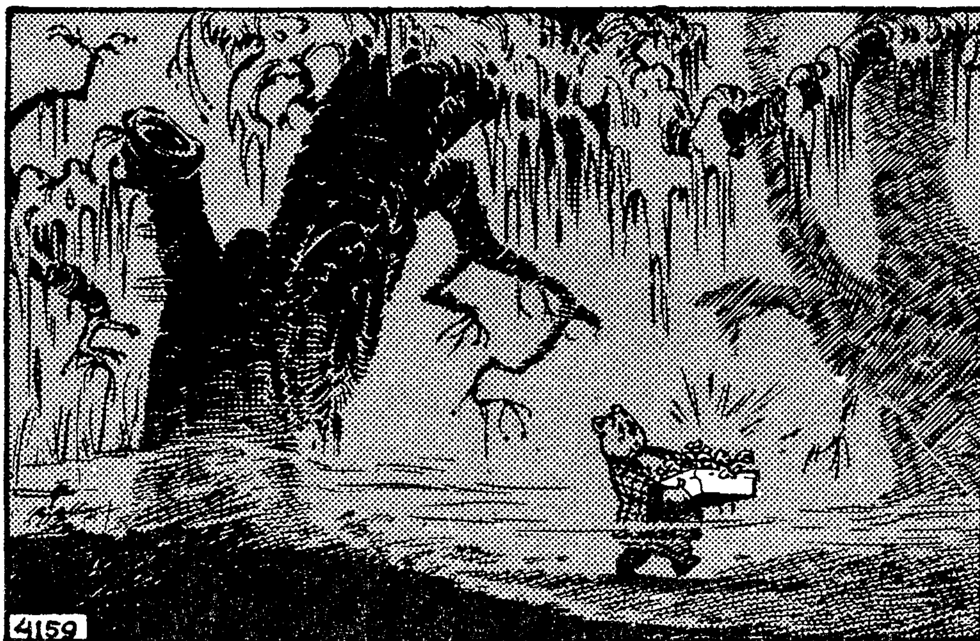

4158. „Ei, ei", sprak de professor onthutst. „Wat zullen we nu beleven? Hier staan flessen vol wetenschappelijk bereide essence — en u wilt uw oude eh... pippeling terughebben?"
„Ja", zei heer Ollie kort. Hij trad voorwaarts en griste Kwetals spuit van de toonbank. Maar tot zijn ontzetting was het instrument geheel leeg.
„Ik heb de inhoud gebruikt voor mijn proefnemingen", legde de geleerde uit. „Maar wat bezielt u eigenlijk? Bent u niet tevreden over de vloeistof die ik u geleverd heb?"
„Nee", riep heer Bommel uit. „Waar is mijn pippeling?"
Sickbock zuchtte en sloot de kraan van zijn retort. „Ik zal u mijn werkwijze uitleggen", sprak hij vermoeid. „Kijk, de grote moeilijkheid was, dat de planten verwelkten wanneer ze een sterke injectie ontvingen. De cellen barsten dan. Volgt u me? Ik heb dit opgelost door de celwanden te versterken. Dat ging ten koste van de geur; maar geur was niet het doel van dit experiment. Het ging om de klank van de bloemen, nietwaar? Hebt u het tot zover?"
„Waar is mijn pippeling?", riep heer Ollie schril.
„Daar komen we nu op", hernam de geleerde. „Uw eh... pippeling zit in deze violen. De eerste kweek die ten volle geslaagd was. U hebt er een struikje van gehad voor uw tentoonstelling — en die zal wel een prijsje wegdragen, neem ik aan. Toen ik deze eenmaal had, kon ik de sappen aftappen, analyseren en wetenschappelijk samenstellen. Kunt u me bijhouden?"
Heer Bommel zweeg. Hij staarde beklemd naar de leerachtige groeisels die de professor hem wees en wrong zich de handen.
„Mooi zijn ze niet", gaf Sickbock toe. „Maar schoonheid is van geen belang wanneer men wetenschappelijk te werk gaat. Deze planten moeten nooit met water, maar met olie besproeid worden. Want de celwanden moeten enorme spanningen kunnen weerstaan en daarom dienen ze elastisch gehouden te worden. Geen water, mijn waarde, onderstreep dat."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4159. „Dus in deze monsters zit mijn pippeling?", riep heer Ollie met overslaande stem. Hij greep de bak met planten en snelde er mee naar buiten voordat de geleerde hem zou kunnen tegenhouden. Deze liet hem echter rustig gaan. „U mag ze hebben", sprak hij. „Ze hebben voor mij hun dienst gedaan. Ik heb de samenstelling en wat de natuur ons biedt is broddelwerk, vergeleken bij een wetenschappelijke formule."

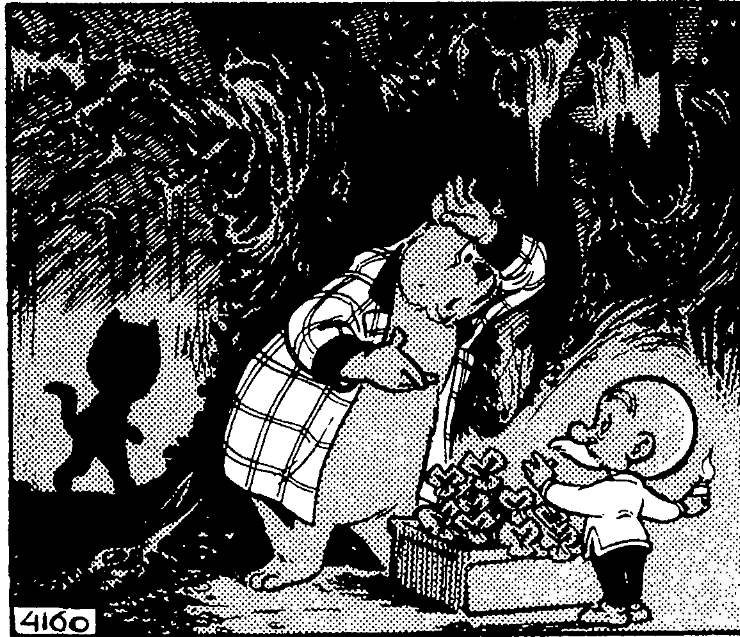
Heer Bommel was toen reeds in de mist verdwenen. Hijgend torste hij de zware bloembak voor zich uit, terwijl hij met afkeer naar de leerachtige violen keek. „Wat moet ik nu toch beginnen? vroeg de ongelukkige zich af. „Alle mir zit in de pippeling in deze ellendige bloemen, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ach, het was al moeilijk genoeg als het in een spuit gezeten had!" Zijn stem werd gedempt door de nevels en kwade geuren sloegen hem op de borst zodat hij in een piepende hoest verviel. De violen richtten zich op en keken hem met ongunstige kelkjes aan.

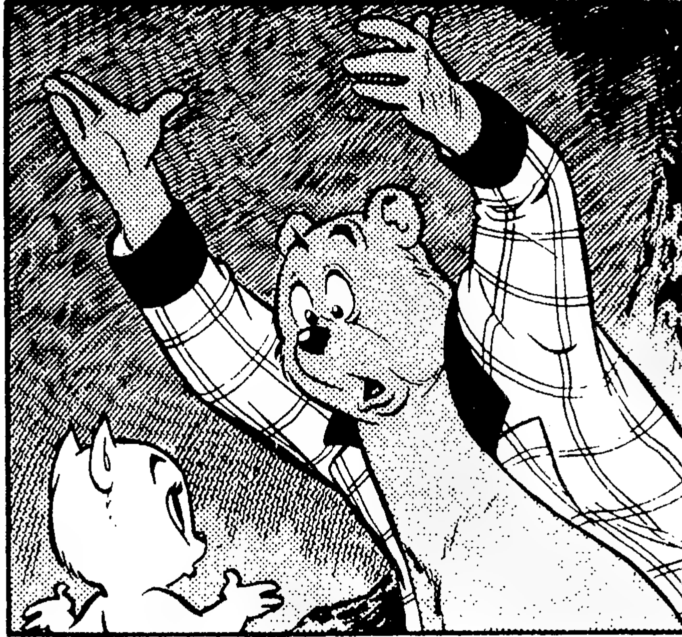
„Iedereen heeft me in de steek gelaten...", stamelde heer Ollie. „Maar ik heb zelf alles verkeerd gedaan, uche-uche en wat geeft het me dan of ik boos word? Wat helpt me nu nog de toorn van een heer?"

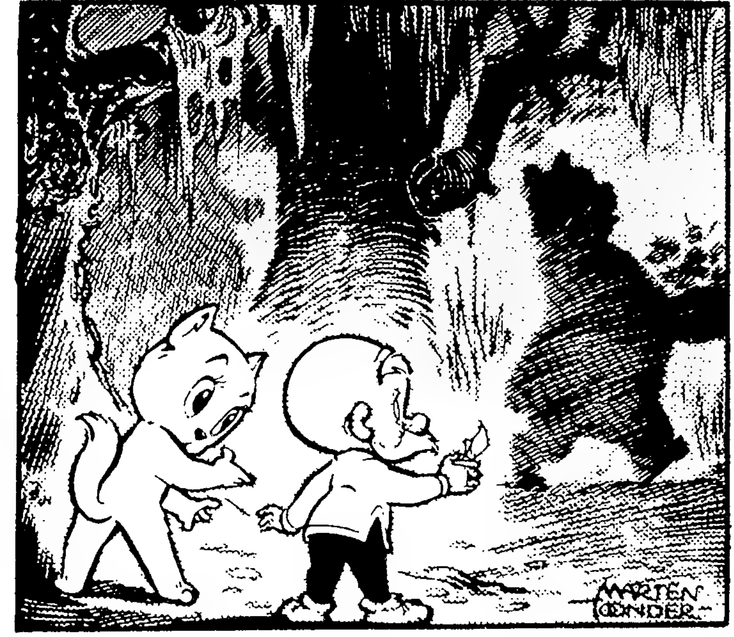
Hij barstte in een hoestbui uit, die spontaan werd overgenomen door de violen. Sommige bloemen riepen daar tussendoor: „De toorn van een heer! De toorn van een heer!", zodat de beklagenswaardige bloemenkweker tenslotte voortging onder een luid misbaar. Het werd hem bijna te veel en hij stond op het punt zijn last schreiend weg te werpen toen Kwetal uit de mist opdook. „U hebt het pas druk!!", zei het mannetje bewonderend. „Nu, geen wonder. De avond begint al te vallen en dan moet u klaar zijn. Maar het zal wel lukken, u hebt daar meer mir dan ik ooit gehoord heb.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4160. Heer Ollie stond stil en zette de bak violen op de grond. De bloemen gingen voort met hun piepend gehoest en hun geroep: „De toorn van een heer! De toorn van een heer!" zodat hij moest schreeuwen om zich verstaanbaar te maken.
„Alle mir zit in deze monsters!", riep hij uit. „Wat moet ik doen? Ik kan niet eens spuiten!"
„Ja, ja, spuiten", zei Kwetal knikkend. „Ik ben benieuwd hoe u dat gaat doen. Ik zou daar dagen voor nodig hebben en Pee Pastinakel ook. Maar u wacht ermee tot zonsondergang. Wat een denkraam!"
Nu dook ook Tom Poes uit de paarse nevels op. Hij was afgegaan op het geschreeuw dat hij vanuit de verte hoorde en bij het zien van de bulderende violen bleef hij verrast staan.
„De toorn van een heer", herhaalde hij hoofdschuddend. „Die zal niet veel helpen, in dit geval."
„Net of ik dat niet weet", riep heer Ollie gebroken. „Je hoeft me dat heus niet te zeggen, jonge vriend! Verzin liever een list!"
Maar Tom Poes schudde het hoofd.
„Dat gaat niet", zei hij verslagen. „Als men de natuur geweld aandoet is er geen list te bedenken."
Heer Bommel liet de handen zakken. Een ogenblik keek hij met afkeer naar de reutelende en schreeuwende bloemen; toen vatte hij de bak weer op en liep moeilijk de nevels in.

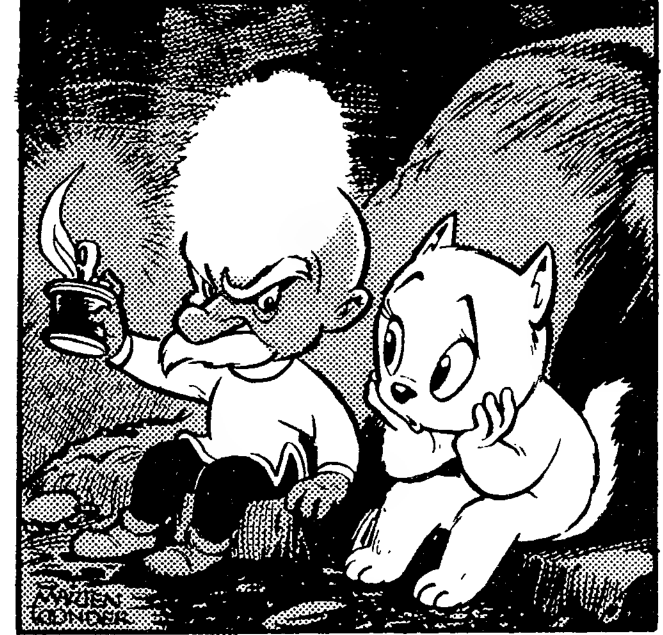
Kwetal keek hem bij het licht van zijn aansteker na.
„Ik wou, dat ik hem mocht helpen", sprak hij, toen het geluid van de zich verwijderende hoestbui verstorven was. „Maar Bommel doet alles alleen, hè? Jammer is dat, ik zou zo veel van hem kunnen leren."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4161. Het begon nu snel donker te worden, want de zon was aan het dalen en de mist en de bomen hielden het licht tegen. Heer Bommel bewoog zich tastend tussen de stammen voort. Zijn adem ging piepend; de kwade dampen sloegen hem op de keel en de bak die hij torste belemmerde hem in het gaan. Daar kwam nog bij, dat de bloemen voortgingen met hun geroep en gehoest, zodat hem horen en zien verging. Het was duidelijk, dat hij dit niet lang meer zou kunnen uithouden.

Het zal de oplettende lezertjes dan ook niet verbazen dat hij op een gegeven moment stilstond en met een zenuwtrek naar de bloemen staarde. „Ik heb er genoeg van", hijgde hij. „Het leidt allemaal tot niets — en ik loop maar en loop maar. Met mij is het afgelopen."

„De toorn van een heer! De toorn van een heer!", riepen de violen reutelend.

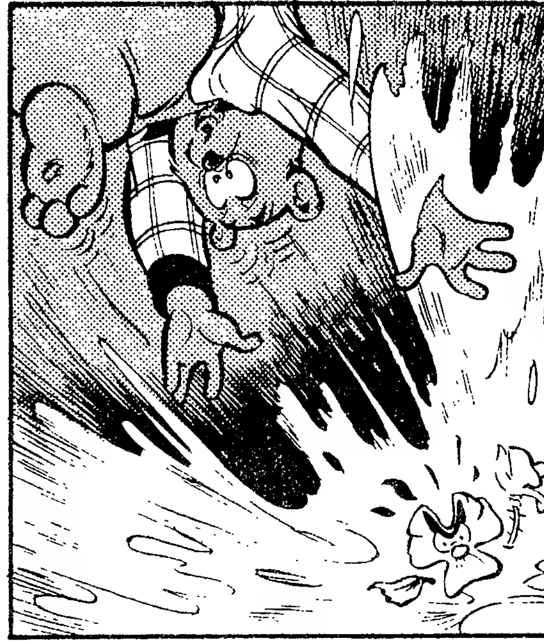
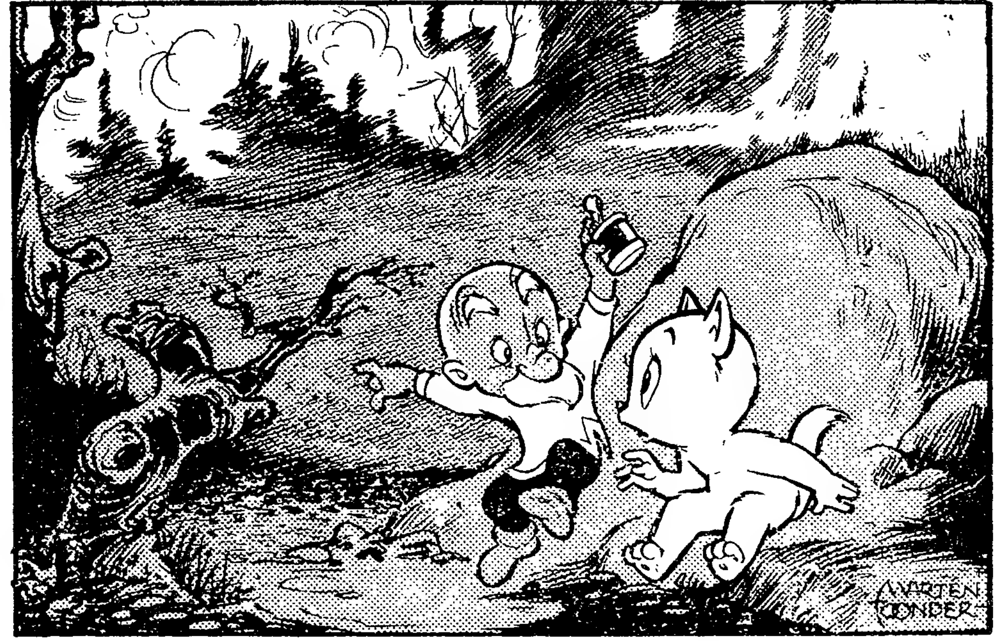
„Ja!", schreeuwde heer Ollie, uitzinnig van woede. „De toorn van een heer! Misselijk opgeblazen onkruid! Ik heb genoeg van jullie!"

„Heer Bommel zal er nu wel genoeg van hebben", zei Tom Poes, die niet ver vandaar bedrukt naast Kwetal op een steen zat. „Hij zal nu wel inzien, dat hij niets aan die schreeuwende planten heeft, al zitten ze dan ook vol mir. Het is te laat — en ik weet er eerlijk ook niets op te verzinnen."

„Dat is ook niet nodig, wel?", vroeg het mannetje. „Bommel weet wel wat hij doet." Maar zijn stem klonk onzeker en de blik die hij op de purperen nevels wierp was zorgelijk...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

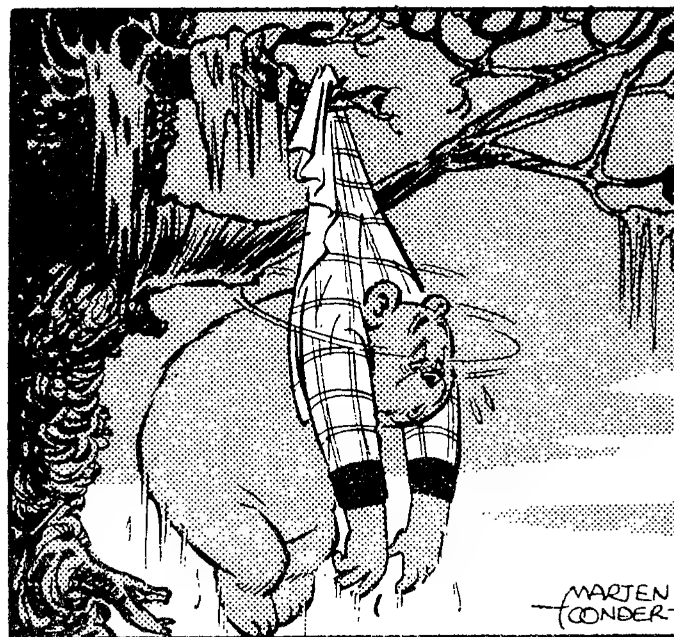

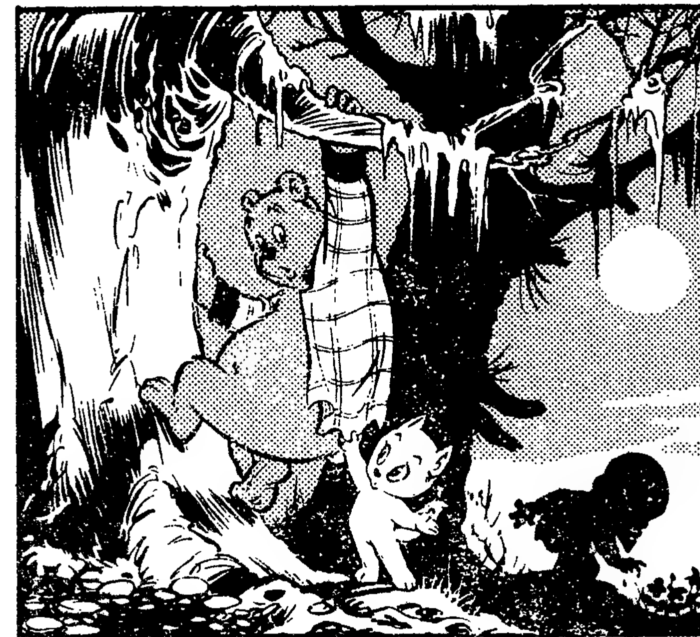
4162. De plek waar heer Bommel met zijn bloembak halt gehouden had bevond zich boven een waterval. Maar de dichte mist en de invallende duisternis benamen hem het uitzicht, terwijl het geschreeuw van de violen het geluid van het water overstemde.
Wankelend bewoog de vertwijfelde heer zich over de gladde stenen.
„Ellendige misbaksels!", riep hij uit, „ik wil niets meer met jullie te maken hebben! Nooit meer! Weg met jullie!"
„De toorn van een heer! De toorn van een heer!", joelden de plantjes.
Doch dit was het laatste wat men ooit van hen vernomen heeft. Want toen heer Ollie de bak in grote woede weg wilde slingeren verloor hij het evenwicht en tuimelde temidden van gehoest en geschreeuw in de waterval. En dat was nu precies waar professor Sickbock zo dringend tegen gewaarschuwd had. „Geen water!", had de geleerde gezegd. „Geef de bloemen nooit water. Ze moeten met olie worden besproeid om de geweldige spanning op de celwanden te kunnen weerstaan."
Toen de bloembak dan ook in de rivier terechtkwam, barstten de cellen en er volgde een hevige ontploffing die heer Bommel temidden van een vloedgolf wegslingerde.
„Wat is dat?", vroeg Tom Poes, die nog steeds met Kwetal aan de bosrand zat.
Het ventje knipte zijn aansteker uit en luisterde oplettend naar de echo's van de knal die dof door de nevels galmden.
„Ik hoor mir!", zei hij opgetogen. „Dat is de reus Bommel, die aan het werk is. Kijk maar, de mist trekt op."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

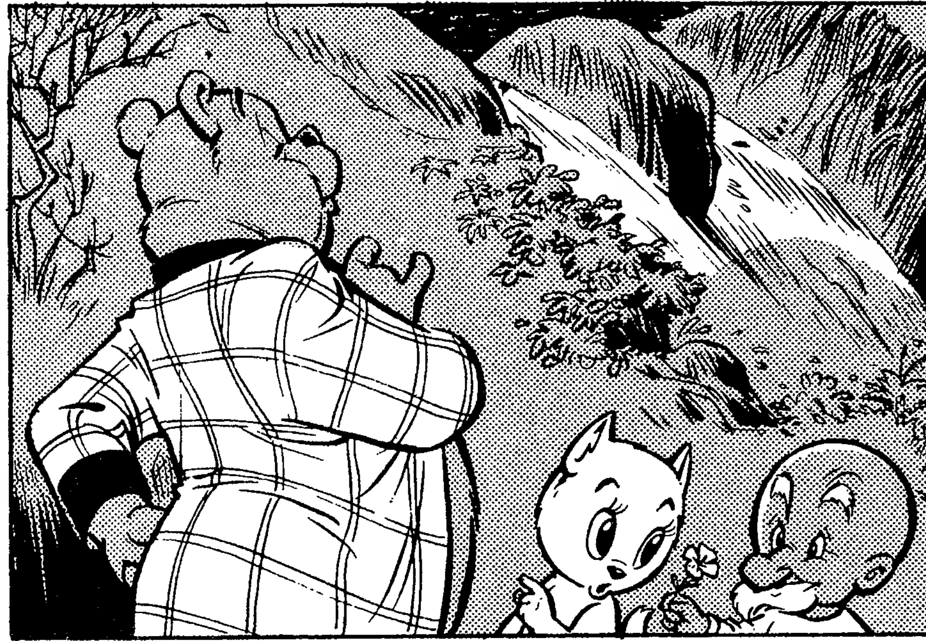

4163 De nevels werden snel dunner en het licht van de ondergaande zon scheen rood op de beschimmelde bomen.
„Het is de mir!", prevelde Kwetal bewogen. „Wat een denkraam!"
..Kom gauw mee!", riep Tom Poes. „Er moet iets met heer Ollie gebeurd zijn. Ik had hem niet alleen moeten laten gaan!"
Het mannetje keek hem verbaasd aan, maar toen Tom Poes het bos in rende volgde hij hem zonder aarzelen.
Ze hoefden niet ver te zoeken; toen ze in de buurt van het riviertje kwamen hoorden ze een zwak geroep uit een woudreus.
En ja hoor. Daar hing heer Bommel, flauw beschenen door de avondzon, aan een boomtak.
„Wat is er gebeurd?", vroeg Tom Poes, terwijl hij begon te klimmen. „Hebt u zich pijn gedaan?"
„Met mij is het afgelopen", stamelde heer Ollie met bevende stem. „De wilde zuring is in de wortels geslagen. Ik ga naar de verturving. Dat komt er nu van."
Kwetal luisterde met open mond naar deze woorden. Hij schudde onthutst het hoofd en boog zich over een wortel heen om te luisteren. Toen begon hij te glimlachen.
„Een grapje", mompelde hij. „Bommel houdt van grapjes. Hij heeft de mir weer over het bos verspreid en nu zegt hij, dat het wilde zuring is. Maar het is mir, ik hoor het duidelijk."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

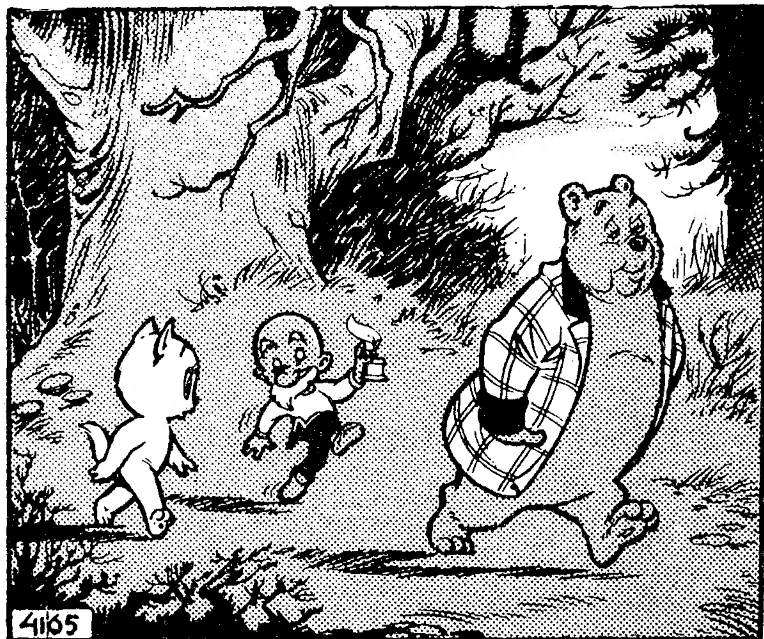

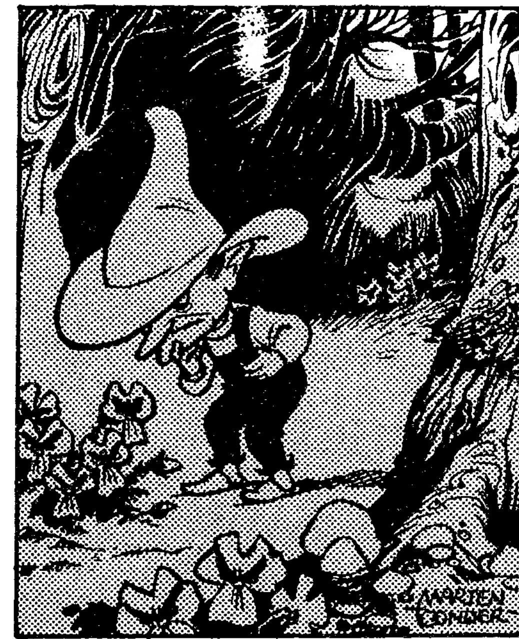
4464. Heer Bommel wreef zich de schimmel uit de ogen en keek bevreemd om zich heen.
„W-waar is de m-mist?", vroeg hij met zwakke stem. „Heb je een list verzonnen, Tom Poes? Alles ziet er zo helder uit, als je begrijpt wat ik bedoel."
„Ik kon geen list bedenken", zei Tom Poes een beetje beschaamd. „Ik dacht, dat er niets meer aan te doen was. En toen kwam die ontploffing."
„Ik hoor het al", mompelde Kwetal. Hij had een bloempje geplukt en hief dat blij omhoog.
„Weet je wat Bommel gedaan heeft?", vroeg hij. „Hij heeft alle mir in celletjes van ficusdrip gepakt..."
„Nee", zei heer Ollie, „de mir zat in die violen, die toornviolen, je weet wel. Die hadden gevoelige cellen of zoiets en ze mochten alleen met olie besproeid worden..."
„Celletjes van ficusdrip", vervolgde het mannetje. „En die ontploffen wanneer ze in het water komen. Toen heeft Bommel ze in de waterval gegooid en toen is de ficusdrip gebarsten en toen is de mir als nevel over het bos verspreid. Het water van de rivier zal nu de rest wel doen. Ach, wat een denkraam!"
„Bedoelt u, dat ik de mir verspreid heb?", vroegt heer Bommel aarzelend.
„Hm", zei Tom Poes. „U bent in het water gevallen met die rare bloemen."
Maar heer Ollie luisterde niet naar hem. Hij voelde een zware last van zijn schouders wentelen en er verscheen een mooie glimlach op zijn gelaat.
„Ik wist het", sprak hij met herwonnen levenskracht. „Ollie, jongen, wat je wilt, dat kan je, zei mijn goede vader altijd — en daar heb ik mij aan gehouden. Het is toch mooi om een Bommel te zijn!"
Er viel een kleine stilte, die onderbroken werd doordat een plukje draadhippel zich van de tak boven hem losmaakte en hem vol op de schedel trof...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

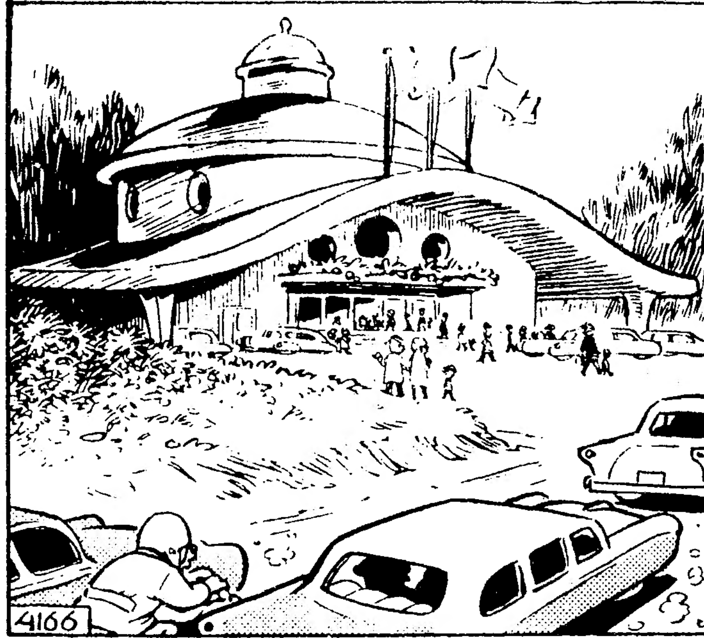

4165. In de vallende schemering spoedde heer Olie zich moe, doch voldaan terug naar huis. Mooie gedachten vervulden hem, zodat hij geen aandacht schonk aan het gepraat van Kwetal, die blij achter hem aan huppelde.
„Wat een denkraam!", zei het ventje. „Wat een idee om de mir in celletjes van ficusdrip te verpakken. Dat is beter dan een spuit!"
„Hm", zei Tom Poes.
„Bommel is een reus!", riep Kwetal uit. „Ik zal Pee vertellen wat hij gedaan heeft, dan kan hij er een voorbeeld aan nemen! Snap jij, dat Pee geen vertrouwen in Bommel had?"
„Hm", herhaalde Tom Poes.
„Hm", prevelde op datzelfde moment Pee Pastinakel. Hij stond aan de rand van het woud en sloeg het passerende groepje hoofdschuddend gade.
„Nu zal een maaltijd smaken", hoorde hij heer Olie zeggen. „Willen jullie wel geloven dat ik honger heb gekregen van al dat getob? Maar nu is alle ellende voorbij!"
„Alle ellende voorbij?", herhaalde het ventje. „Het mocht wat. Laten zij maar gaan eten, ik zit hier nog steeds met narigheid."

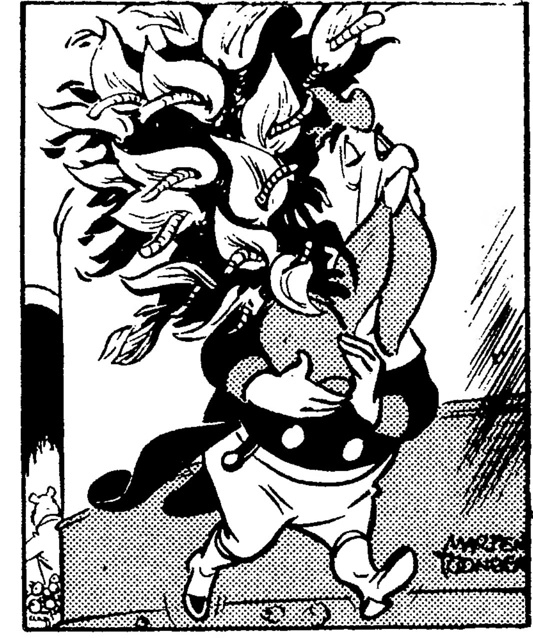
Zo sprekende wendde hij zich om en keek somber naar de vreemde violen die achter hem groeiden. Het waren de leerachtige bloemen met stekels, die heer Bommel daar een poosje geleden had doen ontspruiten door zijn injecties. Ze wiegden hun lelijke kelkjes in de avondwind en lieten een vaag mompelend geluid horen...

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

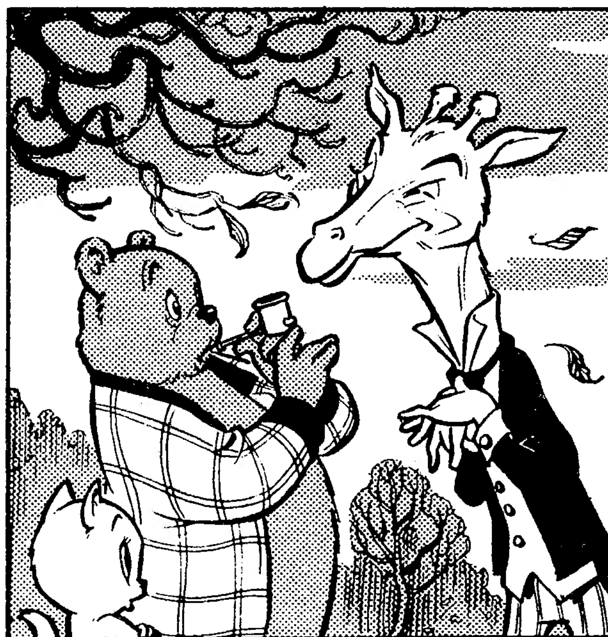
4166. De volgende morgen werd het flora-festival te Rommeldam opnieuw geopend. De verflenste bloemen waren die nacht weer opgeleefd en ook de directeur en de juryleden voelden zich stukken beter, zodat eigenlijk niets de toekenning der prijzen meer in de weg stond.

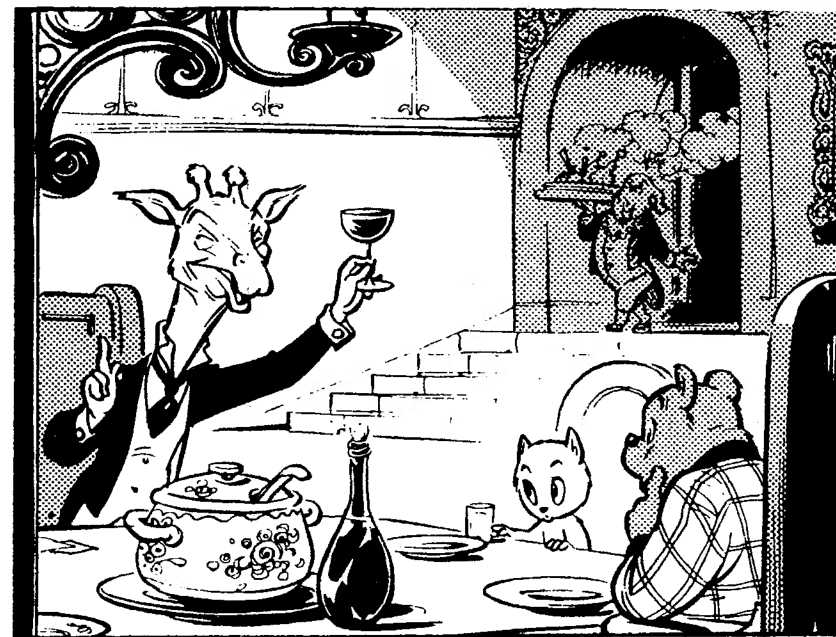
Toen de journalist Argus de tentoonstellingsruimte betrad, vond hij het bekroonde bloemwerk op een zuiltje in het midden en de directeur stond er naast om de pers te woord te staan.
„Een vreemde inzending", zei de verslaggever. „Viooltjes, zo te zien. Waarom hebben ze de eerste prijs gekregen, als ik vragen mag? Ik vind ze nogal grof. Zo leerachtig, hè?"
„Het is iets helemaal nieuws", zei de voorzitter op geheimzinnige toon. „Een omwenteling in de kwekerswereld, mag ik wel zeggen. Wanneer het licht er op valt maken ze geluid. Héél eigenaardig!"
De journalist hield het oor bij de kelkjes en luisterde enige tijd.
„Ze mompelen iets!", riep hij toen verrast uit. „Dit is prachtig! Van wie zijn deze bloemen?"
„Van een zekere meneer Bommel", hernam de ander. „We hadden hem eerst geschrapt, want we meenden, dat hij ons bedroog met een of ander trucje. Maar toen iedereen ziek was heeft hij dit aan de portier afgegeven. En het blijkt ècht te zijn!"
„Het praateffect is echt", sprak professor Sickbock, die ook naar de tentoonstelling was gekomen om het resultaat van zijn proefnemingen te zien. Nu onderhield hij zich op de achtergrond met enige zakenlieden over de alleenverkoop van zijn essence.
„Het zal een groot succes zijn, zakelijk gezien", vervolgde hij. „Want pratende en zingende bloemen is zo echt iets voor deze tijd, nietwaar? Maar mijn prijs is hoog, heren; de bereiding van acetemonotacylodiumoleaat is kostbaar!"
Op dat moment kon men een eenzame figuur opmerken, zich met een fraaie ruiker in de armen naar de uitgang spoedend. Het was de markies de Cantecler, die zijn inzending terugtrok.

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

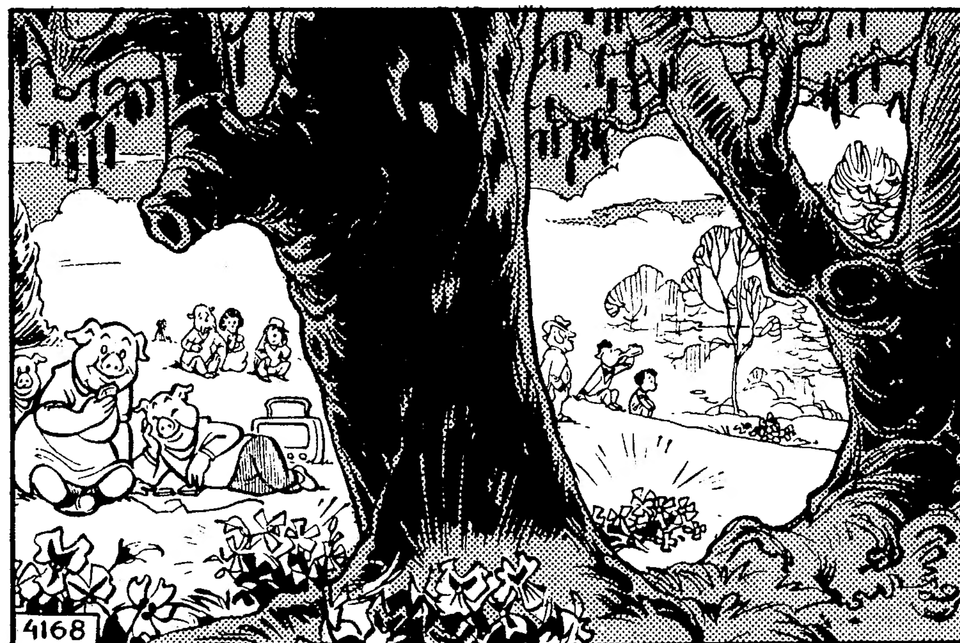

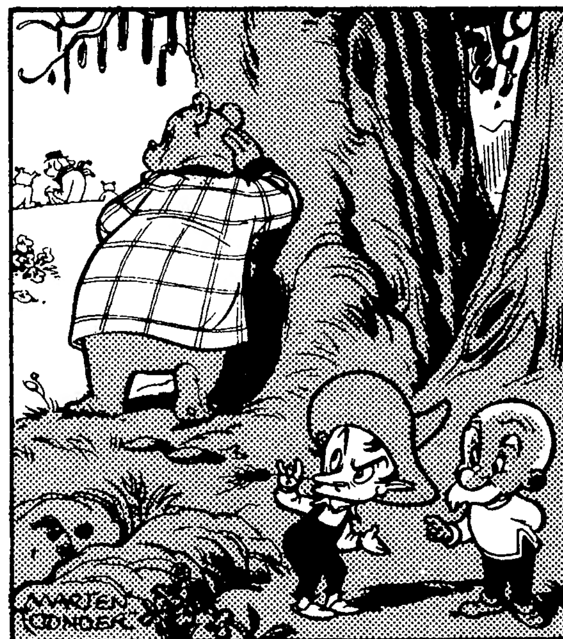
4167. Heer Bommel en Tom Poes wandelden die middag wat door de omgeving en genoten van het fraaie herfstlandschap.
„Wat is de natuur toch mooi", zei heer Ollie. „Daar gaat toch maar niets boven. Wat jij, jonge vriend?"
„Hm", zei Tom Poes. „Ik ben blij, dat u dat inziet."
„Natuurlijk zie ik dat in", hernam heer Bommel. „Natuurlijk vergist men zich wel eens met de natuur, maar dan kan men de fout altijd wel weer herstellen als Bommel zijnde. Dat is gebleken!"
„Hm", zei Tom Poes.
Heer Ollie voelde zich wat kribbig worden, maar voordat hij uit kon vallen naderde daar de directeur van het Rommeldamse flora-festival.
„Ik kom u even mededelen", sprak deze „dat u de eerste prijs van de bloemententoonsteling hebt gekregen. Gefeliciteerd, waarde heer!"
„De... de eerste p-prijs?", stamelde heer Bommel. „Waarvoor?"
„Voor uw pratende violen", hernam de directeur. „Ze zijn een sensatie! Ik ben blij, dat u toch nog hebt willen inzenden nadat ik u geschrapt had. Want uw bloemen spreken werkelijk. Toen de zon er vanmiddag even op scheen, hoorde ik ze duidelijk zeggen: „Tisgeengriep, tisdemir", of zoiets. Héél merkwaardig."
Heer Ollie zweeg. Hij liep bedrukt met de anderen naar huis om het maal te gebruiken dat Joost voor deze feestelijke gelegenheid had klaargemaakt. En pas toen de directeur een heildronk op hem had uitgebracht nam hij weer het woord.

„Die tentoonstelling", mompelde hij, „daar had ik eigenlijk niet meer aan mee willen doen. De violen deugen niet; het zijn toornviolen. Er er gaat voor een heer niets boven de natuur. Maar ik heb helemaal vergeten dat ik ze aan de portier heb gegeven. Door de ellende met de mir, als u begrijpt, wat ik bedoel."
„Kom, kom, niet zo somber!", zei de directeur glimlachend. „Ik voorspel U een mooie toekomst voor uw pratende planten."

HEER BOMMEL EN DE TOORNVIOLEN

Door Marten Toonder

4168. De directeur van het flora-festival had gelijk gehad; dat bleek toen het voorjaar weer aanbrak.
In de eerste warme stralen van de lentezon kon men de bewoners van Rommeldam in groepen naar het bos zien trekken. Daar zetten ze zich op het gras neer en genoten van het gebabbel en gezang van de violen die er bloeiden.
Het waren werkelijk enige bloemen, die op spontane wijze de liedjes herhaalden die uit de draagbare radio's kwamen. Ook riepen ze alles na wat men hen voorzei — en met enige zorg kon men zodoende een heel programma samenstellen. Het was werkelijk een groot succes en het mag dan ook geen wonder genoemd worden dat dit mooie plekje algemeen het Bommelbos genoemd werd, ter ere van de stichter die daar de vorige herfst injecties in de bodem gegeven had.
De enige die er geen pret van had was heer Ollie zelf. Men kon hem soms in de buurt aantreffen terwijl hij somber naar de vreugde luisterde.
„Het lijkt wel een kermis", hoorde men hem dan mompelen. „Hoe vreselijk is dit alles. En dat alleen omdat ik een prijs op een tentoonstelling wilde winnen. Ach, waarom heb ik het toch gedaan?"
„Het is een ellende", zei Pee Pastinakel, die eens met Kwetal het plekje passeerde. „Dit is het einde van het bos. Die stinkende planten zijn niet uit te roeien en ze dringen de mir terug. Over twintig jaren zal het hele woud vol staan met dit groeisel. Dan zullen de bomen er niet meer zijn, maar hun plaatsen zullen worden ingenomen door burgers met kastjes van ficusdrip. En wat moet er dan van ons worden?"
„Kom, kom", zei Kwetal. ‚Bommel zal weten waarom hij dit gedaan heeft; het zal heus wel ergens goed voor zijn. Hij heeft zo'n groot denkraam!"
EINDE VAN DIT VERHAAL

930810